

НОРА РОБЪРТС

СЕГА И ВЪВ ВРЕМЕТО

Част 1 от „Отново и отново“

Превод от английски: Бистра Андреева, 2004

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Той падаше. Пултът за управление заприлича на вихър от бясно, безредно присвяткващи цифри и светлини. Пилотската кабина се въртеше шеметно от стремглавото спускане като повредена въртележка в лунапарк. Изобщо не му бе нужен оглушителния вой на предупредителните сирени, за да разбере, че сериозно бе загази. А и настоящите червени премигвания върху монитора също бяха напълно излишни, тъй като добре съзнаваше, че положението му бе критично. Разбра го в мига, когато изгуби управлението.

Изруга, опитвайки се да потисне паниката си, като се помъчи да овладее контролното табло, и същевременно протегна ръка да избута лоста напред, за да даде пълна тяга. Машината се запъна, отказа и здраво се раздруса — бореше се с гравитацията. Гравитацията я засмука. Целият метален корпус около него заскърца.

— Дръж се, миличко — едва успя да изрече той, преди устните му да застинат отново върху зъбите. Подът до крака му се отвори и се образува назъбена цепнатина, близо десет сантиметра дълга. — Я, не се разпадай, ти, кучи...

Насочи машината рязко на изток и изруга наново, защото стана ясно, че колкото и добре да я управляваше, само след секунди щяха да бъдат засмукани в дупката.

Светлините в пилотската кабина изгаснаха, като оставиха след себе си единствено вихрушката от калейдоскопичните цветове на пулта за управление. Падаха спираловидно и се превъртаха като камък, изстрелян с прашка. Светлината вече придоби бели, горещи и брилянтни оттенъци. Той инстинктивно прикри очи. Напълно безпомощен от внезапното катастрофално налягане, което усети върху гърдите си, той не успя да направи нищо друго, освен да си поеме дъх.

За секунди, преди да изгуби съзнание, си спомни, че майка му държеше да стане адвокат. Но той просто трябваше да лети.

Когато отново дойде в съзнание, въртенето беше вече престанало. Сега падаше свободно. Един поглед към пулта му даде да

разбере, че бе повреден. Цифрите отброяваха отзад напред. Сякаш придоби нови сили и те му помогнаха да се изправи на пилотското място. Вече можеше да различи земния релеф.

Осъзнал, че всеки момент можеше отново да изпадне в безсъзнание, почти инстинктивно се наведе да освободи притока на гориво и да предаде управлението на автопилота. Знаеше, че компютърът ще сканира непознатия район и ако все още имаше Господ и той бе на негова страна, командният контрол щеше да се задейства.

Може би, да, може би щеше да доживее още един изгрев. А какви ли опасности щяха да го дебнат, ако се беше посветил на адвокатската професия?

Наблюдаваше как светът се бе забързал право към него — син, зелен и красив. И адът също, помисли си той. Ако управляваше адвокатско бюро, никога нямаше да бъде същото.

Либи стоеше на верандата на вилата си и наблюдаваше звездното небе. Призрачните проблясъци и навяващата на талози дъждовна завеса бяха най-красивата гледка, която можеше да се види по това време. Макар и да стоеше под навеса, косата и лицето ѝ бяха мокри. Зад гърба ѝ светлината от къщата грееше топло и уютно. Последвалата гръмотевица ѝ припомни колко разумно бе постъпила, че запали свещите и газената лампа.

Светлината и топлината в къщата не я примамваха да влезе вътре. Тази вечер предпочиташе хлада и разрушителната сила, която сякаш струеше от планините.

Ако бурята продължеше още малко, трябваше да минат седмици, докато северният проход станеше отново проходим. Това всъщност нямаше значение, помисли си тя, след като поредната светкавица проряза небето. Имаше няколко седмици на разположение. В интерес на истината, сега разполагаше с цялото време на света, помисли си Либи с усмивка, докато обгръщаше тялото си с ръце, за да се опази от навяващия студ.

Най-доброто решение, което бе взимала досега в живота си, бе, че един ден си събра багажа и замина, за да се скрие от света в старата къща на родителите си. Планините винаги я бяха привличали. Кламатите в югозападен Орегон притежаваха всичко, от което се

нуждаеше. Невероятна гледка, високи назъбени върхове, чист въздух и уединение. Ако написването на дисертацията ѝ за влиянието на прогреса върху живота на индианците колбари щеше да ѝ отнеме шест месеца, то мястото бе именно тук. Пет години от живота си прекара като студентка по културна антропология, а три от тях — в особено напрегната работа по обекти. От осемнадесетия си рожден ден не бе си дала и минута почивка, нито някога успя да остане насаме със себе си, далеч от семейството, учението и колегите си. Дисертацията беше особено важна за нея — дори прекалено важна, често си казваше тя. Като дойде тук, за да работи сама, имаше възможността да се посвети малко на себе си и така постигна идеалния компромис.

Беше родена в тази дървена двуетажна къщичка. Първите пет години от живота си бе прекарала тук, сред планините — свободна и безгрижна като сърне.

Засмя се, като си спомни как заедно с малката си сестричка тичаха наоколо по поляните боси, как си мислеха, че светът започва и свършва с тях и с техните родители, противници на общоприетия начин на живот. Щом затвореше очи, виждаше майка си как тъче черги и рогозки, а баща си — как спокойно си прекопава градината. Вечерно време пък слушаха музика и си разказваха дълги, интересни истории. Четиримата бяха щастливи, че са заедно, като се срещаха с други хора не повече от веднъж месечно, когато отиваха до селото за продукти.

Животът им можеше да продължи по този начин, ала след шестдесетте дойдоха седемдесетте години. Някакъв търговец на произведения на изкуството видя един от гоблените на майка ѝ. Почти по същото време баща ѝ установи, че като смеси по определен начин билките, които отглеждаше в градината си, ставаше прекрасен чай. Малко преди Либи да навърши осем години, майка ѝ стана признато име сред художествения елит, а баща ѝ — прочут млад предприемач. Малката им къща се превърна във ваканционно убежище, след като семейството се премести да живее в центъра на Портланд.

Може би именно културния шок, който Либи изживя по това време, я тласна към антропологията. Възхищението ѝ от тази наука, от разнообразието в социалните структури и последиците от външното влияние върху тях, често вземаше превес в живота ѝ. Понякога почти забравяше в кое време живее в ненаситната си жажда за отговори. Когато това се случеше, тя идваше в къщичката или си взимаше

няколко дни отпуск, за да се види със семейството си. И сега по същите причини бе дошла тук, при своите корени.

Щеше да започне от утре. Само да премине бурята и веднага ще включи компютъра, за да продължи работата си. Но този път за не повече от четири часа на ден. През последната година и половина работеше по три пъти повече.

Всяко нещо с времето си — така казваше майка ѝ. Сега Либи искаше да почувства малко от свободата, която бе изпитала тук в детството си.

И от спокойствието. Наслаждаваше се на вятъра, който брулеше косата ѝ и се заслуша в ромона на капките по земята и камъните. Въпреки бурята и тътена на гръмотевиците, тя се чувстваше на сигурно място. Така и не бе открила досега по-тихо и спокойно местенце от това тук.

Либи видя ярка светлина да пресича небето. За миг се заблуди, че може да е мълния или падащ метеор, ала когато просветна, тя съзря някакви неясни очертания и блясък на метал. Пристъпи инстинктивно напред под дъжда и примижа, за да види по-добре. Когато обектът се приближи, Либи се хвана за гърлото.

Самолет? Стори ѝ се, че ей сега ще забърше върховете на елите съвсем близо на запад от къщата. Сблъсъкът отекна през цялата гора. Тя остана замръзнала на мястото си. Втурна се да си вземе дъждобрана и аптекката за първа помощ.

Секунди по-късно, докато гръмотевиците раздираха небето над главата ѝ, Либи беше запомнила мястото, където бе видяла самолета да пада, и сега искрено се надяваше, че безпогрешното ѝ чувство за ориентация нямаше да ѝ изневери.

Борбата със заслепяващия дъжд и разкаляните пътища ѝ отне близо половин час. Тя волево стисна зъби, след като джипът се гмурна и премина през придошлата река. Много добре съзнаваше опасността от прииждащите води в планината. Въпреки това продължи да поддържа скорост, доста по-висока от безопасната, като разчиташе повече на инстинкта, отколкото на паметта си, докато преодоляваше ловко препятствията. Едва не го прегази — стана така изведнъж, както всичко, което се бе случило. Либи натисна яко спирачките, след като фаровете на джипа осветиха мъжка фигура, просната на една страна посред тесния кален коловоз. Лендровърът поднесе, като пръскаше кал

на всички страни, преди да успее да закове на място. Тя грабна фенерчето, изскочи от колата и клекна до човека.

Беше жив. Усети известно облекчение, когато успя да напипа пулса на шията му. Беше облечен в черно от глава до пети и вече бе измокрен до кости. Машинално го зави с одеялото, което носеше, и започна да го опипва за счупени кости.

Мъжът бе млад, строен и с мускулесто телосложение. Докато го преглеждаше, Либи се молеше тези негови качества да му помогнат да се справи с критичното си състояние. Въпреки че мълниите раздираха постоянно небето с ослепителната си светлина, тя насочи фенерчето си право в лицето му.

Дълбоката рана на челото му я притесни. Макар силният дъжд бързо да отмиваше кръвта, Либи забеляза, че кръвенето бе сериозно, но затова пък установи, че вратът и гръбначният му стълб не бяха счупени и си позволи да го премести. Движеше се чевръсто. Взе аптечката от колата. Тъкмо правеше превръзката на челото му, когато непознатият отвори очи.

Слава богу! Това бе единственото, което ѝ дойде наум, и тя инстинктивно го хвана за ръката, за да го успокои.

— Ще се оправите. Не се притеснявайте. Сам ли сте?

Той се втренчи в нея, ала успя да види само някакви бегли очертания.

— Какво?

— Има ли още някой с вас? Някой друг ранен!?

— Не. — Направи опит да се надигне и да седне. Отново му се зави свят и се подпря на нея. Ръцете му се плъзнаха по мократа ѝ мушама. — Сам съм — едва пророни мъжът и отново изпадна в безсъзнание.

Изобщо нямаше представа до каква степен бе сам всъщност.

Либи спа на пресекулки през по-голямата част от нощта. С невероятни усилия го вкара в къщата, когато пристигнаха, и едва го завлече до канапето. После го съблече, избърса го и превърза раните му, преди да задреме, седнала на големия фотьойл пред камината. Периодично ставаше да провери пулса и зениците му.

Непознатият очевидно бе в шок и явно имаше сътресение на мозъка, но останалите рани и натъртвания бяха относително малки, прецени тя. Няколко ожулени ребра и още няколко други дребни

охлузвания. Този мъж бе истински късметлия, мислеше си Либи, докато отпиваше от чая си и го наблюдаваше на фона на пламъците от камината. Повечето глупаци бяха с късмет. Кой нормален човек, освен ако не бе глупак, би летял над планината вечер в подобна буря?

Вън все още валеше. Тя остави чашата си, за да хвърли още едно дърво в камината. Огънят се разгоря и освети стаята, като хвърляше наоколо странни сенки. Доста привлекателен глупак, допълни наум Либи и се протегна, за да поуспокои болките в гърба си. Беше малко над метър и осемдесет и добре сложен. Тя установи, че и двамата имаха голям късмет с нейната силна физика и опитността ѝ да пренася тежки пакети и денкове. Облегна се на перваза над камината и се взря в него.

Този мъж наистина бе привлекателен, отново си помисли Либи. Би бил още по-хубав, ако си възвърнеше цвета. Ала колкото и да беше блед в момента, съвсем ясно си личеше правилната структура на лицевите му кости. Келтски тип, с тези високи фини скули и плътни устни, помисли си тя.

От един-два дни лицето му не бе виждало бръснач. Този факт, както и превръзката на челото, му придаваха малко екстравагантен, дори и опасен вид. Спомни си, че очите му бяха сини — по особен начин тъмно, наситено сини.

Сигурно е от келтски произход, заключи тя и взе чая си. Косата му бе черна, гарвановочерна, и след като изсъхна, остана леко начупена. Беше прекалено дълга, за да е от военната авиация. Либи хвърли бърз поглед към дрехите, които бе свалила от него. Черното горнище приличаше недвусмислено на военна униформа, още повече, че на предния джоб имаше някакви инициали. Вероятно мъжът бе от някой елитен корпус на военновъздушните сили.

Изпълнена със съмнения в тая хипотеза, тя седна отново на стола. После се сети, че беше обут със стари, изтъркани кецове. Кецове и видимо скъп часовник — от тези, дето имат хиляди дребни екстри. От беглия поглед, който му хвърли, успя да отбележи единствено, че не показваше точното време. Очевидно, както часовникът, така и собственикът му, бяха претърпели тежка катастрофа.

— Не знам за часовника, но мисля, че ти ще се справиш — каза Либи, преди да заспи отново.

Непознатият се събуди по едно време със зверско главоболие и размътен поглед. Видя огън в камина или може би — първокласна симулация. Долови миризма на изгорели дърва и дъжд... Паметта му бе замъглена, ала му се въртеше някакъв спомен за пороен дъжд. Единственото, върху което можа да съсредоточи вниманието си, бе фактът, че беше жив. И че бе на топло. Спомни си, че лежеше някъде, където му беше студено, целият мокър и дезориентиран. Страхуваше се, че бе паднал в океана. Там, където и да бе това място, имаше още някой. Жена. С тих, спокоен глас и меки, нежни ръце. Опита се да мисли, но грохотът в главата му направи усилието болезнено.

Видя я седнала на старомоден стол с шарено одеяло, метнато връз скута ѝ. Дали това не бе някаква халюцинация? Може би, ала със сигурност приятна. Косата ѝ бе тъмна и блестеше в отблясъците от огъня в камината. Дълга някъде до брадичката и много гъста, сега тя бе разпиляна предизвикателно по лицето ѝ. Жената спеше. Личеше си и по равномерното ѝ дишане. На тази светлина кожата ѝ изглеждаше златиста. Чертите ѝ бяха остри, почти екзотични, пресечени от широка уста, с меки и плътни, отпуснати от съня устни.

Какво повече да искаш от една халюцинация?

Той затвори очи и спа до сутринта.

Когато за втори път дойде в съзнание, нея я нямаше. Огънят все още припукваше, а приглушената светлина, която идваше отвън, напомняше за дъждовно време. Болката в главата му не бе отминала, но бе станала поносима. С върха на пръстите си опипа превръзката на челото си. Разбра, че може би бе бил в безсъзнание часове, ако не и дни наред. Като направи опит да се изправи, разбра, че тялото му бе слабо и немошно.

В подобно състояние очевидно се намираще и съзнанието му, заключи той, след като му струваше такива невероятни усилия да проучи заобикалящата го среда. Малката, слабо осветена стая бе изградена от камък и дърво. Видя някои грижовно съхранени старинни предмети, направени от примитивни материали. Преди много години родителите му го бяха завели на екскурзия на запад и там бяха посетили доста музеи и паркове. Той обърна главата си така, че да може да наблюдава как огънят поглъща пъновете. Топлината бе суха и миришеше на изгоряло. Ала бе трудно за вярване, че му бяха дали подслон и грижи в музей или в някой исторически парк.

Най-лошото бе, че нямаше и най-бегла представа къде се намира.

— О, тук някой се е събудил... — Либи застана на вратата с чаша чай в ръка. Когато пациентът ѝ се обърна към нея, тя се усмихна успокоително и се отправи към канапето. Той изглеждаше толкова безпомощен, че онази свенливост, с която се бе борила цял живот, изведнъж отстъпи за миг. — Вече бях започнала да се тревожа за теб. — Либи седна в края на дивана и му премери пулса.

Сега я виждаше по-ясно. Косата ѝ бе старателно сресана на път. Цветът грееше с топлите оттенъци на кафявото. Екзотична бе най-точната дума, помисли си той. С големите ѝ очи, очертани с дълги мигли, с тесния нос и плътните устни. В профил му приличаше на една картина, която бе виждал някога, изобразяваща древната египетска кралица Клеопатра. Пръстите ѝ, които в момента нежно докосваха китката му, бяха студени.

— Коя си ти?

Стабилен е, помисли си тя, докато продължаваше да измерва пулса му. И доста по-силен.

— Аз не съм сестра Флорънс Найтингейл, но съм единственият човек, когото имаш в момента. — Либи се усмихна отново и се наведе над него, като внимателно повдигна един след друг клепачите му и надникна отблизо в зениците му. — Виждаш ли ме двойна?

— А трябва ли да те виждам двойна?

Тя се подсмихна и придърпа възглавницата зад гърба му.

— Не. Достатъчно е да ме виждаш единична, ала тъй като преживя сътресение на мозъка, не е изключено да си мислиш, че сме две близначки.

— Виждам само една. — Той се усмихна и се пресегна да я докосне по гордо вирнатата брадичка. — Виждам една, и то прекрасна жена.

Червенина изби по страните ѝ, защото не беше свикнала да я наричат прекрасна.

— Ето, опитай. Това е една смеска от билки по тайна рецепта на баща ми, дори още не е излязла на пазара.

Преди да смогне да откаже, Либи вече държеше чашата пред устата му.

— Благодаря ти. — Странно, ароматът на питието го върна смътно в детските му години. — Как попаднах тук?

— Сега се възстановяваш. Самолетът ти катастрофира на няколко километра оттук.

— Моят самолет?

— Не си ли спомняш? — Сянка на неодобрение се яви и премина по лицето ѝ. Златисти очи. Големи, дълбоки златисти очи. — Надявам се, че скоро ще си възвърнеш паметта. Беше си ударил много лошо главата. — Тя отново поднесе чашата и едва си наложи да устои на инстинктивното желание да отмести падналия кичур коса от челото му. — По това време се наслаждавах на бурята, иначе нямаше да те видя как падаш. Истинско чудо е, че не си ранен по-лошо. Тук няма телефон, а и в момента поправят захранването, така че дори не мога да повикам лекар.

— Захранването?

— Радиопредавателят също не работи — отвърна Либи нежно. — Мислиш ли, че можеш да хапнеш малко?

— Вероятно, а ще ми кажеш ли името си?

— Либърти Стоун. — Тя остави чашата настрана и докосна челото му, за да провери дали няма температура. Това, че изобщо не го втресе след инцидента, ѝ се строи второто невероятно чудо. — Родителите ми бяха от първата вълна хипита. Затова аз се казвам Либърти, което е далеч по-добре от сестра ми, която кръстиха Сънбийм. — Тя забеляза объркването му и го улесни. — Викай ми Либи. А ти как се казваш?

— Не пом... — Ръката върху челото му бе хладна и истинска. Така че би следвало и жената да е истинска, каза си той. Но какво, за бога, говореше тя?

— Как се казваш? Обикновено обичам да знам кого спасявам при самолетни катастрофи.

Той отвори уста, за да даде някакъв отговор, а в главата му имаше само едно огромно черно петно. По гръбначния му стълб пробяга обземащата го паника. Тя прочете страданието в очите и върху лицето му, преди да вкопчи здраво пръсти около китката ѝ.

— Не мога — не мога да си спомня.

— Не се насилвай. — В този момент Либи прокле радиото, което толкова съвестно занесе в селото на поправка, когато слезе за последен път да купи провизии. — Сега още си дезориентиран. Най-добре ще е да си починеш, да се отпуснеш, а аз ще ти приготвя нещо за ядене.

Той притвори очи, а тя веднага скочи на крака и се отправи към кухнята. Този човек не носеше никакви документи за самоличност, помисли си Либи, докато пържеше омлета. Нямаше нито портфейл, нито документи, нито каквито и да било други книжа. Можеше да е който и да било. Криминален тип, психопат... Не. Присмя се на мислите си и настърга малко сирене върху яйцата. Винаги страдаше от прекалено богатото си въображение. Нали именно способността ѝ да си представя образно примитивните и древните култури като реални хора — семейства, любовници, деца — ѝ бяха давали тласък да напредва в кариерата си!

Но въпреки богатото си въображение, тя винаги успяваше да прецени съвсем точно хората около себе си. Това сигурно се дължеше и на възхищението ѝ от хората и техните обичаи. А както с неохота трябваше да си признае, дължеше се и на обстоятелството, че при всяко положение ѝ беше доста по-приятно да изследва хората, отколкото да общува пряко с тях.

Мъжът, който лежеше на дивана в хола ѝ с тежките си размисли, не представляваше заплаха за нея. Който и да беше той, сега бе безобиден. Либи майсторски преметна омлета и се обърна да вземе чиния. С писък изпусна тигана, яйцата паднаха и се разсипаха. Безпомощният ѝ пациент стоеше величествено гол на вратата на кухнята.

— Хорнблоуър — успя да изрече той, преди да се свлече бавно по касата на вратата. — Кейлъб Хорнблоуър.

В полусвяст той чу как тя му говореше нещо. Разтърси глава, за да се освободи от замаяността си, и когато дойде отново на себе си, видя лицето ѝ близо до своето. Беше го прегърнала и се мъчеше да го изправи. Постара се да я улесни и неуспешният му опит ги повали и двамата на земята.

Либи падна по гръб, а Кейлъб Хорнблоуър се стовари с цялата си тежест върху нея.

— По-добре да си беше останал на дивана.

— Извинявай. — Времето му стигна да забележи, че тя бе слаба, стройна и висока. — Аз ли те повалих?

— Да. — Либи продължаваше да го държи в прегръдките си. С пръстите си напипа група силно развити мускули по протежение на гръбнака му. Побърза да ги отмести, като същевременно си обясни

собствения си учестен пулс с падането. — Ако нямаш нищо против, стани, защото си доста тежичък.

Той се подпря с едната ръка на пода и се понадигна. Трябваше да си признае, че се чувстваше замаян, но очевидно не беше мъртъв. А и усещането, че тя бе под него, бе великолепно.

— Вероятно все още съм прекалено слаб, за да се движа.

Това някаква закачка ли беше? Да, точно това беше, най-точно можеше да се прочете в очите му. Типичната неостаряваща и особено вбесяваща понякога мъжка закачливост.

— Хорнблоуър, ако не станеш веднага от мен, съвсем скоро ще се почувстваш далеч по-слаб и уязвим. — Преди да се измъкне изпод тялото му, Либи долови лека усмивка на лицето му. Докато му помагаше да се изправи, тя се постара да го гледа право в очите, само в очите, и да не отклонява погледа си. — Ако смяташ да се разхождаш напред-назад, ще трябва да изчакаш, докато започнеш да справяш сам. — С тези думи го хвана през кръста с едната си ръка и в миг се изпълни със силно усещане за неудобство. — И докато не изровя от дрехите на баща ми, за да облечеш нещо.

— Дадено. — С чувство на благодарност той се отпусна върху мекия диван.

— Този път, ако обичаш, стой мирен, докато се върна.

Не възрази. Нямаше сили. Разходката до кухнята и обратно изпи малкото му останали сили. Усещането бе странно и непривично — не бе свикнал да живее с подобна слабост. Не си спомняше някога през целия си съзнателен живот да бе боледувал. Наистина, очевидно бе пострадал доста лошо в тази въздушна схватка, ала нали беше на колко — на осемнадесет?

По дяволите, щом можеше да си спомни това, защо не можеше да си спомни как беше попаднал тук? Кейлъб седна и си затвори очите, като се опитваше да помисли въпреки жестокото си главоболие.

Самолетът му бил претърпял катастрофа. Така поне твърдеше тя — Либи. Наистина той се чувстваше като потърпевш от нещо, но от какво точно. Щеше да му се избистри паметта, също както стана с името му, след онази ужасяваща първоначална тъмна бездна в съзнанието.

Либи влезе в стаята с чиния в ръка.

— Имаш късмет, защото съвсем скоро ходих за храна до селото.

Когато Кейлъб отвори очи, тя внезапно се олюля и почти изпусна яйцата за втори път. Начинът, по който изглеждаше — полугол, само с един чаршаф, метнат през скута, и огънат, който игриво хвърляше отблясъци върху и без това златистата му кожа, можеха да накарат ръцете на всяка една жена да затреперят. Тогава той се усмихна.

— Мирише приятно.

— Мой специалитет е. — Либи въздъхна продължително, ала тихичко и приседна до него. — Ще се справиш ли сам?

— Да. Завива ми се свят, само когато се изправя. — Кейлъб пое чинията и се зае да утоли глада си. След първата хапка я погледна учудено. — Истински ли са?

— Истински? Разбира се, че са истински!

Усмихнат, той гребна повторно.

— Не съм ял истински яйца откакто... Не помня откога.

Тя си спомни, че беше чела някъде как в казармата военните ядат някакви заместители на яйцата.

— Това са истински яйца от истински кокошки. — Лакомото му хранене я накара да се засмее. — Мога да ти сипя още, ако искаш.

— Това трябва да ме засити. — Кейлъб я погледна, за да я види как отпива от неизменната чаша чай, която държеше в ръка. — Май още не съм ти благодарил, че ми помогна да се спася.

— Въпрос на случайност. Просто бях на правилното място в подходящото време.

— Защо си тук? — Имаше предвид къщичката. — На това място.

— Може да се каже, че съм на нещо като почивка. Аз съм антроположка и току-що привърших няколкомесечните си изследвания на терен. Сега работя върху дисертацията си.

— Тук?

Либи се зарадва, че ѝ спести обичайните забележки, че била прекалено млада, за да бъде научен работник.

— А защо не? — Тя взе празната му чиния и я премести настрана. — Тук е тихо и спокойно, като изключим самолетните катастрофи от време на време. Как са ребрата ти? Болят ли те?

Той се погледна и за първи път забеляза синините по тялото си.

— Не, не ме болят, съвсем леко усещам, че са натъртени.

— Знаеш ли, че си голям късметлия? Като изключим раната на главата, ти се отърва със съвсем леки драскотини и синини. Като видях

как се тресна в земята, не очаквах да намеря жив човек.

— Аварийният контрол... — В главата му изплуваха смътни спомени, че прави отчаяни опити да натисне някакви ръчки. Светлини, после проблясъци, ехо от предупредителни сирени. Опитва се да докара всичко това на фокус, да се концентрира, но всичко се разпадна.

— Ти да не си пилот-изпитател?

— Какво? Не. Не мисля. — Либи го погали съчувствено по ръката. После се стресна от дълбочината на реакцията си и я отмести отново. — Не обичам загадките — измърмори Кейлъб.

— Аз пък съм луда за пъзели, така че ще ти помогна да наредиш този.

Той извърна глава така, че очите им се срещнаха.

— Резултатът може и да не ти се хареса.

Лека тръпка на неудобство премина през нея. Хорнблоуър щеше да бъде достатъчно силен. Когато травмите му минеха, тялото му щеше да възвърне силата си такава, каквато усещаше, че притежава съзнанието му. Сега бяха сами... Толкова сами, колкото и най-усамотените хора на света не можеха да бъдат. Тя отхвърли тези мисли и се зае да пие чая си. Какво можеше да направи? Да го изхвърли заедно със сътресението, което беше получил, навън на дъжда ли?

— Няма да разберем, докато не добием яснота. Когато бурята утихне, може би до ден-два, ще мога да те заведа на лекар. Междувременно ще ти се наложи да ми се довериш.

Така и направи. Не можеше да обясни защо, ала от първия миг, когато дойде в съзнание и я видя как седи на стола срещу него, разбра, че тя бе човек, на когото можеше да се вярва. Проблемът бе, че не знаеше дали би могъл да разчита на себе си и дали тя можеше да му има доверие.

— Либи... — Тя се обърна към него и в този миг той забрави какво искаше да й каже. — Имаш хубаво лице — измърмори и видя как очите ѝ изведнъж станаха бдителни. Прииска му се да я докосне, просто усети, че трябва да го направи. Но само като посегна към нея, Либи скочи и се отдръпна.

— Мисля, че трябва да си починеш. Горест има спалня за гости. — Сега тя говореше припряно. Думите ѝ излизаха бързо и звучаха остро. — Снощи не можах да те пренеса дотам, ала горе ще ти е по-удобно.

Кал я изгледа продължително. Не беше свикнал жените да му бягат. Замисли се върху случилото се, докато не осъзна, че всичко бе реалност. Но нали когато между мъжа и жената съществуваше привличане, останалото бе лесно? Вероятно усещанията му го подвеждаха, ала в едно бе убеден — привличане имаше и от двете страни.

— Обвързана ли си?

Либи го изгледа с вдигнати вежди.

— Дали съм какво?

— Обвързана. Имаш ли си някого?

Това я накара да се засмее.

— Странен начин на изразяване. Не, точно сега не съм обвързана. Нека ти помогна да се качиш горе. — Подаде му ръка, преди да бе успял да се надигне сам. — Ще оценя жеста ти, ако се завиеш с одеялото.

— Но нали тук не е студено — възрази той и с един замах го уви около кръста си.

— Хайде, облегни се на мен. Тя прехвърли ръката му през рамото си и го прихвана през кръста. — Така добре ли е?

— Почти. — Когато тръгнаха нагоре, Кал осъзна, че съвсем леко му се вие свят. Беше почти сигурен, че щеше да се справи и сам, ала му хареса възможността да се качи по стълбите, прегръщайки я. — Никога не съм бил в такава къща преди.

Сърцето ѝ туптеше малко по-бързо от обикновено. И тъй като той внимаваше да не я натоварва с тежестта си, не можеше да се извини с умората от изкачването с него. Близостта му бе коренно различно нещо.

— Предполагам, че според стандартите спада към стила рустик, но на мен винаги ми е харесвало тук.

Рустик бе меко казано за това място, но си замълча, защото не искаше да я обижда.

— Винаги?

— Да. Аз съм родена тук. — Опита се да заговори отново, но когато се извърна към нея, долови уханието на косата ѝ. Стегна се и тялото му го подсети за нараняванията. — Ето тук. Седни в долния край, докато го оправя.

Той направи, каквото го помоли, и докосна едната табла. Беше изумен. Леглото беше от истинско дърво, бе убеден в това, ала не беше на повече от двадесет или може би тридесет години, а това бе нелепо.

— Леглото...

— Много е удобно, наистина. Баща ми го е правил, така че е малко нестабилно, но пък матракът е идеален.

Пръстите на Кал се впиха в страничната табла.

— Баща ти го е правил? Та то е от дърво!

— Да, от солиден дъб и е тежко като камион. Ако щеш вярвай, но аз съм се родила на него. По това време родителите ми са смятали, че няма нужда от лекари за нещо толкова естествено и същевременно интимно като раждането. Все още ми е трудно да си представя баща си с вързана на опашка коса и с гердан от мъниста на шията. — Либи се извърна и улови Кал, че се бе втренчил в нея. — Нещо не е наред ли?

Той само поклати глава. Нуждаеше се от почивка — от дълга почивка.

— Да не би това — Кал махна с ръка, като посочи къщата и всичко наоколо из стаята — Да не би това да е някакъв експеримент?

От погледа ѝ изчезна предишното напрежение и, ако се съдеше по очите ѝ, сега бе по-скоро развеселена и развълнувана.

— И така може да се каже. — Тя отиде до разнебитения скрин, скован също от баща ѝ, и се зае да рови из чекмеджетата. Оттам извади чифт панталони и му ги подаде.

— Ето, облечи ги. Баща ми винаги оставя някакви дрехи тук за всеки случай. Ще ти станат. Имаш същата фигура като неговата.

— Добре. — Той успя да я улови за ръката, преди да излезе от стаята. — Къде казваш, че се намираме?

Изглеждаше толкова притеснен, че Либи взе ръката му в шепите си.

— Орегон, югозападен Орегон, точно над границата с Калифорния в планинската верига Кламати.

— Орегон. — Силата в пръстите, които държаха китката ѝ, отслабна леко. — САЩ?

— Да, поне така беше, когато за последен път погледнах в атласа. — Притеснена, тя отново провери температурата му.

Кал я придърпа за китката, като внимаваше да не я стисне прекалено силно.

— Коя планета?

Либи се вторачи в очите му. Ако не беше видяла какво се бе случило с него, щеше да си помисли, че той говори съвсем сериозно.

— Земята, нали знаеш, третата подред от Слънцето — отвърна тя с нотка на присмех. — Хайде, почивай, Хорнблоуър. Сега си просто объркан.

— Явно. — Той въздъхна дълбоко. — Очевидно си права.

— Ако имаш нужда от нещо, само викни.

Кал остана да си седи там, където го беше оставила Либи. В душата му се разбушуваха чувства — лоши чувства. Ала тя очевидно се бе оказала права — той бе объркан. Ако сега наистина се намираще в Орегон, в северното полукълбо на собствената си планета, това означаваше, че не се бе отклонил чак толкова много от курса. Отклонение от курса, повтори си Кал, докато усещаше как главата му започва наново да тупти от зверското главоболие. Въпросът бе от кой точно курс обаче се бе отклонил?

Погледна часовника на китката си и се засмя на данните, които показваше. С едно движение, което направи по-скоро инстинктивно, отколкото умишлено, той натисна страничното копче. Числата изчезнаха от екрана и на тяхно място засвяткаха поредица червени лампички.

Лос Анджелис. Щом като разпозна координатите, усети облекчение. Явно се бе връщал към базата в Ел Ей, след като бе бил... Но къде бе бил, по дяволите?

Кал се отпусна на леглото и осъзна, че Либи е била права. Леглото се оказва учудващо удобно. Може би ако сега заспеше, само за няколко часа щеше да си спомни и останалото. Понеже за нея това явно бе от значение.

Господи, в какво се забърквам, си мислеше Либи. Тя седна на компютъра и се вторачи в празния екран. Трябваше да се грижи за един много болен мъж — за един изключително красив, болен мъж. Мъж, претърпял сътресение на мозъка, страдащ от частична амнезия и с очи, за които всяка жена бе готова да умре. Либи въздъхна и подпря главата си с ръце върху масата. С мозъчното сътресение можеше и да се справи. За щастие, навремето беше приела уроците по оказване на

първа помощ също толкова сериозно, колкото и изследването на племенните обичаи на индианците от западните щати. По време на работата си на обектите изследователите често попадаха в райони, където нямаше нито лекари, нито болници.

Нейната медицинска подготовка обаче не можеше да ѝ помогне да се справи с амнезията. Още по-малко пък с красивите му очи. Познанията си за мъжете бе черпила главно от книгите и се свеждаха предимно до техните културни и обществено-политически прояви. Всичките ѝ контакти с мъже бяха свързани с някакви научни изследвания.

Когато се налагаше, можеше да даде достоен отпор. Борбата, която водеше с ужасната си срамежливост, бе продължителна и сурова. Амбициозността ѝ я караше да задава въпроси, когато би предпочела да си мълчи, за да се слее с масата и никой да не я забележи. Пак тя ѝ бе дала силите да пътува, да работи с непознати и да създаде малкото си, ала верни приятели.

Но когато се стигнеше до личните взаимоотношения между мъжа и жената...

Повечето мъже, с които се беше сблъсквала, се бяха оказвали лесни за елиминирание. По-голямата част от тях бяха привлечени от интелекта ѝ, който, трябваше да си признае, бе в повечето случаи доста едностранчив. После си спомни за членовете на семейството си. Мисълта за тях я накара да се усмихне. Майка ѝ си остана онази отнесена артистична личност, която тъчеше вълнени одеяла на ръчно изработения си стан. А баща ѝ... Либи поклати глава, като се сети за него. Уилям Стоун можеше и да натрупа богатство с билките си, ала Либи просто не го виждаше седнал на директорското бюро, облечен с официален костюм. Музиката на Боб Дилън бе напълно несъвместима със заседанията на борда на директорите, където се обсъждаха планове, печалби и загуби.

Единственият мъж, когото някога бе водила у дома на вечеря с родителите ѝ, си беше тръгнал объркан, изнервен и без съмнение гладен. При този спомен тя се засмя. Той така и не успя да направи нищо друго, освен да зяпа в суфлето от тиквички със соев сос, което майка ѝ беше сготвила.

Самата Либи бе съчетание от идеализма на родителите си, научния прагматизъм и мечтателния романтизъм. Тя вярваше в каузи, в

математическите уравнения и в детските приказки. Живият ѝ ум и вярата в науката я бяха обвързали прекалено много с работата ѝ, за да остане място за истинската романтика. А истината беше, че романтиката я плашеше до смърт, когато опреше до нея самата.

Затова се бе потопила в миналото и в изучаването на човешките взаимоотношения през едни отдавна отминали времена.

Беше на двадесет и три години и, както отбеляза Кейлъб Хорнблоуър — необвързана.

Изразът ѝ се поправи — беше точен и съдържателен, но от друга страна някак си романтичен. Обвързване бе идеалният начин да опишеш една връзка. Либи се поправи — да опишеш идеалната връзка такава, каквато имаше между майка ѝ и баща ѝ. Вероятно причината да намира повече радост в работата си, отколкото с мъжете, бе, че все още не бе открила този, с когото да се обвърже.

Доволна от анализа и заключението, до което стигна, тя си сложи очилата и се зае за работа.

ВТОРА ГЛАВА

Когато Кал се събуди, вече не валеше толкова силно. По прозорците само леко потропваха отделни капки. Действаше му успокоително, като приспивна песен. Той остана легнал още малко, докато си спомняше къде се намира и най-вече — защо беше там.

Сънувал бе някакви присвяткващи светлини и огромна черна празнота. Беше се изпотил в съня си и дишането му бе учестено. Опитва се да го нормализира със силата на волята си.

Пилотите трябваше да имат силен и постоянен контрол над телата и емоциите си. На тях често им се налагаше да взимат спешни решения, дори понякога да действат инстинктивно. И за да са в състояние да се справят с трудностите при полетите, бе задължително да имат здрави и тренирани тела.

Той беше пилот. Остана със затворени очи и се опита да се концентрира върху това. Винаги бе искал да лети. Беше обучен. Устата му пресъхна, докато мъчително се мъчеше да възстанови в паметта си нещо... Каквото и да било, дори и най-незначителното парченце от мозайката.

Международните космически сили. Кал силно стисна юмруци, докато пулса му не се нормализира отново. Той работеше за МКС и имаше капитански чин. Капитан Хорнблоуър. Точно така, беше сигурен в това. Капитан Кейлъб Хорнблоуър. Кал. Всички му викаха Кал, с изключение на майка му. Майка му бе висока, забележителна жена с остър ум и заразителен смях.

Полазиха го тръпки от силните чувства, които изпита.

Образът ѝ изплува в съзнанието му. Някак си това, повече от всичко друго, което си бе спомнил досега, му даваше чувство за идентичност. Имаше семейство — родители и брат, ала не и съпруга — в това бе убеден. Баща му бе тих, стабилен мъж, на когото можеше да се опреш. Брат му... Джейкъб. Кал въздъхна с облекчение, щом като в паметта му се появи ликът и името на брат му. Джейкъб беше красив, импулсивен и вироглав.

И тъй като главата започваше да го боли вече, той се отказа. За днес беше достатъчно.

Бавно отвори очи и се замисли за Либи. Коя беше тя всъщност? Не само някаква красива жена с кестенява коса и очи като на котка. Красотата в днешно време бе нещо леснопостижимо, дори съвсем обичайно. Но Либи му се струваше необикновена. Може би всичко се дължеше на мястото и атмосферата. Кал огледа стените, покрити с ламперия, и блестящите стъкла на прозорците. Нищо не изглеждаше обичайно тук. А и сигурно нито една от жените, които познаваше, не би избрала да живее на такова място. Още повече сама.

Дали наистина бе родена на леглото, на което сега лежеше той, или се беше пошегувала? Мина му през ума, че в по-голямата си част поведението ѝ бе странно. Или пък именно в това имаше някакъв виц, ала Кал бе изпуснал неговия смисъл.

Антроположка и то — културна, припомни си той.

Може би това обясняваше всичко. Възможно бе изведнъж да се бе озовал в разгара на някакъв експеримент или симулация. Поради някакви собствени съображения самата Либърти Стоун бе избрала да живее по начин характерен за времето на собствените си изследвания. Всичко бе странно, но доколкото самият той познаваше учените, те всички бяха странни. Кал бе склонен да разбере желанието да надникнеш в бъдещето, но не можеше да си обясни причината, поради която някой би се заел да се рови в миналото. Миналото си оставаше минало. Никой не можеше да го промени или поправи, защо им бе тогава да го изследват?

Нейна си работа, заключи той.

Беше ѝ задължен. Без нейната помощ вече отдавна щеше да е мъртъв. Трябваше да ѝ се отблагодари веднага, щом се изправеше на крака. Мисълта, че бе мъж, който не остава дължен и винаги си урежда сметките, му достави удоволствие.

Либърти Стоун. Либи. Повтори го няколко пъти и се усмихна. Името ѝ звучеше меко, ала звучно и Кал харесваше мелодичността му. Също както и очите ѝ. Да бъдеш красива бе едно и съвсем друго да имаш прекрасни кадифени очи. Човек можеше да промени формата и цвета на очите си, но никога изразителността им. Може би това го бе привлякло така силно у нея. Всичко, което усещаше, сякаш се изписваше в погледа ѝ.

Докато ставаше от леглото, той успя да си припомни множеството чувства, които бе успял да прочете в очите ѝ. Притеснението, страхът, хуморът и желанието ѝ. Тя го бе объркала. Ала въпреки объркаността си. Кал усещаше силната отговорност — отговорността, която само един истински мъж можеше да изпитва към жената.

Стаята се завъртя. Зави му се свят и се хвана за главата. Тялото му можеше да жадува за Либърти Стоун, но той далеч не беше в състояние да направи каквото и да било по този въпрос. Повече от отвратен, седна обратно върху възглавниците. Още малко почивка му трябваше. До ден-два физиката му щеше да се възстанови, а също и паметта му. Сега знаеше кой бе и къде се намираше. Останалото щеше да дойде от само себе си.

Книгата на масата до леглото привлече вниманието му. Обичаше да чете почти толкова, колкото и да лети. Предпочиташе четивото пред касетите или дисковете. Това беше още един сигурен и солиден спомен. Радостен от тази констатация, Кал взе книгата.

Заглавието ѝ го изненада. Пътешествие до Андромеда. Доста глупаво заглавие за книга, още повече с претенции за научна фантастика. Всеки, който нямаше какво друго да прави в края на седмицата, можеше да отиде дотам, стига да му харесваше да умре от скука. С лека досада той започна да разлиства страниците. Тогава попадна на страницата с авторското право върху книгата.

Тук имаше някаква грешка. Пот изби по челото му. Това беше нелепо. Книгата, която държеше в ръцете си, беше чисто нова. Корилата не беше огъната, а страниците изглеждаха така, сякаш още никой не ги беше разгръщал. Допусната бе някаква глупава печатна грешка, помисли си Кал, ала устата му бе съвсем пресъхнала. Сигурно беше станала грешка. Иначе как можеше да си обясни, че в ръцете си държеше книга, написана преди близо три века?!

Вгълбена в работата си. Либи не обръщаше внимание на болката в гърба. Знаеше много добре, че стойката бе от важно значение, когато се налагаше да седи с часове на бюрото си, но щом като влезеше в света на древни или примитивни цивилизации, винаги забравяше всичко останало.

Не беше хапвала нищо от закуска, а чайт, който бе донесла горе със себе си, вече бе леденостуден. Записките и книгите ѝ бяха разпилени навсякъде, както и дрехите, които все още не беше прибрала, и купчината вестници, купени наскоро от селото. Беше си изула обувките и по чорапи обви със стъпалата си краката на стола. От време на време спираше да чука върху клавиатурата на компютъра, за да нагласи очилата си по-удобно.

„Не може да се оспори факта, че въвеждането на модерните сечива има силно и невинаги положително влияние върху изолираните култури като Колбарийската. През последните години на двадесетия век островитяните си остават на родово-племенно ниво и не се стремят към интеграция в модерните индустриални общества. Това, което при определени групи може да се окачестви като възприемчивост към прогреса в медицинско, индустриално и образователно отношение, е по-скоро...“

— Либи...

— Моля? — Реакцията ѝ бе продиктувана от видимо раздражение, преди изобщо да се обърнала към него. — О! — Тя погледна към Кал, който беше блед и трепереше, подпрял се на касата на вратата с едната си ръка и стиснал в другата книга. — Защо си станал, Хорнблоуър? Казах ти да ме извикаш, ако имаш нужда от нещо. — Ядосана, че бе прекъснал работата ѝ, Либи се изправи и отиде да му помогне да седне на стола. В мига, в който докосна ръката му, той рязко се отдръпна.

— Какво е това на лицето ти?

Тонът му бе заплашителен и тя облиза устните си, за да се успокои. Това беше гняв, примесен със страх. Ужасяваща комбинация.

— Очила. Очила за четене.

— Знам много добре какво е очила, по дяволите. Защо ги носиш?

Сега се дръж внимателно, предупреди се наум Либи. Взе ръката му в своята и го заговори така, сякаш укротяваше ранен лъв.

— Трябват ми, за да работя.

— Защо не си ги оправила?

— Очилата ли?

Кал скръцна със зъби.

— Не, очите. Защо не си оправиш очите?

Тя внимателно си свали очилата и ги скри зад гърба си.

— Защо не седнеш?

Той само поклати глава.

— Искам да знам какво означава това?

Либи погледна книгата, която Кал размахваше пред лицето ѝ. Тя прочисти гърлото си.

— Не знам какво означава, защото не съм я чела. Мисля, че баща ми я е оставил тук. Той си пада по научната фантастика.

— Нямам предвид това. — Спокойно, повтаряше си Кал. Никога не бе губил самообладание, а сега беше моментът, когато трябваше да си наложи волята. — Отвори я на заглавната страница.

— Добре, ще я отворя, ако седнеш. Не изглеждаш добре.

С две големи крачки той стигна до стола и седна.

— Отвори я. Виж датата.

Мозъчните травми често водят до агресивно поведение, помисли си Либи. Не ѝ се вярваше, че Кал можеше да представлява опасност за нея, ала въпреки това реши, че най-доброто, което можеше да направи сега, бе да го обърне на смях. Прочете на висок глас годината. После му се усмихна.

— Току-що е излязла — допълни тя.

— Това да не е някаква шега?

— Не съм сигурна. — Той беше вбесен. И уплашен. — Кейлъб — Либи произнесе името му тихо и се наведе към него.

— Тази книга има ли нещо общо с работата ти?

— С моята работа ли? — Въпросът му я хвърли в недоумение. Тя го изгледа, после погледна към компютъра зад себе си. — Аз съм антроположка. Това означава, че изследвам...

— Знам какво означава. — Майната му на търпението, каза си той и издърпа книгата от ръцете ѝ. — Искам да знам какво означава това тук?

— Това е просто една книга. Доколкото познавам баща си, трябва да е някой от поредните второкласни научнофантастични романи за нападение на извънземни същества от планетата Крисуолд. Нали се сещаш, за разни мутанти с лазерни оръжия и за космически герои. —

Либи взе внимателно книгата от ръцете му. — Нека ти помогна да си легнеш в леглото и ще ти сготвя супа.

Кал я погледна в очите. От там сега струеше само видимо притеснение и половинчатата усмивка. Усещаше се и напрежение. Премести погледа си върху ръката ѝ, която бе положена покровителствено върху неговата, въпреки че явно я беше изплашил. Между тези две неща съществуваше някаква връзка. Струваше му се абсурдно да не се усъмни, почти толкова абсурдно, колкото и да повярва в датата на книгата.

— Може би губя разсъдъка си?!

— Не. — Забравила страха си, тя вдигна свободната си ръка и го погали по лицето, както би постъпила с всеки човек, който очевидно се чувства безнадеждно объркан. — Ти си ранен.

Изненадващо, той я стисна за китката.

— При такова сътресение явно не може да се разчита на паметта.

— Да, очевидно.

— Либи. — Очите му изведнъж се оживиха. — Коя дата сме днес?

— 24 или 25 май. Не съм много сигурна, и аз вече не мога да им хвана края.

— Не, кажи ми и годината. Всичко. — Бореше се да сдържи ужаса в гласа си. — Моля те.

— Добре. Вероятно сме вторник, двадесет и пети май. — После му повтори и годината. — Така как ти звучи?

— Добре. — Кал се напрегна до крайност, за да запази самообладание и да ѝ се усмихне. Единият от тях двамата беше луд и той отчаяно се надяваше това да е Либи. — Имаш ли нещо друго за пиене, освен този чай?

Тя се намръщи. После лицето ѝ се проясни.

— Бренди. Долу винаги има нещо. Изчакай ме за минутка.

— Благодаря.

Кал изчака, докато не я чу да слиза надолу по стълбата. После внимателно стана и отвори първото чекмедже на скрина, до което успя да се докопа. Трябваше да намери нещо на това нелепо място, което да му подсказва какво се случваше в действителност.

Откри бельото ѝ, грижливо сгънато и подредено, за разлика от абсолютния хаос, който цареше в цялата стая. Изведнъж му се сториха

смешни стилът и материята. Беше му казала, че не е обвързана, но въпреки това явно носеше бельо, което предразполага мъжете. Очевидно предпочиташе романтиката на далечното минало, дори и когато се отнасяше до долните ѝ дрехи. С чувство на неудобство заради леснотата, с която можеше да си представи Либи с тези шоколадовокафяви неща, разкрасени с бяла шевица, той затвори шкафа.

Следващото чекмедже бе не по-малко претъпкано с джинси и туристически панталони. За миг се зачуди като видя един цип, дръпна го леко нагоре-надолу и после прибра джинсите на мястото им. Раздразнен, Кал се обърна и се отправи към бюрото ѝ, където компютърът продължаваше тихичко да боботи. Имаше достатъчно време, за да прецени, че това бе някаква шумна, архаична машина, преди да се спъне в купчината вестници. Изобщо не обърна внимание на заглавията, нито пък погледна снимките. Потърси датите.

Очевидно се намираше в двадесетия век.

Стомахът му се сви. Без да обръща внимание на бученето в ушите си, той се наведе да вземе вестника. Думите затанцуваха пред очите му. Ставаше въпрос за някакви преговори за разоръжаване — за ядрено оръжие и непоправими щети в Близкия Изток, отбеляза Кал със засилващ се ужас. Разчепкваше се и някаква история за моряци, които се сражавали геройски. Много бавно, защото знаеше, че силите му всеки момент ще го напуснат, той се отпусна отново на стола.

Положението беше доста лошо, помисли си вяло. Прекалено лошо беше дори, ала за нещастие не беше Либи Стоун лудата.

— Кейлъб? — Тя влезе с конячената чаша, в която се плискаше кафявата течност, и в този миг видя лицето му. — Защо си бял като тебешир?

— Няма нищо. — Сега трябваше да бъде особено внимателен. — Явно съм се изправил прекалено бързо.

— Мисля, че това ще ти дойде добре. — Докато Кал не пие чашата от ръцете ѝ и с двете си ръце, Либи не я пусна.

— Малко по малко — започна тя, но той почти на една глътка я пресуши. Изправена до него, Либи се смръщи. — Това или ще те излекува, или ще те довърши.

Брендито беше истинско, а не халюцинация. Усещаше го като огън от кадифе, който се стичаше надолу по гърлото му. Кал притвори

очи и остави огъня да се разгори.

— Все още се чувствам леко неориентиран. От кога съм тук?

— От снощи. — Тя забеляза, че цветът му започваше да се възвръща. Гласът му вече звучеше по-спокойно, по-контролирано. Чак сега Либи се поотпусна и осъзна, колко напрегната бе била през цялото време. — Мисля, че катастрофира някъде към полунощ.

— Ти си видяла всичко?

— По-точно видях някакви светлини и чух удара. — Тя се усмихна и продължи да измерва пулса му. Тогава той отново отвори очи. — За миг си помислих, че виждам падащ метеор или НЛО.

— НЛО ли? — повтори той замаяно.

— Не че вярвам в извънземни, космически кораби и какво ли още не, ала баща ми винаги страшно са го привличали подобни истории. Разбрах, че това е самолет. — Той отново се беше втренчил в нея, но този път я наблюдаваше по-скоро с любопитство, отколкото с гняв. — По-добре ли се чувстваш?

Точно сега не можеше да ѝ каже как и какво чувства. Смяташе, че така ще бъде по-добре. Имаше нужда да обмисли, преди да ѝ каже каквото и да било.

— Донякъде. — Все още с надеждата, че всичко случило се бе някакъв лош кошмар. Кал посочи вестника, който държеше. — Откъде го взе?

— Преди няколко дни ходих до Брукингс, на около стотина километра отук. Купих храна и няколко вестника. — Либи закова поглед върху заглавието в ръката му. — Не смогнах да ги изчета, така че новините в тях са вече неактуални.

— Да. — Той погледна към останалите вестници, които все още бяха разпилени по земята. — Стари новини.

Тя се засмя, изправи се и се зае да разтребва стаята.

— Тук се чувствам толкова изолирана от света, дори повече, отколкото когато правя изследванията си на хиляди километри. Хората като нищо могат да основат колония на Марс и докато разбере какво е станало, всичко ще е свършило вече.

— Колония на Марс — повтори Кал и при вида на вестниците стомахът му се сви. — Ще ти се наложи да изчакаш около стотина години.

— За съжаление, май ще го пропусна. — С въздишка Либи погледна през прозореца. — Дъждът отново се засилва. Може би ще успеем да хванем прогнозата по ранните новини. — И като прескочи няколко купчини книги, извади малък портативен телевизор. След миг снежинки заиграха по екрана. Тя прекара ръка през косата си и реши да гледа новините без очила. — Прогнозата ще започне след... Кейлъб? — Либи впери поглед в него като видя изражението на лицето му. — Хващам се на бас, че никога не си виждал телевизор през живота си.

— Моля? — Той отново дойде на себе си, с надеждата за още една чаша бренди. Телевизор. Беше чувал за тези съоръжения, разбира се, по същия начин, по който тя беше чувала за съществуването на едновременните каляски. — Не знаех, че тук имаш телевизор.

— Тук стилът е рустик, а не примитив. — Либи го изгледа с присвити очи, след като Кал се разсмя гърлено. — Мисля, че трябва да си легнеш пак.

— Да. — И когато се събудеше отново, всичко щеше да се окаже само един лош сън. — Имаш ли нещо против да взема вестниците?

Тя стана, за да му помогне да се изправи.

— Не знам дали е препоръчително да четеш сега.

— Мисля, че това е последната грижа, която имам в момента. — Когато стана, той осъзна, че стаята вече не се върти, ала въпреки това му беше приятно да усеща близостта ѝ, както я бе прегърнал през рамото. Имаше здрави рамене и приятно ухание. — Либи, ако един ден се събудя и разбера, че всичко това е била някаква илюзия, искам да знаеш, че ти си била най-хубавата част от нея.

— Много мило.

— Наистина го мисля. — Брендито и отслабналият му организъм си казваха думата. И понеже мозъкът му беше размътен така, сякаш бе горял в метална пещ под налягане, Кал се отказа да му въздейства. Либи леко се затрудни, докато му помагаше да си легне. Ръцете му така я бяха стиснали, че тя едва се измъкна, но не и преди той да успее да докосне устните си до нейните. — Най-хубавото нещо от всичко...

Либи се отдръпна светкавично. Кал вече спеше, а кръвта ѝ бушуваше във вените.

Кой беше Кейлъб Хорнблоуър? Този въпрос нарушаваше работата ѝ цяла вечер. Интересът ѝ към Колбарийските островитяни дори не можеше да се сравни с магическото привличане, което изпитваше към своя неочакван и вълнуващ гост.

Кой бе той и какво трябваше да прави с него? Проблемът бе, че имаше цял списък с въпроси без отговор, свързани със странния пациент Кейлъб Хорнблоуър. Много я биваше да съставя списъци. Беше също жена, която познаваше себе си достатъчно добре, за да е наясно, че целия ѝ организационен талант бе вложен единствено и само в работата ѝ.

Кой беше той? Защо беше излязъл да лети посред нощ при подобна буря? Откъде идваше и накъде отиваше? Защо този обикновен роман го бе паникьосал толкова? Защо я целуна?

Тази мисъл леко я притесни. Точно този въпрос бе маловажен. Той дори не беше уместен. Кал не я беше целунал истински, припомни си тя. И изобщо не ставаше дума за това, дали я беше целунал, или не. Обясни си го като изблик на признателност и започна да си гризе ноктите. Само се беше опитал да ѝ покаже, че ѝ бе благодарен. Либи разбираше, че целувката беше или по-точно можеше да бъде само жест на признателност. Тя беше част от западната култура. През вековете стойността на целувката се беше приравнила с усмивката и ръкостискането. Бе станала знак на приятелство, привързаност, симпатия, благодарност. И страст. При тези мисли загриза още по-яростно ноктите си.

Не всички общества, разбира се, използваха целувката. Много от племенните култури... Отново започна с лекциите, помисли си Либи с отвращение. Погледна ръцете си. Гризеше си ноктите. Това беше лош знак.

Сега имаше нужда да се отърве от мислите си за Хорнблоуър и да хапне нещо. Стана и притисна ръка към стомаха си. Така и така нямаше да може да работи, по-добре поне да хапне малко.

В стаята на Кал беше тъмно. Минавайки покрай нея, тя реши, че на връщане ще провери как е. Без съмнение сънят беше по-важен за възстановяването му от храната.

Докато слизаше по стълбите, чу силния дъжд, придружен от гръмотевици. Още един лош знак. Ако продължаваше да вали така, щяха да минат дни, преди да може да го свали от планината.

Може би някой вече го търсеше. Приятелите му, близките му или колегите. Съпругата или приятелката му. Всеки си имаше някого.

Тъкмо щеше да светне лампата в кухнята, когато нова светкавица раздра небето. Ей сега ще гръмне, помисли си Либи, докато отваряше хладилника. Там нищо не привлече вниманието ѝ и се зае да претърси шкафовете. В подобна нощ най-доброто решение бе топлата супа и спокойна почивка пред камината.

Сама.

Тя отвори консервата и въздъхна. Напоследък я налегнаха мисли за самотата ѝ. Като учен човек Либи можеше да вникне в причината. Живееше в общество, където семейството бе издигнато на пиедестал. Самотните — необвързани, спомни си тя думите му и се засмя — мъже и жени често се чувстваха неудовлетворени и потиснати в собствената си компания. Развлекателните медии се стараят да им втълпят какво удоволствие е приятелството. Семейството, от друга страна, допълнително упражнява натиск върху единаците във фамилията да продължат рода. Добронамерени приятели предлагат помощта и съветите си в търсенето на подходящия партньор, в повечето случаи — без да ги е молил някой. Човешкото същество бе програмирано още от раждането си да търси и намери себеподобен от противоположния пол.

Може би това бе причината да устои досега. Доста интересен анализ, помисли си Либи и разбърка супата. У нея бе вродено желанието да се изявява индивидуално и самостоятелно. Човекът, с когото щеше да се съгласи да сподели живота си, трябваше да бъде много специален. В гимназията бе излизала много рядко с момчета. В колежа — също. Просто не ѝ беше интересно.

Е, май не бе точно така, помисли си тя. Не че не ѝ беше интересно. Ала този интерес беше по-скоро научен. Досега не бе срещала мъж, който така да я впечатли, че да я изтръгне от нейните анализи и хипотези. Дървения философ Стоун я наричаха в гимназията. И до ден-дневен я жегваше, като се сетеше за този прякор. А в колежа я бяха заклеили като професионална девственица. Отвращаваше се от това, опитваше се да не им обръща внимание, като влагаше цялата си енергия в учението. Привлекателната сила на нейната личност ѝ беше помогнала да завърже много приятелства както с мъже, така и с жени. Но интимните отношения бяха друго нещо.

След като старателно преценяваше всички данни за човека срещу себе си, Либи така и не успя никога да изпита желание за... За авантюра, заключи тя. Точно така, това беше най-точното определение.

Смяташе, че още не се беше родил мъжът на тази планета, който да я накара да копнее за авантюри.

С дървената лъжица в ръка Либи се обърна да си вземе купичка за супата. За втори път видя Кал да стои на прага, изпълнил касата на вратата. Тя изпищя и изпусна лъжицата на земята. Нова светкавица освети стаята. После всичко потъна в мрак.

— Либи?

— По дяволите, Хорнблоуър! Защо все се явяваш така? — Гласът ѝ звучеше задъхано, докато се ровеше из шкафовете да търси свещ. — Изкара ми ангелите.

— Ти да не си помисли, че съм някой мутант от Андромеда? — Тонът му беше сух и това я накара да се намръщи.

— Казах ти, че не чета такива книги. — Тя затвори чекмеджето на шкафа върху палеца си, изруга, после отвори следващото. — Къде ли са глупавите кибрити? — Либи се извърна рязко и в тъмнината се блъсна в него. Отново просветна и светлината огря лицето му. Устата ѝ в миг пресъхна. Той беше поразително красив, силен и страшен.

— Ти трепериш... — Гласът му едва доловимо прозвуча по-топло, но ръцете му си останаха здраво вкопчени в раменете ѝ. — Наистина ли те е страх?

— Не, аз... — Тя не беше от жените, които се страхуват от тъмното. Със сигурност не беше и от онези, които се плашат от мъжете — в интелектуално отношение. Обаче трепереше. Ръцете ѝ, които сега се опираха в голите му гърди, трепереха и интелектът нямаше нищо общо с това.

— Трябва да намеря кибрита.

— Защо спря токът? — Либи ухаеше прекрасно. В хладния, приглушен мрак Кал се наслади на аромата ѝ. Беше едва доловим и почти греховно женствен.

— Не бях аз. Бурята прекъсна захранването. — Пръстите му така се впиха в раменете ѝ, че тя изохка. — Кейлъб?

— Кал. — Отново просветна и Либи видя как очите му потъмняха. Сега се взираше в бурята през прозореца. — Викат ми Кал.

Пръстите му се отпуснаха. Въпреки че си налагаше да запази самообладание, тътенът от гръмотевицата я накара да подскочи.

— На мен ми харесва Кейлъб — отвърна тя, като се надяваше, че гласът ѝ е прозвучал мило и непреднамерено. — Ще се наложи да го запазим за специални случаи. Сега ще трябва да ме пуснеш.

Той бавно плъзна ръцете си надолу до китките ѝ, после отново нагоре.

— Защо?

Мозъкът ѝ блокира. В дланите си усещаше силния и буен ритъм на собственото си сърце. Неусетно пръстите му достигнаха лактите ѝ, където от вътрешната им страна започна да прави бавни, еротични кръгчета. Либи вече не го виждаше, а само усещаше дъха му върху полуотворените си устни.

— Аз... — Усещаше как всяко отделно мускулче в тялото ѝ се отпуска. — Недей. — Думите ѝ едва не я задушиха. — Трябва да намеря кибрита.

— Чух вече.

Подпряла се на кухненския плот, тя отново се зае да рови из шкафа. Докато го намери, мина известно време, но дори и след това ѝ отне почти минута, преди да успее да запали клечката. Замислен, Кал пъхна ръце в дълбоките джобове на панталоните и се загледа в малкото танцуващо пламъче. Либи запали две свещи, като продължаваше да седи с гръб към него.

— Стоплила съм супа. Искаш ли малко?

— С удоволствие.

Това, че продължаваше да държи ръцете си заети, ѝ помагаше.

— Сигурно се чувстваш вече по-добре.

Замисли се за часовете, които беше прекарал, легнал на тъмно, в стремежа да възвърне паметта си и се засмя.

— Би трябвало.

— Как е главоболието ти?

— Нищо особено.

Тя сипа горещата вода, приготвена за чая, и после сръчно нареди всичко върху таблата.

— Искях да седна пред камината.

— Добре. — Той взе двете свещи и огря пътя ѝ напред.

Бурята му помагаше да мисли. Тя допринасяше да изглежда още по-нереално всичко, което Кал виждаше, чуваше и вършеше. Вероятно, когато спреше да вали, той вече щеше да е наясно какво да прави.

— Бурята ли те събуди?

— Да. — И това нямаше да бъде последната лъжа, която ѝ казваше. Макар и да съжаляваше, че бе необходимо да я лъже, Кал се усмихна и се настани удобно на стола пред камината. Да бъдеш някъде, където един най-обикновен ураган можеше да те остави на тъмно, зависим от свещи и огън, си имаше своя чар. Нито един компютър не бе в състояние да създаде по-добра симулация. — Колко време ще мине, според теб, докато пуснат тока?

— Около час. — Либи опита супата. Вкусът ѝ я успокои. — А може би цял ден. — Тя се засмя и поклати глава. — Баща ми непрестанно повтаряше, че е крайно време да си набавим генератор, ала това се оказа едно от нещата, до които така и не се стигна. Спомням си, че когато бяхме малки, понякога се налагаше с дни да готвим на огъня през зимата. Тогава спяхме, свити тук на пода пред камината, докато майка ми и баща ми се редуваха да поддържат огъня през цялата нощ.

— На теб явно ти е харесвало. — Той познаваше хора, които обичаха да лагеруват на обезлюдени места. Те винаги му се бяха стрували странни, но начинът, по който Либи говореше за това, му създаваше чувство за уют.

— Харесваше ми. Мисля, че през тези първи пет години от живота си съм получила закалката да се справям по-лесно при по-примитивните условия за живот, когато съм на разкопки.

Тя отново се успокои. Усети го по гласа ѝ, виждаше го в погледа ѝ. И въпреки че изнервената Либи го привличаше неудържимо, сега му се искаше тя да бъде спокойна. Колкото по-спокойна беше, толкова повече информация можеше да измъкне от нея.

— Към коя епоха си се насочила?

— Към никоя определена. Занимавам се с родовообщинния живот. Главно с изолираните култури и влиянието на модерните сечива и машини върху тях. И също — как електричеството променя общественно-политическите нрави на обикновения човек. Занимавам се с отдавна изчезналите култури, с ацтеките, инките. — Справям се добре, помисли си Либи. Колкото повече говореше за собствената си

работа, толкова по-малко щеше да се връща в мислите си към онзи потресаващ момент в кухнята и към собствената си неочаквана реакция. — През есента смятам да замина за Перу.

— Как реши да се занимаваш с това?

— Мисля, че всичко започна с едно пътуване до Юкатан, когато бях още малка и видях всички тези невероятни развалини от цивилизацията на майте. Ходил ли си някога в Мексико?

Като се замисли за миналото, в мозъка му изплува някакъв блед спомен за бурна нощ в Акапулко.

— Да, преди около десетина години. — Или след няколко века, ако трябваше да бъде точен, помисли си Кал и се вторачи мрачно в чашата си.

— Явно имаш лоши спомени.

— Моля? Не... Този чай... — Той отпи още една глътка. — Струва ми се познат вкусът му.

Развеселена, тя си качи краката и седна по турски.

— Баща ми ще се радва да го чуе. Фирмата му се казва „Хърбал дилайт“. Тя води началото си от тази къщичка.

Кал погледна в чашата си, а после се облегна назад.

— Мислех, че историята на фирмата е рекламна измислица.

— Не е. — Либи го изгледа с половинчата усмивка. — Не разбирам шегата ти.

— Трудно е за обясняване. — Как да ѝ каже, че след около два века „Хърбал дилайт“ щеше да бъде една от най-големите и най-мощните корпорации на земята и нейните колонии? Как да ѝ разкаже, че освен билките, тогава щеше да произвежда и органично гориво и Бог знае още какво? А Кейлъб Хорнблоуър седеше в къщичката, откъдето бе започнало всичко. Той забеляза, че тя го наблюдаваше с онзи угрижен поглед, подир който следваше проверка на пулса. — Майка ми често ми даваше от този чай — отвърна ѝ Кал. — Когато се разболявах от... — Не се сети коя точно детска болест трябваше да назове, но със сигурност не беше някоя от шарките. — Всеки път, щом не се чувствах добре.

— Виждаш ли, билките му помагат при всякакво лечение. Вече си спомняш повече за миналото си.

— Само отделни отрязъци — отвърна той все още внимателно. — По-лесно ми е да си спомня за детството, отколкото за изминалата

нощ.

— Едва ли това е нещо необикновено. Женен ли си? — Това пък от къде се взе, зачуди се Либи и мигновено се извърна към огъня в камината.

Кал се зарадва, че тя не гледаше към него, защото не успя да съдържи усмивката си.

— Не съм, иначе нямаше да е много умно от моя страна да те пожелаая, ако съм женен.

Либи зяпна, обърна се и го изгледа, след което скочи и трескаво започна да прибира чиниите върху подноса.

— По-добре да прибера малко.

— Предпочиташе ли да не ти го казвам?

Наложи ѝ се да преглътне, преди да добие отново дар слово.

— Да ми кажеш какво?

— Че те желая. — Той я сграбчи за китката, за да не мърда. Усети как пулсът ѝ бие шеметно под пръсти му, нещо, което го учуди и същевременно му подежда възбуждащо. Изчете дума по дума вестника, ала така и не можа да добие представа как жените и мъжете общуват тук и сега, но със сигурност не беше нещо кой знае колко различно от това, което познаваше.

— Да. Не.

Засмян, Кал взе подноса от ръцете ѝ.

— Кое от двете?

— Не мисля, че е добра идея. — Той се изправи и тя отстъпи назад. Усещаше топлината от огъня в краката си отзад. — Кейлъб...

— Това специален случай ли е? — Погали я по брадичката и видя как очите ѝ пламнаха, също като пламъците зад гърба ѝ.

— Недей... — Беше нелепо. Невъзможно бе да затрепери само от едно негово докосване. Ала Кал не беше направил нищо друго, освен да я докосне. А Либи трепереше.

— Когато дойдох в съзнание и те видях да спиш на стола пред разпалената камина, помислих си, че си някаква илюзия. — Погали я с палеца си по долната устна. — Сега пак ми изглеждаш по същия начин.

Тя изобщо не се чувстваше като илюзия. Чувстваше се съвсем реална, разтърсващо истинска и уплашена.

— Трябва да загася огъня за през ноцта, а ти най-добре си лягай.

— А защо да не загасим заедно огъня за през нощта и след това да си легнем.

Либи гневно разтърси рамене, бясна от факта, че дланите ѝ се потят. Точно сега нямаше да заеква — беше си го обещала. Нямаше да се държи като неопитна глупачка. Щеше да се справи с него, както би постъпила всяка стабилна и независима жена. Жена с пълното съзнание за действията си.

— Нямам намерения да си лягам с теб. Изобщо не те познавам.

Значи това било условието. След като го премисли наново, той установи, че оправданието бе по-скоро мило и че не бе съвсем неоснователно.

— Добре, колко време ще ти трябва, за да ме опознаеш?

Тя отново го зяпна. Прекара и двете си ръце по дължината на косата си.

— Не мога да разбера дали се шегуваш, но знам, че си най-странният мъж, когото съм срещала досега.

— Това е само началото. — Кал я наблюдаваше как затрупва огъня. Силни ръце, спортна фигура и най-изразителните очи, които бе виждал някога. — Утре ще се опознаем и после ще спим заедно.

Либи се изправи толкова рязко, че си удари главата в перваза на камината. Изруга, потърка си темето и се извърна към него.

— Не е задължително. В интерес на истината, това едва ли ще се случи някога.

Той взе решетката и я сложи отпред, както я бе видял да го прави по-рано.

— Защо?

— Защото... — Нервирана до крайност, тя се запъна в търсене на подходящите думи. — Защото не правя такива неща.

Веднага разпозна непрестореното удивление в погледа му. Сега то струеше към нея от тъмните му сини очи.

— Изобщо?

— Хорнблоуър, мисля, че това не е твоя работа. — Гордостта ѝ помогна, ала не особено много. Грабна таблата, чиниите върху нея застрашително се наклониха, издрънчаха и щяха да се изсипят на пода, ако в този момент той не я бе подхванал от едната страна, за да възстанови равновесието ѝ.

— Защо се ядосваш, не мога да разбера? Аз просто искам да се любя с теб.

— Слушай ме внимателно. — Либи си пое дълбоко дъх. — Цялата тази история ми писна вече. Направих ти услуга и не смятам за редно да настояваш да си легна с теб, само защото ти е хрумнало. Изобщо не го приемам за ласкателство. Напротив, струва ми се доста обидно, че ме смяташ за една от ония жени, които си лягат с непознати мъже, само защото има подходящи условия.

Кал вдигна глава, докато се опитваше да вникне в казаното.

— По-добре ли е, когато няма подходящи условия?

При този въпрос тя само стисна здраво зъби.

— Виж, Хорнблоуър, при първа възможност ще те оставя в най-близкия бардак за подобни забавления. Дотогава, ако обичаш, се дръж прилично.

При тези думи Либи изхвърча от стаята. Той дълго време чуваше тракането на чиниите в кухнята.

Отново си пъхна небрежно ръце в джобовете, докато се изкачваше нагоре по стълбите. Жените от двадесетия век бяха трудни за разбиране. Привлекателни, но сложни.

И какво, по дяволите, означаваше бардак?

ТРЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин се чувстваше по-нормално. Нормално, помисли си Кал, като се имаше предвид, че по това време изобщо не бе бил роден още. Доста странно положение, направо неправдоподобно според повечето съвременни научни теории. Дълбоко в себе си таеше крехката надежда, че всъщност всичко това бе някакъв дълъг, заплетен сън.

Ако имаше късмет, сега трябваше да лежи в някоя болница в шок, страдащ от мозъчна травма. Но изглежда се намираше назад във времето, преди около два века, в примитивния и често пъти бурен двадесети век.

Последното, което си спомняше за преживяванията си, преди да се събуди върху дивана на Либи, бе, че управляваше своя кораб. Не, не беше точно така. По-скоро, че се мъчеше да управлява кораба си. Нещо се случи... Ала какво точно, все още не можеше да си спомни. Каквото и да се окажеше то, със сигурност бе нещо грандиозно.

Казваше се Кейлъб Хорнблоуър. Роден през 2222 година. Щастливият му номер явно бе двойката, усмихна се той с усилие. Беше на тридесет години, необвързан, по-големият от двамата братя и бивш член на МКС. С чин капитан и през последните две години работеше самостоятелно. Връщаше се към Земята от редовния си полет с доставки за колонията Бригстън на Марс, но се беше отклонил от обичайния път към къщи заради силния метеоритен дъжд. Тогава се случи. Каквото и да беше то.

Налагаше се да приеме факта, че нещото го бе върнало назад във времето. Беше катастрофирал не само в земната атмосфера, но и в два и половина века назад. Той бе здрав, интелигентен млад пилот, заседнал във времето, когато хората са приемали междупланетните полети за научна фантастика и са се занимавали с ядрен синтез.

Хубавото на експеримента бе, че не го уби, че се приземи на усамотено място и че попадна в ръцете на красива млада брюнетка.

Можеше да бъде и по-зле.

В момента проблемът му бе как да се върне в своето време. Жив.

Кал нагласи възглавницата си, почеса се по наболата брада и се зачуди каква ли щеше да бъде реакцията на Либи, ако ей сега слезеше при нея и ѝ разкажеше най-спокойно цялата история отначало докрай.

Вероятно щеше да го изхвърли моментално на дъжда, облечен само със стария анцуг на баща ѝ. Или щеше да се обади на властите, които незабавно щяха да го отведат в подходящото болнично заведение за лечение на душевно болни, характерно за настоящето време. Изобщо не си и помисляше, че тези клиники или както тогава са се наричали, са някакви луксозни санаториуми.

Това, което го нервираше най-много в момента, бе, че навремето в училище не бе бил добър по история. Всичко, което знаеше за двадесетия век, можеше да се побере на компютърния екран. Но си представяше по какъв примитивен начин биха се отнесли тогава към някой човек, който твърди, че е катастрофирал със своя ЕФ 27 след рутинна доставка до Марс.

Докато не намереше изход от създалото се положение, щеше да запази истината за себе си. За тази цел трябваше да внимава какво говори. А също и какво прави.

Очевидно сбърка предишната вечер. Особено много в един от случаите. Той се смръщи при спомена за реакцията на Либи след предложението му да си легнат заедно. Тези неща явно са се правили по друг начин тогава, всъщност не тогава, ами сега, поправи се Кал. Жалко, че не беше обръщал повече внимание на старите романи, които майка му обожаваше.

При всяко положение неприятностите му бяха далеч по-големи от това, да се окажеш отхвърлен от някоя млада и хубава жена. Трябваше да се върне на кораба си и да се опита да установи какво се бе случило. Първо на теория, а после и на практика. Доколкото можеше да прецени, това бе единственият начин да се върне у дома.

Тя имаше компютър, припомни си той. Колкото ѝ архаичен модел да беше в сравнение с миникомпютъра на китката му, Кал щеше да изчисли траекторията си.

В момента имаше нужда да вземе душ, да се избърсне и да хапне още малко от пържените яйца на Либи. Той отвори вратата и едва не се сблъска с нея в коридора.

Тя носеше чаша вряло кафе и почти го изля върху голите му гърди. Бързо се овладя, въпреки че ѝ се искаше да му се поскара.

— Мислех, че може би ти се пие кафе?

— Благодаря. — Забеляза, че тонът ѝ бе леден, а гърбът вдървен. Може и да грешеше, но му се стори, че жените май не са се променили чак толкова много. Тактиката на студения душ винаги оказваше своя ефект. — Искях да ти се извиня — подзе Кал с най-пленителната си усмивка. — Знам, че снощи излязох от орбита.

— И така може да се каже.

— Просто искам да ти призная, че ти имаше право, а аз сгреших. — Ако това не помогнеше, значи той изобщо не разбираше от жени.

— Добре. — За нея нямаше нищо по-неприятно от това, да таи злоба към някого. — Ще забравим за случилото се.

— Смяташ ли, че е редно да ти кажа, ако намирам очите ти прекрасни? — Видя я как се изчервява и това му се стори крайно чаровно.

— Предполагам. — Ъгълчетата на устата ѝ загатнаха усмивка. Вече беше абсолютно сигурна в келтския му произход. Ако прадедите на този човек не бяха ирландци, Либи трябваше да си смени професията. — Щом като не можеш да се въздържиш.

Той си подаде пръв ръката.

— Хайде да бъдем приятели.

— Хайде. — В мига, в който положи ръката си в неговата, почувства, че вероятно прави грешка. Или че се хвърля от мост. По някакъв много странен, негов си начин, докосвайки я едва с крайчеца на пръстите си, Кал съумя да накара пулса ѝ да забунтува. Бавно, със силното желание да не му даде възможност да разбере какво ѝ причинява, тя отдръпна ръката си. — Отивам да приготвя закуската.

— Имаш ли нещо против да си взема един душ?

— Разбира се, че нямам. Ще ти покажа кое къде е. — Почувства се по-удобно, защото имаше възможност да излезе от деликатното положение, като се заеме с нещо определено. — В килера има чисти кърпи. — Либи отвори тясната плъзгаща се вратичка. — А тук има прибори за бръснене, ако искаш да се избръснеш. — Подаде му самобръсначка за еднократна употреба и бурканче с крем за бръснене. — Нещо не е наред ли? — Той така беше зяпнал принадлежностите за бръснене, които току-що му беше подала, сякаш виждаше уреди за

изтезания. — Сигурно си свикнал с електрическа самобръсначка, ала тук не разполагам с такава.

— Не... — едва-едва успя да отговори той, като положи усилия и да се усмихне, докато си мислеше как да се обръсне, без да се заколи. — Това ще свърши работа.

— Четка за зъби. — Без да го поглежда в очите, тя му подаде нова четка за зъби, още в кутията си. — Тук нямаме и електрически четки за зъби, ако си свикнал с такава.

— Ще се справя и с тази.

— Добре тогава. Взemi каквито си поискаш дрехи от спалнята, които ти стават. Там има пуловери и панталони. До половин час ще направя нещо за хапване. Ще ти стигне ли времето?

— Да.

Кал продължаваше да разглежда тоалетните принадлежности, когато тя затвори вратата.

Изумително. Сега, след като преодоля първоначалната паника, страха и неувереността си, цялата случка му се стори дори очарователна. Старателно огледа картонената кутийка от четката за зъби, както и самата четка, като малко момче, което си е намерило подаръка под елхата на Коледа.

Тези неща ги използваша по три пъти дневно, припомни си той. Беше чел за тях. Имаха различен вкус пасти за зъби, с които четкаха из цялата си уста. Звучеше гадно. Бръкна с пръст в крема за бръснене. После докосна езика си. Наистина беше гадно. Как бе възможно на хората да им харесва? Разбира се, това се случваше по времето, когато зъбните болести и заболяванията на венците не са били премахнати с помощта на флуоратина.

След като отвори кутията, прекара пръст през космите на четката. Интересно. Озъби се пред огледалото и впери поглед в здравите си бели зъби. Може би не биваше да пробва.

Остави всичко на мивката и се извърна да огледа банята. Приличаше на онези помещения, които беше гледал в старите филми. Овална мивка и странен самотен душ, който стърчи от стената. Трябваше да запомни всички дребни подробности. Кой знае, може би когато се върнеше в своето време, щеше да напише книга за преживяванията си.

По-важно бе обаче да разбере колкото се може по-бързо как се пуска такъв душ. Над чучура имаше три странни копчета. На едното имаше изобразена буквата „С“, на другото „Т“, а на средното беше нарисувана стрелка. Кал се намръщи. Беше му ясно, че „С“ означава студена вода, а „Т“ — топла, но всичко това нямаше нищо общо с инсталациите за определяне на подходящата температура, с които бе свикнал. Не можеше да застане под душа и да нареди на компютъризирания елемент да му пусне вода с желаните от него градуси.

Първо се попари, после замръзна, после пак се опари, докато най-накрая не започнаха да се разбират взаимно с душа. Щом като започна да тече постоянната достатъчно топла вода, усети удоволствието от къпането. Намери и едно шише с надпис „Шампоан“. Първоначално се учуди от опаковката, после го отвори и си сипа малко в шепата.

Миришеше на Либи.

Почти веднага стомахът му се сви и през тялото му премина порив на страст, топъл като водата, която се стичаше по гърба му. Странно усещане. Учудено продължи да наблюдава пяната от шампоана в краката си. Привличането беше винаги лесно, просто, първично. Ала това усещане беше болезнено. Той притисна с ръка стомаха си и изчака чувството да отmine. Но то не минаваше.

Сигурно беше свързано с инцидента. Така си го обясняваше и предпочиташе да вярва в това. Ще трябва да си направи обстоен медицински преглед, веднага щом се прибере у дома. Душът престана да му доставя удоволствие. Спря водата и се загърна в хавлията. Уханието от сапуна, шампоана и Либи бяха навсякъде.

Джинсите му стояха малко халтаво на талията, ала му харесваха. Дрехите от чист памук бяха толкова непоносимо скъпи, че само най-богатите хора можеха да си ги позволят. Черният пуловер имаше дупка на ръкава и това го накара да се почувства като у дома си. Предпочиташе обикновените и удобни дрехи. Една от причините, поради която напусна МКС, бе, че ги задължаваха да носят униформи и да бъдат винаги в изряден вид. Бос и доволен от себе си, Кал се отправи към кухнята, следвайки ароматите, които идваха оттам.

Тя изглеждаше великолепно. Широките ѝ панталони подчертаваха стройната ѝ фигура и караха мъжкото въображение да си

представя извивките на тялото ѝ под материята. Хареса му как си беше запретнала ръкавите на червения пуловер над лактите. Кожата ѝ беше нежна, спомни си той и отново почувства онова присвиване в корема. Нямаше да си мисли за нея по този начин. Беше си го обещал.

— Здравей.

Този път Либи явно го очакваше и не подскочи.

— Здравей. Сядай. Хапни, преди да ти сменя превръзката. Надявам се, че обичаш пържени филийки. — Тя му подаде пълната чиния. Когато погледите им се срещнаха, пръстите ѝ здраво стиснаха ръба на чинията. Позна пуловера, с който беше облечен, но той изобщо не ѝ напомни за баща ѝ, като се имаше предвид, че беше навлечен върху мускулестото тяло на Кал. — Не си се обръснал.

— Забравих. — Не искаше да си признае, че не му се щеше да изпробва уменията си върху собственото си лице. — Дъждът май спря.

— Забелязах. Следобед вероятно ще изгрее и слънце. — Либи остави чинията на масата и се опита да не реагира, когато той се наведе над нея, за да помирише храната.

— Ти ли ги направи?

— Най ме бива в закуските. — Тя седна с въздишка на облекчение, когато Кал зае стола насреща ѝ.

— Може да се пристрастя към това.

— Към яденето ли?

Той отхапа и притвори очи в знак на наслада.

— Да се храня така.

Либи го наблюдаваше как дъвче.

— А как си се хранил досега?

— Главно с полуфабрикати. — В някои от вестниците беше видял реклами на готови пълни менюта. Поне имаше някаква надежда за известна цивилизация.

— Аз самата през повечето време се храня така. Само когато дойда тук, ми се явява желание да готвя, да събирам дърва, да отглеждам билки. Искане ми се да правя нещата, които правехме цялото семейство, когато бях малка.

И въпреки че беше дошла тук, за да намери уединение, откри, че компанията му ѝ доставя удоволствие. Тази сутрин изглеждаше безопасен, въпреки първоначалната ѝ реакция, когато го видя с черния пуловер и спретнатите панталони. Можеше дори да повярва, че

напрежението от неочакваната случка предната вечер пред камината бе плод на въображението ѝ.

— Какво правиш, когато не се блъскаш със самолети?

— Летя. — Вече беше репетирал отговора на този въпрос и беше решил да се придържа колкото се може повече към истината.

— Значи си военен.

— Вече не съм. — Кал взе кафето и с лекота смени темата. — Не знам дали успях да ти благодаря както подобава за всичко, което направи за мен. Бих желал да ти се отблагодаря по някакъв начин. Имаш ли нужда от някаква помощ?

— Едва ли вече си в състояние да полагаш каквото и да било физическо усилие.

— Ако остана още едни цял ден в леглото, ще полудея.

Тя старателно го огледа, като се постара да не се разсейва от формата на устата му. Беше ѝ невъзможно да забрави колко близко беше до нейната.

— Цветът ти е добър. Чувстваш ли се все още замаян?

— Не.

— Тогава можеш да ми помогнеш в миенето на чиниите.

— Дадено. — Сега за първи път той огледа по-подробно кухнята. Също като банята, и това помещение го обърка и същевременно го очарова. Западната стена беше от камък с вградено малко огнище. Върху перваза беше поставена кована бакърена ваза, пълна със сухи цветя. Широкият прозорец над мивката откриваше пленителна гледка към планината и боровата гора. Небето сивееше. Той успя да разпознае хладилника и готварската печка — и двата уреда блестяха в белотата си. Дъсченият под грееше гладък и полиран. Усещаше го приятно хладен под босите си крака.

— Търсиш ли нещо?

Кал леко тръсна глава и я погледна.

— Извинявай.

— Начинът, по който гледаше от прозореца... Приличаше на човек, който очаква да види нещо, което не си е на мястото.

— Ами... Просто се любувах на гледката.

Либи посочи чинията му.

— Свърши ли със закуската?

— Да. Стаята е много уютна.

— И на мен винаги ми е харесвало тук. Разбира се, сега е далеч по-удобно с новата готварска печка. Не можеш да си представиш какъв музеен експонат имахме преди за готвене.

Той не можа да овладее усмивката си.

— Убеден съм, че не мога да си представя.

— Не знам защо имам чувството, че някой се шегува и този някой не съм аз.

— Нямам представа. — Кал си взе чинията, отиде до мивката и започна да отваря шкафове един след друг.

— Ако търсиш миялна машина, трябва да знаеш, че ще удариш на камък. — Тя сложи останалите чинии в мивката. — Родителите ми никога не биха потъпкали своите идеали от шейсетте години чак до такава степен. Тук няма миялна, нито микровълнова печка, а да не говорим за сателитна чиния. — Либи запуши мивката и се пресегна за препаратата за миене. — Какво предпочиташ — да миеш или да сушиш?

— Да суша.

Той я наблюдаваше как пълни мивката с топла сапунена вода и започва да мие. Дори и миризмата е приятна, помисли си Кал и потисна желанието си да се наведе и да вдиша лимонения аромат на мехурчетата.

Тя си почеса носа с рамо.

— Хайде, Хорнблоуър, никога ли не си виждал жена да мие чинии?

Той реши да изпробва реакцията ѝ.

— Не. Всъщност виждал съм само веднъж в някакъв много стар филм.

Либи се засмя и му подаде първата готова чиния.

— Прогресът ни открадна всички тези приятни домакински задължения. След стотина години сигурно ще има работи, които сами ще пхат чиниите в себе си и ще ги стерилизират.

— След около сто и петдесет. Какво трябва да направя с това? — Кал завъртя чинията, която тя току-що му подаде.

— Да я избършеш.

— Добре. Мислех си, дали не мога да погледна какво е останало от моя кор... Самолет?

— Почти съм сигурна, че коловозите от дървените трупи са се слегнали вече. Лендровърът ще се справи с пътя, ала наистина

предпочитам да изчакаме още ден-два.

Той едва сдържаше нетърпението си.

— Ако можеш само да ме насочиш в правилната посока.

— Не, предпочитам да те закарам дотам.

— Вече направи достатъчно.

— Така е, но нямам намерения да ти дам ключа от колата си да караш сам, а дотам едва ли ще стигнеш пеша. — Либи си избърса ръцете в ъгълчето на кърпата, с която Кал бършеше чиниите, докато той се мъчеше да измисли подходящо оправдание. — Защо не искаш да ми покажеш самолета си, Хорнблоуър? Дори и да си го откраднал, аз откъде бих могла да знам?

— Не съм го откраднал.

Отговорът му бе толкова рязък и гневен, че тя напълно му повярва.

— Добре де, ще ти покажа как да стигнеш дотам веднага щом пътят стане достатъчно безопасен. А сега седни и ми дай да ти видя раната.

Инстинктивно той посегна към превръзката си.

— Раната е добре.

— Знам, че те боли. Виждам го в очите ти.

Кал я погледна. В очите ѝ се четеше състрадание. Кротко, успокоително съчувствие, което го примамва да докосне с буза косата ѝ и да си признае всичко.

— Болката се явява и после отново изчезва.

— Тогава ще те прегледам, ще ти дам някакви обезболяващи и ще видим дали не можем да я премахнем пак. Хайде, Кал. — Либи взе кърпата от ръцете му и го изпроводи до стола. — Бъди добро момче.

Той седна и я погледна с весело раздражение.

— Говориш също като майка ми.

В отговор тя го потупа по бузата, преди да отиде до шкафа за нова превръзка и антисептици.

— Стой мирен. — Разбинтова раната и така надзърна в нея, че го накара да се чувства неудобно. — Стой мирен, де — измърмори Либи. Раната бе лоша, нацърбена и дълбока. Натъртванията около нея бяха с цвета на буреносни облаци. — Вече изглежда по-добре. Поне видимо няма инфекция. Ала ще ти остане лош белег.

Кал понечи да я докосне и повтори притеснено.

— Белег ли?

Ето, освен всичко друго е и суетен.

— Не се тревожи, ще бъде елегантен белег. Щеше да е по-добре, ако можеше да се зашие, но медицинската ми подготовка не стига толкова далеч.

— Твоята каква?

— Шегувам се. Сега ще те засмъди.

Когато тя проми раната му, той не се сдържа и изруга силно и цветисто. Преди да бе приключила, Кал я сграбчи за китката.

— Ще ме смъди малко, така ли?

— Спокойно, Хорнблоуър, мисли си за нещо друго.

Той стисна зъби и насочи вниманието си върху чертите на лицето ѝ. Болката изкара дъха му като свистене. Очите ѝ отразяваха както твърда решимост, така и съчувствие, докато приключваше с почистването и премина към превързането.

Наистина е красива, заключи Кал, като не спираше да я наблюдава на сутрешната светлина. Не носеше грим и очевидно не беше се подлагала на никакви козметични корекции. Това бе лицето, с което се беше родила. Силно, строго и с естествена елегантност, което отново го изкуши да я погали. Кожата ѝ бе гладка и нежна като на бебе, припомни си той. И с всяка промяна на чувствата то променяше цвета си.

Може би Либи олицетворяваше обикновената жена за своето време. Ала за него тя бе неповторима и непоносимо желана.

Ето защо присъствието ѝ го караше да чувства онази болка и свиване в стомаха. Поради същата причина я желаше така силно, както никога преди не бе желал нищо друго в живота си. Но Либи бе истинска, припомни си Кал. Той беше илюзорният в случая. Мъж, който по това време още не е бил роден, ала въпреки това с усещането, че никога през живота си не е бил по-жив.

— Често ли го правиш? — попита я Кал.

Тя ужасно се притесняваше от мисълта, че му причинява болка и затова отговори почти машинално.

— Кое да правя често?

— Да спасяваш мъже.

Видя как устните ѝ се свиха и почти ги усети.

— Не, ти си първият.

— Добре.

— Готов си, така вече е добре.

— Няма ли да ме целунеш, за да ми мине по-бързо? — Майка му винаги го целуваше, за да му мине, и той си помисли, че майките във всички времена са постъпвали по този начин. Либи се засмя, а сърцето му се сви в гърдите му.

— Понеже беше послушен, ще те целуна. — Тя се наведе и го докосна с устни точно над превръзката.

— Не минава. — И за да не може да се измъкне, Кал я улови за ръката. — Защо не опиташ още веднъж?

— Ще ти донеса аспириин. — Ръката ѝ остана неподвижна в неговата. Искаше да се отдръпне, когато той се изправи, но нещо в погледа му я предупреди, че това не би било правилното решение.

— Кейлъб...

— Притеснявам те, нали? — С палеца си я галеше по ставата на пръста. — Много е възбуждащо.

— Изобщо не се опитвам да те възбудам.

— Очевидно не е и необходимо. — Явно е притеснена, помисли си той, ала не и изплашена. Щеше веднага да спре, ако забележеше, че е изплашена. Затова вдигна ръката ѝ към устните си и обърна дланта ѝ нагоре. — Имаш хубави ръце, Либи. Нежни ръце. — В погледа ѝ отново взеха да се сменят различни чувства — объркване, неудобство, копнеж. Кал се спря на копнежа и я притегли към себе си.

— Спри... — Тя се изненада от липсата на убедителност в собствения си глас. — Казах ти, че... — Той прилепи устните си към слепоочието ѝ и краката ѝ изгубиха почва. — Няма да си легна с теб.

Кал тихичко измърмори нещо в знак на съгласие и я докосна нежно по гърба, докато тялото ѝ не изпълни извивките на неговото. Учуди се колко силно бе желал да я прегърне по този начин. Главата ѝ идеално прилегна към вдлъбнатината под рамото му, като че ли бяха създадени да танцуват заедно. За миг съжали, че нямаше музика — нещо леко и нежно. Мисълта го накара да се усмихне. Нито една от жените, с които бе бил преди през живота си, не бе желала да имат предразполагащи условия за любов. Нито пък у него някога се бе събуждало желанието да им създава такива условия.

— Отпусни се — прошепна ѝ той и прекара ръката си през целия ѝ гръб, докато не достигна врата ѝ. — Сега няма да правя любов с теб,

а само ще те целуна.

Обзе я паника.

— Не, аз няма...

Пръстите отзад на врата ѝ се раздвижиха, свиха се и я прихванаха здраво. По-късно, когато отново беше в състояние да разсъждава трезво, осъзна, че докосвайки я там, Кал бе отключил някакъв таен, изключително чувствителен нерв. Заля я необяснима наслада по цялото тяло и Либи отпусна глава в знак на отдаденост. Във върховата точка на това усещане той долепи устните си до нейните.

Тя се вцепени, но не от страх, нито от гняв, а още по-малко от желание да се съпротивлява. Либи беше в шок — вълна след вълна. Сякаш се бе докоснала до оголена жица, помисли си в унес. Като че ли се бе хванала с голи ръце за тая жица и високото напрежение бе смъртоносно.

Устните му едва докосваха нейните — предизвикателно, възбуждащо, мъчително. Такава бе неговата милувка, нежна, непоносимо еротична. После дойде захапването, почти като на игра. И отново милувка, сладка, лека и неудържима. Устните му бяха топли, гладки и оставиха заглъхващ шепот върху нейните. В контраст с това наболата му брада я драскаше грубо, докато с език проследяваше внимателно извивките на устните ѝ.

Действията му бяха интимни, невъзможно интимни по начина, по който я вкусваше и си играеше с нея. Езикът му потърси нейния, като я накара да усеща нови, тъмни непознати вкусове, преди отново да смени настроението си и да захапе нежно долната ѝ устна, някъде на границата между болката и удоволствието.

Съблазън, за която Либи не бе и сънувала. Бавна, настъпателна, неизбежна съблазън. Тя долови слабия, безпомощен стон, напирещ от дълбините на гърлото ѝ, когато Кал гризна нежно брадичката ѝ.

Последната опора — ръката ѝ, която досега се намираще върху гърдите му — започна да поддава. Почувства как здравият под на стаята взе да се люлее под краката ѝ. Твърдостта ѝ лека-полека започна да се стопява, топлината я накара да изтръпне и Либи се предаде в ръцете му.

Никога не му се бе случвало нещо подобно. Като че ли тя незабелязано, изцяло се топеше в прегръдките му. Дъхът ѝ бе свеж

като въздуха, който лъхаше през отворения прозорец. Той чу мекия стон на въздишката ѝ.

Тогава ръцете ѝ се склучиха около него. Зарови пръстите си дълбоко в косата му, а тя самата се притисна към тялото му. За един удар на сърцето устните ѝ преминаха от пълно покорство в ненаситна жажда. Притисна ги в неговите яростно, собственически, отчаяно. Зашеметен от силата ѝ, Кал се потопа в целувката, напълно подвластен на страстта.

Либи желаше... Прекалено много. Защо досега не знаеше, че жадува за това толкова силно? Дори само вкусът му я накара да почувства, че бе ненаситна. Тялото ѝ щеше след миг да експлодира, прободено от множество стрели на непознати чувства и всяко едно от тях поотделно бе силно, различно и шокиращо. Сподавен вик се изтръгна от гърлото ѝ, когато ръцете му я обгърнаха болезнено. Престана да трепери, ала той се тресеше.

Какво му бе сторила? Не можеше да диша. Не можеше и да мисли. Но успяваше да усеща — всичко и силно. Загубата на контрол за един пилот бе нещо далеч по-страшно от метеоритната буря. Единственото, което си беше пожелал, бе да изпита моментно удоволствие, да задоволи обичайната си страст. Ала това се оказа нещо много по-силно от удоволствие и съвсем необичайно. Сега трябваше да спре, преди да се забърка в нещо, което не разбираше.

С треперещи ръце Кал я отблъсна от себе си. Но нямаше голяма полза — дишането ѝ бе също толкова неравномерно, колкото и неговото. Очите ѝ се отвориха широко и смаяно. Точно така, смаяно бе най-подходящото определение. Почувства се така, сякаш се бе разбил в калкана на сграда.

Какво правеше той? Тя объркано вдигна ръка към устата си. Какво бе сторила? Почти усети как кръвта ѝ пулсира във вените. Либи отстъпи крачка назад в желанието си да намери отново здрава опора под краката си и някакви отговори на въпросите си.

— Чакай... — Кал не можеше да устои. Сигурно щеше да се проклина после, ала не можеше да устои. Преди първите шеметни вълни да преминат, той я придърпа повторно към себе си.

Само това — не. Тази единствена мисъл отекна в съзнанието и на двамата. Привличането бе силно, страстта взаимна. Преди да успее да

се дръпне, тя почувства, че се колебае между доброволната капитулация и бесния порив.

Либи едва не падна и се подпря на близкия кухненски стол. Кокалчетата на ръцете ѝ побеляха върху дървената облегалка на стола, докато се съвземаше и правеше опити да нормализира учестеното си дишане. Изобщо не го познаваше, а му отдаде толкова от себе си, колкото на никой мъж досега. Мозъкът ѝ бе трениран да задава въпроси, но сега сърцето ѝ бе така уязвимо и нерационално, че се олюля.

— Ако смяташ да останеш тук, в тази къща, ще те помоля да не ме докосваш повече.

В очите ѝ отново се четеше страх. Кал я разбра, тъй като в този миг чувстваше съвсем същото.

— Аз бях не по-малко изненадан от теб. Не съм убеден, че ми хареса повече, отколкото на теб.

— Това означава, че за в бъдеще няма да ни е трудно да предотвратяваме всички подобни неща.

Той пхна ръце в джобовете си и се завъртя на пети, без да се опитва да разбере защо изведнъж почувства такъв гняв.

— Слушай, миличка, за това, което се случи, аз нося точно толкова вина, колкото и ти.

— Ти ме сграбчи.

— Не, аз те целунах. А ти ме сграбчи. — Кал се зарадва, като видя как лицето ѝ пламна. — Изобщо не съм те принуждавал да правиш каквото и да било, Либи. И двамата го знаем прекрасно. Ала ако ти е по-приятно да си мислиш, че имаш лед в жилите си, нямам нищо против. — Срамът се изпари от лицето ѝ, като изражението ѝ остана бледо и каменно. Но очите ѝ се разшириха и потъмняха. Притаената болка, която струеше от тях, го накара да се наругае мислено и да пристъпи напред. — Извинявай.

Тя се размърда иззад стола и промълви съвсем тихо:

— От теб нито искам, нито очаквам извинение, ала се надявам на съдействие.

Той присви очи.

— Ще получиш и двете.

— Сега имам много работа. Ако желаеш, нямам нищо против да вземеш телевизора в стаята си. На рафта до камината има и книги. Ще

оценя усилието ти, ако останеш далеч от пътя ми през останалата част от деня.

Кал отново пхна ръцете си в джобовете. Ако Либи смяташе да упорства, нека бъде нейната воля.

— Добре.

Тя остана неподвижна със скръстени ръце пред гърдите си, докато той не напусна стаята. Искаше ѝ се да хвърли нещо по него, за предпочитане — чупливо. Кал нямаше право да ѝ говори по този начин, след като самият той я бе накарал да се чувства така.

Значи, лед в жилите? Напротив, в живота ѝ усложненията винаги бяха идвали от това, че се вълнуваше прекалено силно, че искаше прекалено много. С изключение на случаите, когато се стигнеше до личните, физически взаимоотношения между мъжа и жената. Ама че мизерия! Либи извърна стола към себе си и се стовари върху него. Винаги бе била предана дъщеря, любяща сестра и вярна приятелка. Но ничия любовница. Никога не бе усещала нарастващата страст и необходимостта от близост. От време на време се досещаше, че всъщност дадени усещания ѝ липсват.

С една целувка Кал я бе накарал да пожелае нещо, за които бе убедена, че са маловажни. Поне за нея лично. Имаше работата си, както и целите си, и знаеше, че ще ги постигне. Имаше близки, познати и приятели. По дяволите, така си беше достатъчно щастлива. Нямаше нужда от някакъв налудничав пилот, който дори не можеше да задържи самолета си във въздуха, а я накара да се почувства неспокойна, жива, само като я целуна по долната устна. Тя дори не знаеше колко жива можеше да се чувства, докато не я беше целунал.

Всичко това беше нелепо. По-скоро разстроена, отколкото ядосана, Либи скочи и си наля нова чаша кафе. Той само ѝ бе напомнил за нещо, което тя често забравяше. Това, че бе млада, нормална и здрава жена. Жена, която току-що се бе върнала от няколкомесечно отшелничество на безлюден остров в южната част на Тихия океан. Сега трябваше да завърши дисертацията си и да се прибере в Портланд. Там щеше да се отдаде на светски живот — да излезе няколко пъти, да отиде на кино, на някое и друго парти. Най-важното от всичко, реши твърдо Либи, бе да помогне на Кейлъб Хорнблоуър да си стъпи отново на краката и да се върне там, откъдето беше дошъл, по дяволите.

Взе си кафето и се заизкачва по стълбите. Цялата ѝ информация за него бе, че се яви изневиделица, сякаш падна от Луната.

Мина покрай стаята му и не можа да се сдържи да не се разсмее, като чу хаотичните звуци от някакво телевизионно шоу. Този мъж се забавляваше лесно, помисли си тя, докато затваряше след себе си вратата на собствената си стая.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Това си беше чисто обучение. Кал прекара няколко часа, завладян от морето на дневните телевизионни програми. Средно на всеки десетина минути той превключваше на друг канал, преминавайки от най-различни игри към сапунени опери, от телевизионни шоута към рекламни клипове. Рекламите му се сториха особено забавни, поради бързата си, често поразителна интензивност.

Предпочиташе музикалните клипове заради рязката промяна в тоновете и заразителната веселост, която излъчваха. Други го караха да се чуди на хората, които по това време обитаваха планетата Земя.

Някои реклами показваха как отрудени жени се борят с мазни петна и други досадни мръсотии. Кал не можеше да си представи майка си или която и да било жена от своето време, която да се тревожи до такава степен кой ли препарат би направил бялото още по-бяло. Но рекламите бяха приятно интригуващи.

Имаше и други, които показваха как млади и красиви мъже и жени решават проблемите си, като пият газирани напитки или кафета. Очевидно всички работеха, някои на открито, изглежда бяха на добра работа, така че в края на работния ден да можеха да излязат с приятели и да изпият по една бира в някое барче. Навиците им му се видяха прекрасни.

През деня попадна на един сериал, където жената доста развълнувано обсъждаше с някакъв мъж вероятността да е забременяла. Една жена или е бременна, или не е, реши той и превключи на друга програма. Там попадна на шкембест мъж с карирано сако, който спечели едноседмична почивка на Хавайските острови. От реакцията на спечелилия Кал стигна до заключението, че наградата бе някакво невероятно постижение за двадесетия век.

Зачуди се, когато попадна на откъс от обедните новини, как човечеството изобщо е успяло да оцелее до двадесет и първия век, а и по-нататък. Убийството явно бе от най-популярните спортове за времето си. Както и дискусиите за ограничаване на оръжията и

съответните договори. Политиците явно не бяха в състояние да променят особено живота на хората, помисли си той, докато дъвчеше, седнал с подвити крака, някакви бисквити, които намери в кухнята на Либи. Досадни и отегчителни, те непрекъснато увъртаха с полуистини и повече се усмихваха, отколкото казваха нещо съществено. Видя му се направо абсурдно, че световните лидери всъщност водеха преговори за това, по колко ядрени оръжия да произведе и да притежава всеки от тях. По колко ли си мислеха, че са им необходими?

Няма значение, реши Кал и пак превключи телевизора на поредната сапунена опера. Нали най-накрая се бяха споразумели.

Сапунените сериали най му харесваха. Въпреки, че картината прескачаше и звукът понякога се губеше, реакциите на хората го забавляваха. Хареса му също как те изживяваха негодите си, как планираха бракове, разводи и любовни афери. Отношенията между тях очевидно бяха сред десетте най-важни неща, характерни за този век.

Докато гледаше, на екрана се появи руса жена със сълзи в очите, която се затича и се хвърли в обятията на гол до кръста мъж. Те се прилепиха един към друг и страстно се целунаха, очевидно щастливи. Музиката намаля, после съвсем изчезна. Целуването явно беше общоприет навик по това време. Защо тогава Либи така се разстрои, когато той я целуна?

Неспокоен, Кал се изправи и отиде до прозореца. И той не беше реагирал по очаквания за настоящите традиции начин. Целувката го беше разгневила, беше го накарала да се почувства неудобно и уязвим. Нито едно от тези усещания досега не му беше познато. И нито едно, трябваше да си признае, не намали ни най-малко желанието му към нея.

Кал искаше да узнае всичко възможно за Либърти Стоун. Какво мисли, какво усеща, какво желае, какво харесва. Имаше няколко въпроса, които искаше да ѝ зададе, няколко начина, по които да я докосне. Той знаеше, че когато ѝ ги зададеше, очите ѝ щяха да потъмнеят и да се разширят, объркани и бездънни. Почти без усилие можеше да си представи каква бе на пипане кожата ѝ под сгъвката на коляното или зад врата.

Беше невъзможно. Сега трябваше да мисли само за едно нещо. Как да се прибере в къщи.

Времето с Либи беше нещо като антракт между две действия. Колкото и малко да знаеше за жените от това време, то му беше достатъчно, за да разбере, че Либърти Стоун не беше от жените, които някой мъж може да обича и да изостави току-така. Само един поглед в очите ѝ му беше достатъчен, за да види, че там гори не само страст, но и огъня на домашния уют.

Кал не беше готов в най-скоро време да създаде свой собствен дом. В интерес на истината, родителите му се бяха открили и оженили доста рано, на около тридесетгодишна възраст. Но той все още не изпитваше необходимостта да се задомиава. И когато му дойдеше времето, със сигурност това щеше да стане на негов терен. За Либи можеше да мисли само като за временно, обаче и приятно развлечение при напрегнати и същевременно изключително деликатни обстоятелства.

Трябваше да си тръгне. Притисна длани към хладното стъкло, сякаш беше в затвор, от който бягството бе лесно. Мнозина мъже биха мечтали за това, което му се случваше, ала Кал предпочиташе да преодолява бариери в собствения си свят, в своето собствено време.

Истината бе, че доста понаучи от вестниците и телевизията. През двадесетия век все още предстоеше дълъг път до постигането на световен мир. Хората ги беше грижа с какво да се изхранят и оръжията бяха придобивани и използвани с безразсъдна незаинтересованост за последиците. Дванадесет пресни яйца се продаваха за не повече от един долар — настоящата американска валута — и всички хора се самоизтезаваха с диети.

Наученото беше наистина доста интересно, но той не смяташе, че някога би могло да му бъде от полза. Сега трябваше да насочи вниманието си върху случилото се там, на кораба му.

Ала предпочиташе да си мисли за Либи, за чувството, което изпита, когато я прегръщаше. Искаше да я запомни как пламна в ръцете му и колко меки бяха устните ѝ, докато я целуваше.

Когато тя самата пожела да го прегърне, през тялото му преминаха тръпки. Това никога не му се беше случвало преди. Зад гърба си имаше опит с жените от своето време, който смяташе за доста богат. Те му доставяха удоволствие, както с компанията си, така и с взаимната физическа наслада. И тъй като смяташе, че бе взел от тях не повече, отколкото им бе дарил, с повечето си беше останал добър

приятел. Но нито една от тях не го бе разстроила така, както тази единствена целувка с Либи.

Тя изведнъж го бе повела извън познатото, към някаква дива, шеметна вихрушка. Дори сега можеше да си спомни усещането за страстта ѝ. Беше го извадила от равновесие. Бе готов да повярва, че от очите му присвяткаха искри. Почувства се привлечен от някаква необятна, безгранична сила.

Краката му като че ли нагазиха в дълбоки води. Бавно вдигна ръка и се подпря на стената, за да не падне. Замайването отмина, като остави след себе си пулсираща кухня в основата на черепа му. Изведнъж си спомни. Спомни си за светлините. Святкащите, премигващи светлини в пилотската кабина. Навигационната система отказа. Защитните устройства блокираха. Автоматичният сигнал за помощ се включи.

После празното пространство. Виждаше го и дори сега пот изби по челото му. Черната дупка бе широка и мрачна. На картата му не беше обозначена. Иначе никога не би се приближил толкова до нея, ако знаеше за съществуването ѝ. Тя просто си беше там и засмука неговия кораб.

Ала Кал не се остави да бъде погълнат. Фактът, че все още беше жив и без съмнение се намираше на Земята, го доказваше. Вероятно се беше подхлъзнал по ръба ѝ и това бе довело до минаването му през времето и пространството. Учените от неговото време биха се усъмнили в подобно твърдение. Пътуването във времето все още бе само на теория и най-често никой не приемаше на сериозно тази теория.

Но той го беше направил.

Разтреперан, Кал приседна на леглото. Беше оцелял след събитие, при което нямаше доказано оцелели. Вдигна ръце, обърна дланите си и се загледа в тях. Беше цял и относително непокътнат. И се беше загубил. Пребори се с паниката и сви юмруци. Не, не се беше загубил — щом като успя да премине пътя в едната посока, трябваше да има начин да го измине и в обратната. Да се върне у дома. За целта притежаваше необходимия разум и нужните умения. Погледна миникомпютъра на китката си. По него можеше да изчисли някои основни положения. Не би било достатъчно, в никакъв случай, ала

когато стигнеше до кораба си... Ако изобщо нещо беше останало от него.

Отказвайки да приеме факта, че корабът му можеше да бъде непоправимо повреден, той закрачи из стаята. Възможно бе да включи миникомпютъра си към нейния персонален компютър. Трябваше да опита.

Чуваше я да се движи на долния стаж. Като че ли пак беше в кухнята, но едва ли за да му приготви ново ядене. Чувството на съжаление го обзе твърде бързо, за да успее да го потисне, и в съзнанието му проблесна за миг сцената как Либи седи срещу него на масата. Напомни си, че не можеше да си позволи да съжалява. И ако зависеше от него, нямаше да я нарани.

Реши, че пак щеше да ѝ се извини. В интерес на истината, ако успееше да си помогне с нейния компютър, щеше възможно най-гладко и безболезнено да излезе от живота ѝ.

Бързо, но тихо Кал се отправи към нейната стая. Надяваше се тя да остане долу, докато направеше няколкото елементарни изчисления. Първоначално те щяха да му свършат работа, докато не откриеше кораба си и не задействаше машините на борда му. Въпреки че нетърпението му напираше, за миг се спря и се заслуша в звуците от долния етаж. Либи със сигурност се намираше в кухнята и, ако се съдеше по патърдията, очевидно още беше ядосана.

Архаичният компютър със странната си мониторна кутия и старомодна клавиатура се мъдреше на бюрото, обграден с множество книги и разпилени хартии. Той седна на стола и се взря в него.

„Включване.“

Мониторът остана черен.

„Компютър, включване.“

Напрегнат от емоциите си, Кал едва си спомни действието на клавиатурата. Зададе му командата и зачака. Нищо.

Облегна се на облегалката и забарабани с пръсти по плота.

Поради някакви непонятни за него причини, Либи го беше изключила. Това можеше лесно да се промени. Разрови се сред хартиите и откри нож за отваряне на писма. Обърна наопаки клавиатурата и тъкмо се приготви да я разглоби, за да проникне в компютъра, когато внезапно зърна копчето за включване.

Глупак такъв, каза си той. Тук за всичко имаше копчета за включване. И като си наложи да сдържа и малкото си останало търпение, Кал потърси други копчета за пускане. Когато машината забоботи, той едва не нададе победоносен вик.

— Е, поне стигнахме донякъде, активирах компютъра. — Кал разтърси глава, за да освежи мисълта си, и се зае да пише.

„Изчисли и стигни до крайните данни за отклонение от фактора време.“

Спря отново, изруга и отвори твърдия диск, за да открие платката за паметта. Нетърпеливостта му го правеше немарлив. Още по-лошо — глупав. Човек никога не може да извлече каквато и да било информация от машина, която не е включена. Въпросът бе деликатен и отнемаше време, ала Кал се насили да не бърза. Когато свърши, неизвестно как миникомпютърът на китката му все пак се свърза с нейния компютър.

Пое си дълбоко дъх и преплете пръстите на двете си ръце.

„Здравей, компютър.“

„Здравей, Кал.“

Думите пропищяха от минито на китката му и се изписаха върху големия старомоден екран.

„Здравей, миличък, така се радвам да те чуя отново.“

„Потвърдено.“

„Предостави ми съществуващата информация за теорията за пътуване във времето чрез преодоляване на гравитацията и ускорението.“

„Недоказана теория. Представена за първи път от доктор Линуърд Бауърс през 2110. Неговата хипотеза гласи...“

„Не.“

Кал прокара ръка през косата си. В прибързаността си той изпреварваше собствените си стъпки.

„Сега нямам време за всички тези подробности. Изчисли и направи заключение. Пътуване през времето и вероятност за оцеляване при евентуална среща с черна дупка.“

„Недостатъчни данни...“

„По дяволите, казвам ти, това се случи. Анализирай необходимото ускорение и траекторията. Стоп.“

Той чу стъпките на Либи близо до вратата и времето му стигна само да изключи компютъра, преди тя да влезе в стаята.

— Какво правиш?

Кал се опита да си придаде възможно най-невинен вид и стана от стола ѝ.

— Търсех те.

— Само да си ми ровил в компютъра...

— Не можах да се въздържа да не погледна в писанията ти. Доста любопитна тематика.

— Наистина. — Тя погледна към бюрото си, но там очевидно всичко си беше постарому. — Мога да се закълна, че те чух да разговаряш с някого.

— Тук, както сама виждаш, сме само ти и аз. — Той ѝ се усмихна отново. Ако можеше да я забаламоса още няколко секунди, щеше да има достатъчно време да изключи миникомпютъра си от нейния и да изчака по-удобно време да продължи. — Явно съм си говорил сам. Либи... — Кал направи стъпка към нея, ала тя се отдръпна и му връчи таблата.

— Заповядай, направих ти сандвич.

Той пое таблата и я постави върху леглото. Нейната пряма добронамереност го накара да се почувства гузен като грешник.

— Ти си една много мила жена.

— Да не мислиш, че ще те оставя да умреш от глад, само защото си ме ядосал.

— Не бих желал да те ядосвам изобщо. — Кал пристъпи напред, когато Либи се приближи към компютъра си и се загледа в него. — Явно не успявам да се преборя със себе си. Извинявай, че онова, което се случи одеде, не ти хареса.

Тя му хвърли бърз, смутен поглед.

— Най-добре да го забравим.

— Не, не мисля. — И понеже имаше нужда от физически контакт с нея, той я докосна по ръката. — Каквото и да се случи долу, аз със сигурност няма да го забравя. Ти докосна нещо много дълбоко в мен, Либи. Нещо, което никой не беше докосвал преди.

Тя знаеше много добре за какво говори Кал. И именно това я изплаши.

— Трябва да се залавям отново за работа.

— На всички жени ли им е толкова трудно да бъдат откровени?

— Аз не съм свикнала. Не зная как да се справям. Не се чувствам удобно, когато около мен има мъже. Просто не съм влюблива натура. И не съм достатъчно страстна.

Той се засмя и Либи се отдръпна, засрамена и разгневена.

— Това е най-нелепото нещо, което съм чувал. Ти си изпълнена с толкова страст.

Нещо в нея се преобърна.

— Да, но само към работата си. Към семейството си също може би, ала не в смисъла, който ти влагаш.

Кал се опита да разгадае какво изразява погледът ѝ и разбра, че тя наистина си вярваше. Или се беше насилила да си повярва. През последните два дни бе разбрал какво бе да се съмняваш в себе си. Ако можеше да ѝ се отблагодари по някакъв начин, щеше вероятно да успее да разкрие каква беше жената, която Либи криеше в себе си.

— Искаш ли да се поразходим?

Тя премигна.

— Моля?

— Да отидем на разходка.

— Защо?

Той се помъчи да не се разсмее. Либи очевидно беше от жените, които за всичко трябваше да имат обяснение и причина.

— Защото денят е хубав и аз искам да разгледам къде съм попаднал. Ти можеш да ме разведеш малко.

Тя разплете пръстите си, които досега бяха неспокойно сплетени. Нали си беше обещала да я кара полека и да се наслаждава на времето си. Кал беше прав. Денят бе чудесен и работата ѝ можеше да почака.

— За целта ще трябва да си обуеш обувките.

Влажният, леко хладен въздух бе пропит от някакъв аромат. След няколко минути размисъл той установи, че миризмата беше на бор. Боровият аромат, който му напомни за Коледа. Но уханието беше реално, а не от симулатор. Наоколо беше пълно с дървета и сутрешният бриз, който появяваше из клоните им, наподобяваше вълните в морето. В далечината на север върху ясното синьо небе се мерзееха няколко сиви облачета. Чуваха се и птичи песни.

Освен къщата и разнебитената барака зад нея, нямаше и следа от друго човешко присъствие, а само планини, небе и гора.

— Тук е невероятно.

— Така е, знам. — Либи се усмихна и ѝ се прииска възхищението и разбирането му да не ѝ бяха доставили чак толкова голямо удоволствие. — Винаги, когато дойда тук, се замислям дали да не остана за постоянно.

Кал пристъпваше до нея, като се опитваше да върви в крак. Влязоха в гората. Сега присъствието ѝ не му беше чуждо. Напротив, като че ли беше най-естественото нещо.

— Защо не го направиш?

— Най-вече заради работата си. Университетът няма да ми плаща да се разхождам из горите.

— Тогава за какво ти плащат?

— Да правя проучвания.

— Как живееш, когато не си заета с тези проучвания?

— Как ли? — Тя вдигна глава. — Предполагам, спокойно. Имам апартамент в Портланд. Уча, чета и преподавам.

Пътеката взе да става стръмна.

— А как се забавляваш?

— Гледам филми, слушам музика...

— А телевизия?

— Да, и телевизия гледам. Понякога дори повече, отколкото трябва. Ами ти? Спомняш ли си какво обичаше да правиш в свободното си време?

— Да летя. — Усмихна се бързо и чаровно. Либи почти не забеляза кога я беше хванал за ръка. — Няма нищо по-хубаво от това, да летя, поне аз така го усещам. Някой път ще те повозя.

Тя го изгледа дружелюбно и спря погледа си върху превръзката му.

— Това бих го пропуснала.

— Аз съм добър пилот.

Развеселена, Либи се наведе и откъсна някакво диво цвете.

— Възможно е.

— Не е възможно, а е абсолютно сигурно. — С едно движение, което беше непринудено и същевременно от само себе си естествено,

той взе цветето от ръката ѝ и го закичи в косата ѝ. — Имах повреда в бордовия компютър, иначе сега нямаше да съм тук.

И тъй като постъпката му я стъписа, тя го погледна за миг втренчено, преди да продължи напред.

— Закъде беше тръгнал? — Либи забави ход, за да го изчака, докато береше диви цветя покрай пътеката.

— За Лос Анджелис.

— Доста път е дотам.

Кал понечи да ѝ отвърне нещо, защото си помисли, че тя се шегува с него.

— Да — отговори ѝ той, — повече, отколкото предполагам.

Либи неуверено докосна цветето в косата си.

— Няма ли някой да те търси?

— За известно време няма да ме търсят. — Кал погледна към небето. — Ако утре открием моя... самолет, ще мога да преценя щетите и ще се заема с тях.

— До ден-два ще можем да стигнем и до града. — Искаше ѝ се да го успокои, защото забеляза бръчката, която се появи между веждите му. — Ще можеш да отидеш на лекар, да се обадиш по телефона.

— Да се обаждам по телефона?

— Точно така.

Той отново я хвана за ръката, като същевременно стискаше букетчето, което държеше.

— Можеш ли да определиш местоположението и отдалечеността на мястото, където ме откри?

— Местоположението и отдалечеността? — Тя се засмя и приседна върху насипа до тесния бързей. — Как ли ще се почувстваш, ако ти кажа, че беше в тази посока. — Либи — посочи на югозапад. — На около шестнадесет километра по въздуха и двойно повече по пътя.

Кал се настани до нея. Уханието ѝ бе свежо като на цветята.

— Мислех те за учен.

— Това не означава, че мога да определям географската дължина и ширина ей така. Попитай ме за привичките в Нова Гвинея — в тази сфера съм непоклатима.

— Шестнадесет километра — повтори той и се загледа над елховите гори. Докъдето му поглед стигаше, се виждаха върхове на

планини, а оттам нататък започваше небето. — И дотам няма нищо? Нито град, нито селище?

— Не. Този район е все още ненаселен. От време на време минават само туристи.

Значи едва ли някой е открил кораба му. Поне това негово притеснение отпадна. Сега основната му грижа бе как да се добере дотам без Либи. Най-лесният начин бе още при изгрев-слънце да потегли натам с нейната кола.

Ала чак утре. Разбираше, че времето бе прекалено ценно и непостоянно, за да се пилее напразно.

— Тук ми харесва. — Кал говореше истината. Беше му приятно да седи на хладната трева и да се вслушва в ромона на водата. Зачуди се как ли би изглеждало същото място след два века и половина. Какво ли щеше да намери?

Планините със сигурност щяха да са си там и част от горите около тях също. Поточето вероятно щеше да си тече върху същите камъни. Но тогава Либи отдавна нямаше да я има. Онази болка се появи отново — тъпа и разяждаща.

— Когато се върна в къщи — подзе Кал бавно, — често ще се сещам за теб.

Дали наистина щеше да го направи? Тя се зазяпа във водата и в отражението на светлината върху нея. Пожела си това да няма значение за нея.

— Може би някога ще се върнеш отново.

— Някога. — Той си играеше с пръстите ѝ. Ала когато се върнеше, от нея щеше да е останал само духът ѝ. Жена, която бе съществувала само в един отрязък от времето. Жената, която го бе накарала да пожелае невъзможното. — Ще ти домъчнее ли за мен?

— Нямам представа. — Но продължаваше да не отдръпва ръката си от неговата, защото съзнаваше, че щеше да ѝ е мъчно за него повече от поносимото.

— Мисля, че ще ти липсвам. — Кал бе забравил кораба, въпросите, бъдещето си и сега мислеше само за нея. Започна да вплита в косата ѝ цветята, които беше набрал.

— Кръщавали са звезди, луни и цели галактики на различни богини. Защото са били добри, силни и загадъчни. Простосмъртните никога няма да могат да ги достигнат.

— Повечето култури имат своя собствена историческа вяра в митологията. — Либи прочисти гърлото си и започна да мачка крачолите на панталона си. — Древните астрономи...

Той извърна лицето ѝ към своето.

— Аз не говоря за митовете. Въпреки че ти самата приличаш на митична фея с тези цветя в косата си. — Кал нежно докосна едно от цветчетата, което се намираше близо до бузата ѝ.

*„Магията на красотата
не ме докосва като теб
и като музиката на водата
е сладкият ти глас за мен.“*

Този мъж беше опасен. Почувства го инстинктивно. Той можеше да се смее като дявол и същевременно да рецитира поезия с мек, кадифен глас. Цветът на очите му бе син, мечтателно тъмносин, като на небето точно преди залез. Тя не вярваше, че бе от онези жени, които могат да загубят ума си само при вида на едни мъжки очи. Не ѝ се искаше да е такава.

— Трябва да се връщам. Чака ме още много работа.

— Ти работиш прекалено много. — Либи се извърна настрана и се усмихна. Това го учуди. — Нещо нередно ли казах?

Неспокойна, по-скоро защо я беше яд на самата себе си, отколкото на него, тя вдигна рамене.

— Не, просто винаги ще се намери някой, който да ми го напомни. Понякога дори си го казвам сама.

— Това не е престъпление, нали така?

Либи се разсмя, защото въпросът му прозвуча толкова искрено.

— Не, все още не е. Както и да е, трябва да ставам.

— Нали не е престъпление да си вземеш един ден почивка.

— Да. Не.

— Не е достатъчно. Защо да не го наречем „Време за Милър“? — При зачудения ѝ вид Кал разпери ръце. — Нали знаеш, като на рекламата.

— О, да. Сетих се. — Обхванала с една ръка сгънатото си коляно, тя се взря в него. Странен човек. Първо рецитира поезия,

после се позовава на реклама за бира. — Всеки път, когато те погледна, Хорнблоуър, се чудя дали си истински.

— Да, съвсем истински съм. — Той се протегна и се загледа в небето. Усещаше хладната и мека трева под себе си, а вятърът продължаваше да си играе с клоните на дърветата. — Какво виждаш там горе?

Либи също повдигна глава.

— Небето. Синьото, благодарение на Бога небе с един-два облака, които привечер ще се разнесат.

— Никога ли не си се чудила какво има там, освен нея?

— Освен кое?

— Освен необятната синева. — С полупритворени очи Кал си представи безкрайната звездна шир, чистата космическа чернота и идеалната симетрия на обикалящите по орбитите си луни и планети. — Не си ли си мислила за различните недостъпни за човечеството светове?

— Не. — Единственото, което виждаше, беше дъгообразната синева между върховете на планината. — Сигурно поради естеството на работата ми. По-скоро си мисля за световите, които са съществували преди. Професията ми ме кара да приковавам краката и погледа си към земята.

— Но ако светът продължи да съществува, човек трябва да гледа към звездите. — Хвана сам себе си в лъжа. Какъв смисъл имаше да се поти за нещо, което едва ли щеше да го има по-нататък? Колко странно бе, че той гледаше постоянно напред, а тя изцяло бе обсебена от миналото, когато двамата имаха този общ миг заедно.

— Какви филми и музика? — внезапно попита Кал. Либи поклати глава. Очевидно в мислите му нямаше никакъв ред. — Одеве ми каза, че за развлечение обичаш да гледаш филми и да слушаш музика. Какви харесваш?

— Всякакви. И добри, и лоши. Аз съм човек, който лесно може да се забавлява.

— Кой ти е любимият филм?

— Труден въпрос. — Очите му бяха така настойчиви и искрени, че тя избра първия, който й хрумна. — „Казабланка“.

Хареса му думата и начина, по който я произнесе.

— За какво се разказва?

— Хайде, Хорнблоуър, не се занасяй. Всеки знае за какво се разказва в този филм.

— Явно съм го пропуснал. — Той пусна една от онези усмивки, на които нито една жена не би устояла. — Сигурно съм бил доста зает, когато е излязъл на екрана.

В очите ѝ блесна пламъче и Либи поклати глава.

— Сигурно. Явно и двамата сме били доста заети през четиридесетте години.

Кал пропусна намека покрай ушите си.

— За какво се разказваше? — Фабулата изобщо не го интересуваше. Просто искаше да я слуша и наблюдава, докато говори.

За да му угоди и да му се присмее, а и също, за да постои по-дълго, седнала до поточето, и да помечтае, тя започна. Той слушаше разказа за изгубената любов, героизма и саможертвата. Нещо повече. Доставяше му удоволствие да я наблюдава как жестикулира, как гласът ѝ се понижава и повишава в съответствие с емоциите ѝ. Очите ѝ отразяваха нейните чувства, погледът ѝ се смекчаваше, щом заговореше за възродената любов и потъмняваше, когато стигаше до поредната раздяла, причинена от съдбата.

— Без хепиенд?

— Не, ала винаги съм вярвала, че след войната Рик я е намерил отново.

— Защо?

Либи седна така, че подпря глава на кръстосаните върху коленете си ръце.

— Защото те си принадлежат взаимно. Когато такова нещо се случи и хората го осъзнаят, те винаги намират начин да се съберат отново. — Тя се извърна към него усмихната, но постепенно усмивката ѝ се изпари, като видя изражението на лицето му. Като че ли бяха сами, помисли си. Не само сами тук в планината, но сами в цялата вселена, както са били в началото на света Адам и Ева.

Либи усети копнеж. За първи път в живота си почувства копнежа на тялото, ума и сърцето си.

— Недей — прошепна Кал, когато тя се заизправя да стане. Едва я докосна по рамото, ала Либи замръзна. — Искане ми се да не се страхуваш от мен.

— Аз не се страхувам. — Беше останала без дъх, сякаш бе тичала километри.

— Тогава от какво се плашиш?

— От нищо. — Гласът му можеше да бъде и нежен. Объркващо нежен.

— Но ти си напрегната. — С дългите си фини пръсти той започна да разтрива стегнатите ѝ мускули по раменете. Раздвижи се и устните му докоснаха слепоочието ѝ. Допирът бе хладен и объркващ като вятъра. — Каж ми, от какво се страхуваш?

— От това. — Тя вдигна ръка, за да го отблъсне. — Не знам как да се справям с усещанията си.

— Защо изобщо трябва да го правиш? — Кал плъзна ръка отстрани по тялото ѝ и се изненада от собствената си страст.

— Защото всичко се случва прекалено бързо. — Либи вече не се съпротивляваше. Решимостта ѝ се сломи, постепенно се разтопи и се превърна в горещ поток нарастваща страст.

— Прекалено бързо? — Смехът му заглъхна, защото той зарови лицето си в шията ѝ. — Та вече цели векове са изминали.

— Кейлъб, моля те. — В гласа ѝ се усещаше настойчивост, молба, която бе хем слаба, хем категорична. Той разбра, усетил трепетите на тялото ѝ под своето, че можеше да я притежава. Точно когато осъзна това, видя в очите ѝ смутеното объркване и разбра, че тя никога не би му го простила.

Усети желание, което предизвика спазъм в стомаха му. Това бе ново и притеснително чувство. Извърна се настрана и стана с гръб към нея. Вторачи се в течащата вода.

— Всички мъже ли подлудяваш така?

Либи сви крака към гърдите си.

— Не, разбира се, че не.

— Значи аз съм щастливец, така ли? — Той отново погледна към небето. Искаше му се да се върне там, да се завърти в космоса. Сам. Свободен. Чу как тревата до него зашумоля и видя как тя се изправи. Зачуди се дали някога отново ще се почувства съвсем свободен. — Желая те, Либи.

Тя не проговори. Не можеше. Никой мъж не ѝ бе казвал тези простички думи преди. Дори и хиляди мъже да ѝ го бяха казвали,

нямаше да има значение. Нито един от тях нямаше да може да изрече думите по начина, по който го направи Кал.

Докаран до ръба на пропастта поради мълчанието ѝ, той се завъртя рязко към нея. Вече не приличаше на нейния безпомощен, леко странен пациент, а на разгневен, напълно здрав и опасен мъж.

— По дяволите, Либи. Да не би да очакваш да си мълча, да не усещам нищо? Такива ли са правилата тук? Да вървят по дяволите тези правила. Аз те желая и ако ще остана тук още време, да знаеш, че ще те имам.

— Ще ме имаш? — Тя осъзна, че цялото ѝ същество сега бе прекалено слабо и безпомощно, за да изрази гняв. Ала през тялото ѝ премина мълния, който я накара да се изпъне като струна. — Какво? Да ме притежаваш, както би притежавал новата си кола? Можеш да пожелаеш каквото си поискаш, Кал, но когато това засяга и мен, ще трябва да се вслушаш в мнението ми.

Беше невероятна, непоносимо ослепителна, с ярост в очите и цветя в косите си. Той щеше завинаги да я запомни такава. Знаеше го, както знаеше, че споменът му щеше да бъде сладко-горчив, ала въпреки това природата му го тласкаше напред.

— Можеш да си говориш, каквото си искаш. — И като я хвана за двете ръце, я придърпа към себе си. — Но преди да си тръгна, ще взема нещо от теб.

Този път Либи му оказа съпротива. Гордостта и ядът ѝ я накараха да се разбунтува. Тогава Кал я прегърна, пристегна я с двете си ръце като в менгеме и я придърпа към тялото си. Искаше да го прокълне, ала устните му силно се впиха в нейните.

Този път нямаше нищо общо с предишния. Тогава прелъстяваше, убеждаваше, съблазняваше. Сега притежаваше — нямаше право, но го правеше. Протестът ѝ бе заглушен. Не обърна внимание и на съпротивата ѝ. По гърба я полазиха тръпки на паника, които бързо се превърнаха в чисто желание.

Тя отказваше да бъде принуждавана. Не искаше да бъде поставена пред свършен факт, без право на избор. Ала това го казваше мозъкът ѝ. Така беше редно и в мислите ѝ имаше логика. Тялото ѝ обаче се втурна напред, като остави интелекта на заден план. Отдаде се на силата, на напрежението и накрая на природата си. Срегнаха се сила със сила.

В ръцете му се почувства странно жива. Накара го да забрави всичко — кой бе, защо и къде се намираше. Когато долови всичко това с устните си, времето и светът престанаха да съществуват. За него усещането бе не по-малко ново, застрашително и възбуждащо, отколкото за самата нея. Неустойимо. Престана да мисли. Тя бе толкова неустойима, колкото и гравитацията, която ги държеше на земята, а и толкова властна, колкото страстта, която караше пулсовете и на двама им да се разбушуват.

Той наведе главата ѝ назад и потъна във влажните ѝ, приканващи устни.

Светът се завъртя. С нежен стон Либи прокара длани по гърба му и отчаяно се вкопчи в здравите му рамене. Не искаше световъртежът да прекъсва, въртеше се лудо, докато накрая се почувства замаяна, задъхана и нестабилна. Чувахе ромона на водата и шепота на вятъра в клоните на дърветата. Сноп лъчи горещо напече гърба ѝ. Съзнаваше, че в действителност краката ѝ все още бяха здраво стъпили на земята. Но светът продължаваше да се върти.

Беше влюбена.

Стонът, който се изтръгна от дълбините на гърлото ѝ, бе знак на капитулация. Отдаде му се изцяло. На него... На себе си...

Той нашепваше името ѝ. Затихващата болка го прониза отново, а желанието му бясно се луташе напосоки и премина в ново, непознато за него до момента чувство. Ръката му, която досега нежно се ровеше из косата ѝ, изведнъж се стегна. Кал усети как венчето на цветето се прекърши. Във въздуха се разнесе сладкият аромат на загиващото растение.

Той се отдръпна ужасен. Цветето остана в ръката му, крехко и смачкано. Погледът му бе прикован върху устните ѝ, все още топли и сочни, мускулите му потръпнаха. Вълна на отвращение от самия себе си го проряза. Никога, никога не бе насилвал жена преди. Идеята сама по себе си бе непоносима за него — най-срамният грях от всички. Действителността беше непростима, по-непростима от всякога, защото за него Либи носеше такъв смисъл, какъвто никоя жена преди не бе носила.

— Нараних ли те? — промълви Кал.

Тя поклати енергично глава. Доста енергично. Дали я бе наранил? Меко казано. По-скоро бе изживяла нещо опустошително. С

една целувка ѝ бе доказал, че волята ѝ не струва и пукната пара, а сърцето ѝ окончателно бе загубено.

Не беше време да ѝ се извинява. Той се извърна настрана, докато не овладее емоциите си, за да може да говори логично. Нямахше да ѝ се извини, че я желае, или защото ѝ бе отнел нещо. Когато си тръгнеш, нямаше да му остане нищо друго от нея.

— Не мога да ти обещаая, че това няма да се случи отново, ала доколкото зависи от мен, ще направя всичко възможно да не го допусна. Сега по-добре се върни в къщата.

И това беше всичко? Либи се зачуди. След като беше изтръгнал всичките ѝ чувства, така спокойно ѝ казваше да се прибере в къщата? Отвори уста да възрази, но точно преди да проговори се спря.

Той беше прав, разбира се. Това, което се беше случило, не биваше да се допуска отново. Те бяха абсолютно непознати, каквото и да диктуваше сърцето ѝ като опровержение. Без да каже нито дума, тя се завъртя и го стави сам при поточето.

По-късно, когато слънцето и сянката бяха променили вече местата си, Кал отвори длан и пусна цветчето във водата. Загледа се как течението го отнася.

ПЕТА ГЛАВА

Либи не можеше да си събере мислите. Взираше се в екрана на компютъра, като се мъчеше да прикове вниманието си към думите, които вече беше написала. Колбарийските островитяни и техният танц по пълнолуние вече не я възхищаваха така. Бе сигурна, че в постоянната заетост се таеше решението на проблема ѝ, в пълното ѝ потапяне в работата. Никой не бе успял досега да я отклони от делата ѝ. В университета вечно довършваше някакви особено важни теми, докато съквартирантките ѝ си правеха бурни купони. Тази целенасоченост бе постоянна величина в нейния професионален живот. Беше свикнала да си води записки на газена лампа в палатка, да чете върху гърба на магаре в тръс и да подготвя лекциите си в джунглата. Щом се заемеше с нещо, никой не бе в състояние да я отклони от работата ѝ, докато не я свърши.

Прочете един откъс за трети път и си даде сметка, че единственото, за което можеше да мисли, бе Кал.

Колко жалко, че навремето не бе проявила по-дълбок интерес към химията, помисли тя и си махна очилата, за да разтърка очите си. Ако беше го сторила, вероятно сега щеше по-лесно да си обясни собствената си реакция към него. Сигурно някъде съществуваше книгата, която можеше да ѝ даде необходимата информация и основа за анализ. Не искаше да има усещането, че не бе в състояние да даде отговор на иначе толкова простичкия въпрос „защо“. Отнесените мечти по любовта и романтиката бяха едно. Съвсем друго бе да ги изпиташ на собствения си гръб.

Беше ѝ безкрайно непривично.

Либи въздъхна дълбоко, отблъсна се от бюрото и си сви краката. С поглед, все още прикован върху екрана, тя сгъна ръце върху коленете и си подпря брадичката. Каза си, че е невъзможно да е влюбена. По-скоро това бе някакво объркано усещане поради напрегнатостта на момента. Хората не се влюбваха толкова бързо. Можеха да се

почувстват привлечени, разбира се. За да се стигнеше до любов обаче, налице трябваше да има и някои и други фактори.

Общ произход и общи интереси например, продължаваше да се самоубеждава Либи. Това ѝ се видя като солидно основание за възникването на една любов. Как можеше да се влюби в Кал тогава, след като единственото нещо, което знаеше за него бе, че го интересува летенето. А, и яденето, добави тя с усмивка на облекчение.

Също така трябваше да съществува и взаимно разбирателство за чувствата, целите и нрава на другия. За любовта със сигурност и това имаше значение. Как можеше да бъде влюбена, след като изобщо не разбираше Кейлъб Хорнблоуър? Чувствата му бяха тъмна бездна за нея, целите му изобщо не бяха обсъждани, а да не говорим за нрава му, който се променяше средно през един час.

Той беше угрижен. Либи се усмихна, когато си спомни погледа, който така често улавяше в очите му. Понякога ѝ заприличваше на човек, който просто е свил по грешен път от магистралата и е попаднал в странна, чужда земя.

Угрижен, ала поради някакви причини и сериозно загазил също така, сети се тя, борейки се със съчувствието си, което застрашаваше да разпилее и малкото ѝ останал здрав разум. Кал бе прекалено силна личност, чарът му бе твърде завладяващ, увереността му надвишаваше всички допустими граници. В прилежно подредения ѝ живот нямаше място за мъж като него. Дори със самото си присъствие би създаде хаос.

Чу го да се приближава към кухнята и тялото ѝ веднага се напрегна. Пулсът ѝ забърза и кръвта ѝ забушува. Машинално.

Отвратена от себе си, Либи придърпа стола си към бюрото. Щеше да поработи. Смяташе да работи до полунощ и да не си мисли повече за Кал. Улови се, че отново си гризе нокътя на палеца.

— По дяволите, кой е този Кейлъб Хорнблоуър?

Последното, което очакваше от измърморения си въпрос, бе отговор. Тъничкият, писклив гласец, който се чу наблизо, я накара да подскочи. И за да не се свлече на земята, тя се хвана за ръба на бюрото. Вторачи се с отворена уста в монитора.

„Хорнблоуър, Кейлъб, капитан от МКС, в оставка.“

— О, боже господи! — С ръка на гърлото си, поклати глава. — Сега, само чакай малко — прошепна Либи.

„Изчакване.“

Това не беше възможно, каза си тя, като притисна неуверено треперещата си ръка към устата. Сигурно халюцинираше. Точно така. Дължеше се на емоционалния стрес, на преумората и липсата на здрав нощен сън. Затвори очи и три пъти си пое дълбоко въздух. Но когато отново отвори очи, думите все още стояха изписани на екрана.

Какво, по дяволите, ставаше тук?

„Информацията изискана и предоставена. Необходими ли са допълнителни данни?“

С трепереща ръка Либи разбърка купчината хартии върху бюрото си и видя часовника на Кал. Можеше да се закълне, че гласът идваше оттам. Не, това беше просто невъзможно. С един пръст проследи тънката жица, която излизаше от часовника и влизаше в твърдия диск на нейния компютър.

Каква е тая игра, която играеше той?

„Съоръжението предлага избор между петстотин и двадесет игри. Коя ще изберете?“

— Либи? — Кал стоеше на прага и бързо съобразяваше какво да каже. Безсмислено бе да се обвинява в небрежност. Вместо това се замисли дали всъщност подсъзнателно не бе наредил умишлено нещата така, че да бъде принуден да ѝ разкаже истината. Ала сега, когато тя се обърна, увереността му се изпари и той се подвоуми дали това би било добре и за двама им. Либи не беше само изплашена, беше вбесена.

— Влез, Хорнблоуър. Искам да ми кажеш какво точно се случва тук.

Опита се усмивката му да изглежда непринудена и предразполагаща.

— Къде?

— Тук, по дяволите. — Тя посочи монитора.

— Би трябвало да знаеш повече от мен. Това е твоя работа.

— Искам обяснение, и то веднага.

Той се приближи. Един бърз поглед към екрана беше достатъчен да предизвика усмивка на устата му. Значи, Либи се интересуваше кой бе той. Фактът, че присъствието му я объркваше не по-малко, отколкото нейното него, го накара да се почувства някак си по-удобно. Освен това беше проявила интерес към него.

— Не, не бива да искаш това от мен.

— Не само, че искам, а и настоявам. Ти... Ти... — В гнева си тя едва си поемаше дъх. Не, Кал нямаше да я накара да заеква. — Влизаш тук, включваш часовника си към компютъра ми и...

— Свързах го — започна той. — Ако ще работиш на нечий компютър, трябва да знаеш езика, на който се работи.

Либи стисна зъби.

— Хайде сега да ми кажеш как можа да свържеш ръчния си часовник с моя ПК.

— Към какво да го свържа?

Тя не може да сдържи самодоволната си усмивка.

— Към персоналния ми компютър. По-добре сам си възстановявай знанията за езика на компютъра. А сега, започвай с отговорите.

Кал нежно сложи ръцете си върху раменете ѝ.

— Няма да ми повярваш.

— По-добре за теб ще е, ако ме накараш да ти повярвам. Този часовник да не е някакъв миникомпютър?

— Да. — Той се пресегна да го вземе, но Либи го изпревари и избута ръката му.

— Не го пипай. Никога не съм чувала за миниатюрен компютър, който изпълнява гласови команди, свързва се с персонален компютър и твърди, че в паметта му има над петстотин игри.

— Знам. — Кал видя разгневения ѝ поглед. — Няма откъде да знаеш.

— Защо не ми кажеш откъде да купя един такъв часовник и да го подаря на баща ми за Коледа?

От добронамерения ѝ хумор угълчетата на устата му се повдигнаха в усмивка.

— Всъщност не вярвам този модел да излезе в близко време на пазара. Искаш ли да ти предложи нещо друго?

Тя го изгледа презрително.

— Като например истината!?

Методът за печелене на време очевидно беше най-подходящият подход. Хвана ръката ѝ и сплете пръсти с нейните.

— Искаш да знаеш цялата истина или само част от нея?

— Шпионин ли си? — Последното, което очакваше от него, бе бурен смях. Започна като леко хихикане и прерасна в бурен,

заразителен смях. Успя да я целуне по веднъж и от двете страни, преди да успее да го отблъсне. — Не ми отговори на въпроса. — Либи се освободи от прегръдката му. — Да не си агент от разузнаването?

— Кое те кара да мислиш така?

— Просто налучквам — отвърна тя и махна с ръка. Стана и закрачи из стаята. — Катастрофира по време на такава буря, в каквато никой нормален човек не би посмял да кара колата си, камо ли да пилотира самолет. Нямаш никакви документи за самоличност. Твърдиш, че не си военен, ала си облечен в някаква странна униформа. Обувките ти всеки момент ще се разпаднат, а същевременно имаш такъв часовник, на чийто фон ролексът изглежда като детска играчка. Повтарям, часовник, който освен всичко друго и говори! — Докато изричаше всичко това, то отново ѝ прозвуча толкова абсурдно, че хвърли поглед към екрана, за да се увери, че не халюцинира. — Виж знам, че в разузнаването разполагат с доста напреднали технологии. Може твоят часовник и да не е като часовника на Джеймс Бонд, но...

— Кой е Джеймс Бонд? — попита той.

„Бонд, Джеймс. Агент номер 007. Въображаем герой, създаден през двадесетия век от писателя Ян Флеминг. Романите включват...“

— Изключи — нареди Кал и прокара нервно ръка през косата си. Един поглед към Либи му беше достатъчен да разбере, че бе загазил здравата. — Може би е най-добре да седнеш. — Тя леко поклати глава и седна на ръба на леглото. Въпреки че вече беше твърде късно за предпазни мерки, той откачи кабела от компютъра ѝ и го пхна в джоба си заедно с часовника. — Искаш обяснение, така ли?

Тя не беше сигурна вече. Обвинявайки се в страхливост, кимна с глава припряно.

— Да.

— Добре, ала те предупреждавам, че може и да не ти хареса. — Кал седна на нейния стол и преметна крак върху крак. — Когато катастрофирах, аз се връщах от рутинен полет до колонията Бригстън.

— Моля?

— Колонията Бригстън — повтори той и реши да направи решителната крачка. — На Марс.

Либи затвори очи и покри с длани лицето си.

— Не се занасяй, Хорнблоуър.

— Казах ти, че истината няма да ти се понрави.

— Искаш да ти повярвам, че си марсианец?

— Не ставай смешна.

Тя отпусна ръце в скута си.

— Аз ли ставам смешна? Сядаш тук и се опитваш да ми пробуташ някаква марсианска история, а после аз съм смешна? — И понеже нямаше какво да направи, докопа първата близка възглавница и я запрати в пространството, след което стана и закрачи нервно из стаята. — Виж, нямам никакво намерение да се ровя из личния ти живот. Дори и не очаквам кой знае каква благодарност, че в онази буря едва те довлякох до тук, но най-малкото, което искам от теб, е, да проявиш известно уважение. Сега се намираш в моята къща, Хорнблоуър, и аз заслужавам истината.

— Знам, че я заслужаваш. Това се опитвам да направя.

— Добре тогава. — Гневът очевидно не помагаше. Либи седна обратно на леглото и разпери ръце. — Значи ти си марсианец.

— Не, от Филадельфия съм.

— Аха... — Тя изпусна продължителна и дълбока въздишка. — Е, поне стигнахме донякъде. Каза ми, че когато си катастрофирал, си бил на път към Лос Анджелис.

— Да, катастрофирах с кораба си.

Чертите й останаха спокойни и невъзмутими.

— Говориш за космическия си кораб, така ли?

— Да, и така можеш да го наречеш. — Той се наведе напред. — Трябваше да променя маршрута си заради метеоритния дъжд. Тогава се отклоних от курса... После осъзнах, впрочем първоначално мислех, че имам някакъв проблем с навигационните уреди. Минал бях през някаква черна дупка. Черна дупка, която обаче не беше обозначена на картата.

— Черна дупка... — Вече не й беше до смях. Кал очевидно беше искрен. Вярва в нещата, които говори, каза си Либи и здраво стисна ръце в скута си. Травмите му явно бяха далеч по-сериозни, отколкото тя смяташе първоначално.

— Черната дупка е звезда, чиято материя се е свила под чудовищното налягане. Много компактна и плътна, с огромна сила на привличане, което всмуква всичко — звезден прах, газ, дори и светлина.

— Да, много добре знам какво е черна дупка. — Сега Либи мислеше разумно. Трябваше да се постараете да го успокоят. Можеше да обърне всичко на шега, ала най-вече трябваше да прояви приятелски интерес към историята му. После да го сложи да си легне. — Значи, както си караше космическия кораб, изведнъж те погълна черната дупка и така катастрофира.

— Може да се каже и така. Но все още не съм наясно какво точно се случи. Затова свързах миникомпютъра си с твоя. Ще ми е нужна повече информация, за да изчисля как да се върна обратно.

— На Марс ли?

— Не, по дяволите. В двадесет и третия век.

Вежливата усмивка замръзна на лицето ѝ.

— Аха, разбирам.

— Не, нищо не разбираш. — Стана и започна да обикаля из стаята. Бъди спокоен, повтаряше си наум. Не можеше да очаква от нея да повярва в нещо, което на самия него му бе трудно да повярва. — От векове насам се развиват всевъзможни теории за пътуване във времето. Прието е, че ако даден космически кораб развие необходимата скорост в траекторията си около Слънцето, може да премине през времето. Засега това, разбира се, са само теории, защото никой не е измислил как да се предпази от гравитацията на самото Слънце, което ще те изгори. Същото важи и за черната дупка. Ако гравитацията на черната дупка наистина ме бе привлякла, силата на притеглянето и радиацията щеше да раздробят кораба на парченца. Сигурно това, което се случи с мен, е било чист късмет. Ала въпреки това то си има своето обяснение. Вероятно съм се движил с точната скорост, на подходящата дистанция и под правилния ъгъл. И вместо гравитацията да ме засмуче, аз съм се отблъснал. — Кал дръпна пердето от прозореца и се загледа в притъмнялото небе. — И се приземих тук — два и половина века назад.

Тя стана и съчувствено го погали по рамото.

— Трябва да си легнеш.

Той не се обърна да я погледне, защото нямаше нужда.

— Не ми вярваш, нали?!

Либи отвори уста да му отговори, но осъзна, че не можеше да го излъже.

— Ти нали си вярваш.

Тогава Кал се извърна. В очите ѝ се четеше състрадание.

— Тогава как би обяснила случилото се? — Той бръкна в джоба си и извади минито. — Ами това?

— Хайде, няма нужда да обясняваме каквото и да било. Извинявай, че те притесних, Кал. Ти явно си много изморен.

— Нямах обяснение за това? — Той посочи часовника си и отново го пусна в джоба си. — Или за мен?

— Добре. Моята теория е, че участваш в някаква шпионска операция. Дори съм склонна да повярвам, че си към някой елитен в Централното разузнавателно управление. Сигурно ти е дошло в повече — стресът, напрежението и извънредната работа. Когато катастрофира, шокът и травмата са те докарали до ръба. Убедена съм, че вътрешно не одобряваш това, което си работил, и затова подсъзнателно си предпочел да си избереш тази история с другото време.

— Значи си мислиш, че съм луд.

— Не, разбира се. — Състраданието се бе върнало в погледа и гласа ѝ. Лекичко го докосна по лицето, за да го успокои. — Мисля, че сега си много объркан и се нуждаеш от почивка и внимание.

Искаше му се да изругае, но се спря навреме. Ако продължеше да настоява, само щеше да я изплаши. Вече ѝ бе създал достатъчно усложнения, които тя със сигурност не заслужаваше.

— Вероятно си права. Още се чувствам леко замаян от катастрофата. Най-добре е да си легна.

— Прекрасна идея. — Либи го изчака да стигне до вратата. — Кейлъб, не се тревожи. Всичко ще се оправи.

Той се обърна и си помисли, че това можеше да се окаже последният път, когато я вижда. Пурпурният здрач изпълваше прозорците зад гърба ѝ, като че ли бе застанала на ръба на мъглата. Очите ѝ бяха тъмни и изпълнени със състрадание. Кал си спомни колко сладък и наситен бе ароматът на устните ѝ. Прониза го болка от съжалението, което изпитваше.

— Ти си — отвърна ѝ той тихо — най-хубавата жена, която съм срещал.

Тя остана безмълвна, загледана към вратата, която Кал затвори зад себе си.

Той не заспа. Докато лежеше в тъмното, единственото нещо, върху което можеше да съсредоточи мислите си, бе Либи. Пусна

телевизора и се загледа във фигурите, лутащи се като духове върху екрана. Разбра, че в този момент тези фигури бяха по-живи от него.

Тя не му беше повярвала. В поведението ѝ личеше известна доза изненада, ала се бе опитала да го успокои. Запита се дали Либи съзнава колко уникална жена бе всъщност, било то в този или който и да е друг век. Жена, достатъчно силна, която съумява да бъде независима, и същевременно толкова крехка, че да трепери в мъжките ръце. В неговите ръце.

Желаеше я. В перленосивата светлина на зазоряване вече така страстно я желаеше, че не можеше да понася това мъчение. Само да можеше да я прегърне, нищо повече. Да легне до нея и да я остави да отпусне главата си върху гърдите му. В тишината. Не можеше да си спомни за някоя жена, с която да е бил в състояние да прекара часове в мълчание. Ако имаше право на избор...

Но нямаше.

Продължаваше да лежи в леглото си, напълно облечен. Сега вече се изправи. Нямаше какво да вземе със себе си, както и не оставяше нищо. Слезе тихо по стълбата и излезе от къщата.

Лендровърът беше паркиран близо до стълбите, до които го бе оставила в нощта, когато го докара в къщата си. Кал се приближи до него и хвърли последен поглед към прозореца на Либи. Не искаше да я оставя без превоз. По-късно смяташе да улови честотата на някоя местна радиостанция и да продиктува местонахождението на колата. Някой щеше да се погрижи за нея.

Либи щеше да се вбеси. Представи си я яростна и с лека усмивка се намести на шофьорското място. Със сигурност щеше да го намрази. И така нямаше да го забрави.

За миг се спря да се полюбува на остарелите датчици по таблото. Докато изпробваше кормилото и педала за газта, птичките наоколо запяха. Между двете седалки имаше някакъв лост, на който бяха изписани числата от едно до четири. Когато натисна лоста напред, скоростите изстъргаха. Убеден, че може да управлява подобна проста машина, Кал натисна най-близкото копче. Когато нищо не се получи, взе да ръчка скоростния лост, като същевременно натискаше подред педалите. След продължителни неуспехи и усилия успя да напипа съединителя и включи първа скорост.

Добро начало все пак, помисли си той и се зачуди, къде, по дяволите, бе проектирал запалването конструкторът на тази кола.

— Доста трудничко ще ти е да запалиш колата без това. — Либи стоеше на верандата подпряла едната си ръка на кръста, докато с другата размахваше ключа за запалването.

Наистина е нервирана отбеляза Кал. Не му се искаше да ѝ се усмихва.

— Аз... Мислех да се поразходя с колата ти малко...

— Така ли? — Тя затегна по-здраво възела на пуловера, който беше препасала през кръста си, и слезе по стълбите. — Значи имаш лош късмет, че не съм оставила ключовете на таблото.

Ето, очевидно е имало нужда от някакъв ключ. Трябваше да се сети.

— Аз ли те събудих?

Либи го потупа с юмрук по рамото.

— Май прекаляваш вече, Хорнблоуър. Снощи ми разказа цялата тази сърцераздирателна история, за да ме накараш да те съжаля, а днес се опитваш да ми откраднеш колата. Какво смяташе да направиш? Да я запалиш с кабелите и да ме оставиш тук без транспорт, така ли? Мислех, че такъв елитен пилот като теб ще се справи по-добре и по-безшумно.

— Не съм ти крал колата, ами исках да я взема на заем — отговори ѝ той, като се съмняваше, че разликата ще ѝ направи някакво впечатление. — Мислех, че ще по-добре за теб, ако отида до мястото на катастрофата сам.

Беше му се доверила, за което се проклинаше постоянно. Беше го съжалила. Искеше да му помогне. Предателството и гневът в гърдите ѝ я караха да стиска здраво юмруците си, докато не усети как ключът се забива в дланта ѝ. Искеше да му помогне. Добре тогава. Така да бъде.

— Хайде, престани да мислиш. Мърдай се на съседната седалка.

— Прощавай, не те разбрах.

— Казах ти да се мръднеш нататък. Искаш да отидеш до мястото, където катастрофира, нали. Аз ще те закарам.

— Либи...

— Мърдай, Хорнблоуър или раната на главата ти ще си намери компания.

— Добре. — Кал се предаде, прехвърли краката си над скоростния лост и седна на мястото до шофьора. — После не ми казвай, че не съм те предупредил.

— Само мисълта, че ти съчувствах... — Той я наблюдаваше любопитно как пъхна ключа в ключалката, завъртя го на една страна и двигателят заработи. Радиото гръмна с всичка сила, чистачките на предното стъкло се замятаха с бясна скорост и парното задуха на най-силното. — Ти наистина си някакво чудо — измърмори тя, докато натискаше различни копчета.

Преди да му даде възможност за отговор, натисна съединителя, после го отпусна и същевременно натисна газта. Колата се понесе по тесния, кален път.

— Либи... — Кал прочисти гърлото си и се опита да надвика шума на двигателя. — Правех това, което смятам, че е най-доброто за теб. Не исках да те замесвам повече, отколкото вече си замесена.

— Много мило от твоя страна. — Тя дръпна скоростния лост назад и камъчетата под колата се разхвърчаха във всички посоки. — Просто ми кажи за кого работиш?

— Независим съм.

— Аха, разбирам. Значи продаваш, на който плати най-много, така ли?

Саркастичният ѝ тон го изненада.

— Да, точно така. Кой ли не го прави?

— Някои хора не определят цена на лоялността си към държавата, в която са родени.

Той се хвана за главата. Не можеше да повярва, че Либи продължаваше да говори за шпионската история.

— Либи, аз не съм шпионин. Не работя за ЦУР.

— Не е ЦУР, а ЦРУ.

— Каквото и да е. Аз съм пилот. Превозвам провизии, хора и оборудване. Доставям ги до различните космически терминали, колонии и лаборатории.

— Пак започна старата песен на нов глас. — Тя стисна зъби и бясно премина през някакво поточе, като изпръска всичко наоколо. — Този път каква е версията? Междугалактически шофьор на тир ли?

Кал вдигна ръце и после отново ги пусна.

— Нещо такова.

— Повече не се хващам на тази въдица. Дори и не мисля, че си луд. Нито пък че си зашеметен от удара. Така че, хайде стига.

— Стига какво? — Либи само го изгледа и той опита за последно да ѝ обясни, ала този път спокойно. — Либи, всичко, което съм ти разказал, е самата истина.

— Стига! — Сигурно щеше да му зашлеви един шамар, ако и двете ръце не ѝ бяха необходими за шофирането. — Сега се моля никога да не бях те срещала. Ти буквално се изтърси в живота ми, принуди ме да се притеснявам за теб, накара ме да усетя неща, които никой преди това не бе успял да предизвика у мен, и всичко се оказа една голяма лъжа.

Кал виждаше един-единствен изход от създалото се положение. За миг се пресегна и завъртя обратно ключа. Колата изръмжа и спря.

— Слушай ме внимателно. — Със свободната си ръка я хвана за пуловера и я обърна към себе си. — По дяволите. — Гласът му прозвуча като стон, когато видя лицето ѝ. — Недей да плачеш. Не мога да го понеса.

— Не плача. — Тя яростно бършеше сълзите от очите си с опакото на ръката си. — Върни ми ключа.

— След малко. — Той я пусна и направи знак с отворена длан за временно примирие. — Не те излъгах, когато ти казах, че тръгвам тази сутрин, защото така е най-добре за теб.

Либи му повярва. Мразеше себе си, защото Кал така лесно можеше да я убеждава.

— Моля те, кажи ми в каква беда се намираш?

— Добре, ще ти кажа. — Не можа да устои и я погали по навлажнената от сълзите буза. — След като открием мястото, където катастрофирах, ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш.

— Без повече усукване и нелепи истории.

— Обещавам, ще ти кажа всичко. — Той вдигна ръката ѝ и притисна дланта си в нейната. — Имаш думата ми. — Кал сплете пръстите си с нейните. — Либи, кажи ми, какво те карам да усещаш?

Тя дръпна ръката си и хвана волана.

— Не знам и сега не искам да мисля за това.

— Искам да знаеш, че никога не съм изпитвал подобни чувства към никоя жена преди. Искан ми се нещата да стояха по друг начин.

Той току-що ѝ каза сбогом, осъзна Либи. Раздираща болка скова гърдите ѝ.

— Недей. Нека сега насочим усилията си върху това, което трябва да се направи. — Тя се вторачи с празен поглед в пространството пред себе си. Той върна обратно ключа в ключалката. — Намерих те някъде там — показа му Либи и запали колата. — На завоя. Мисля, че идваше някъде оттам. Когато видях как падаш, имах чувството, че това стана отвъд онова било. — Смръщи се и вдигна ръка, за да вижда срещу слънцето. — Странно, като че ли ей там има огромна просека в гората сред дърветата.

Няма нищо странно, каза си Кал, като се имаше предвид, че корабът бе повече от седемдесет метра дълъг и около тридесет широк.

— Хайде да идем да погледнем.

Тя зави и пое по каменистия склон. Част от нея, все още нервирана, се надяваше, че трудният път ще го стресне. Но когато го погледна, той се усмихваше.

— Това е невероятно — извика Кал. — Не съм правил подобно нещо от дете.

— Радвам се, че ти доставя удоволствие. — Либи отново се съсредоточи в шофирането и не забеляза кога бе започнал да натиска подред различните бутончета на часовника си. Вълнението му се увеличи, когато едно от числата върху екрана започна да мига, посочвайки местоположението на кораба.

— Двадесет и три градуса на север.

— Какво?

— Натам. — Кал посочи с другата си ръка посоката. — Трябва да караме нататък. На два и половина километра оттук.

— Откъде знаеш?

Той нежно ѝ се усмихна.

— Вярвай ми.

Изкатериха се до билото, където боровата гора се сгъстяваше. Разпръснатите тук-там дрянови храсти бяха напъпили, ала още не бяха цъфнали. Тя потръпна от хладното време, преди да изключи двигателя.

— Не мога да карам по-нататък. Ще трябва да вървим пеша.

— Не е далеч. — Кал вече бе скочил и ѝ предлагаше ръка, за да слезе. — На не повече от стотина метра оттук е.

Либи не му подаде ръката си, а застана неподвижно, вторачила поглед в писукация му часовник.

— Защо прави така?

— Защото сканира местността. Радиусът му е на не повече от десетина километра, но затова пък е изключително точен. — Той държеше ръката си с часовника протегната и я движеше в кръг. — И тъй като се съмнявам наоколо да има нещо друго, толкова голямо и метално като кораба ми, значи го открихме.

— Недей да започваш отново. — Тя си пхна ръцете в джобовете и тръгна.

— Предполага се, че ти си учената — припомни й Кал и закри до нея.

— Точно така, именно защото съм учена знам, че нито е толкова лесно да те засмуче черната дупка, нито е възможно да паднеш посред Кламатите на връщане от Марс.

Той дружелюбно я прегърна през рамото.

— Ти си посветила цялото си внимание на миналото, а не на бъдещето, Либи. Никога не си виждала хората, които са живели преди два века, ала знаеш, че са съществували. Защо ти е толкова трудно да повярваш, че хора съществуват и в бъдещето?

— Знам, че ще съществуват, обаче не очаквам да мога да ги почерпя с кафе. — Този човек не е луд, а е невероятно умен, прецени тя. — Каза ми, че ще ми кажеш истината, цялата истина, когато намерим самолета. Да знаеш, че държа на това. — Либи се извърна напред, след което замръзна. — Боже господи...

На по-малко от десетина метра пред себе си видя огромна дупка в гората. Същата тази дупка, която беше забелязала от долната страна на билото. Като че ли бе изсечена с огромен сърп, поваляйки с един откос вечнозелените дървета и растящите под тях храсталаци. Ширината на дупката бе около тридесет метра.

— Но скоро тук не е имало пожари... — Наложил се да ускори крачка, за да го настигне. — От какво ли е станало това?

— От това. — Когато стигнаха до ръба, Кал посочи напред. Там, загнезден в скалистата земя, се мъдреше неговият кораб. Наоколо се валяха множество отсечени дървета, някои повече от петнадесет метра дълги, сякаш готови за извозване. — Не се приближавай, докато не измеря радиацията — предупреди я той, ала се оказа, че няма от какво

да се притеснява. Тя не можеше да помръдне от мястото си, дори и да искаше. Стоеше като вцепенена.

Като използва часовника си. Кал направи необходимите измервания и даде знак с глава.

— Всичко е в допустимите норми, скокът във времето явно е неутрализирал наднормената радиация. — Той отново я прегърна през рамото. — Хайде, ела да влезем. Ще ти покажа всичко.

Замаяна и смълчана, Либи го последва. Беше нещо огромно като къща. Не приличаше на нито един самолет, който бе виждала. Сигурно бе някой секретен военен експеримент. Ето защо Кал говореше така уклончиво. Но със сигурност сам човек не би могъл да управлява подобна машина.

Предната му част бе най-тясната. Приличаше на куршум, компактна структура, която се разширяваше в основната част. Нямаше крила. При тази мисъл я сви стомахът. Формата ѝ напомни за подводниците, които кръстосваха морското дъно.

Това е някакъв експеримент, повтаряше си тя, докато прескачаше дънера на съсечения напречно бор.

Тялото на машината бе сивкаво на цвят, ала недостатъчно бляскаво, за да мине за металик. Корпусът му бе на много места вдлъбнат от удара и наоколо имаше разпръснати отломки. Прилича на стара, благонадеждна семейна кола, помисли си Либи с леко замаяна глава.

Повечето щети очевидно бяха нанесени при инцидента, но това, което я притесни, бе, че някои от вдлъбнатините изглеждаха по-стари. Пентагонът, НАСА или който там бе построил този кораб за милиони с парите на данъкоплатците, със сигурност би трябвало да се погрижи по-добре за него.

— Сам ли управляваш това нещо... — успя да промълви тя, когато той скочи по наклона и внимателно погали отстрани кораба си.

— Разбира се. — Кал нежно потупа металния корпус. — Управлява се като перце.

— Чий е?

— Мой. — В очите му се четеше възбуда, примесена с наслада, когато ѝ подаде ръка да се приближи. — Казах ти, не съм го откраднал.

След като отмина първоначалната тръпка на успокоение, той я завъртя в кръг и я целуна по устата. Вкусът ѝ му подейства

възбуждащо и продължи да я държи на сантиметри от земята. Наведе се и я целуна отново.

— Кейлъб! — Задъхана и замаяна, Либи успя да го отблъсне.

— Да те целувам, Либи, ми стана навик. — Хвана я през талията. — Винаги ми е било ужасно трудно да нарушавам навиците си.

Сега се опитва да отклони вниманието ми, помисли си тя. Правеше го перфектно.

— Стегни се — нареди му Либи. — Сега, след като открихме това нещо, ще трябва да изпълниш обещанието си и да ми дадеш обяснение. И двамата знаем много добре, че подобна машина не може да бъде притежание на частно лице. Изплюй камъчето, хайде, Хорнблоуър.

— Мой е — отвърна ѝ той все още с усмивка. — Или по-точно ще бъде окончателно мой след около десетина вноски. — Кал натисна някакъв бутон и отвори люка. Тя зяпна, когато вратата се отвори безшумно. — Ела да влезем и ще ти покажа регистрационните документи.

Неспособна да се възпротиви, Либи изкачи двете стъпала и влезе в кабината. Беше голяма колкото хола ѝ у дома и обзавеждането се състоеше главно от пулт за управление. Целият бе осеян с множество цветни копчета и ръчки, а отпред се мъдреха два стола под формата на черупки с високи облегалки.

— Сядай — прикани ѝ той.

Тя остана при люка и потърка ръцете си, като че ли да прогони внезапния студ.

— Тук е доста тъмно...

— А, да. — Кал се приближи към пулта за управление и натисна някакво копче. Либи се стресна, когато предната част на кораба стана прозрачна. — Явно съм затворил машинално щитовете при падането.

Тя стоеше със зяпнала уста. Пред нея се разкри гледката на гората, в далечината се виждаха върховете, а над тях синееше небето. Силната слънчева светлина струеше в помещението. Огромната прозрачна повърхност трудно можеше да се нарече предно стъкло.

— Не разбирам. — И понеже винаги държеше да е наясно със събитията, Либи се извърна бързо и седна на единия стол. — Не разбирам абсолютно нищо.

— Аз се почувствах по същия начин преди няколко дни. — Той отвори някакво странично отделение, порови се из намиращите се там неща и измъкна малка, лъскава карта. — Това е пилотската ми книжка. След като я прочетеш, ще ти се наложи да си поемеш дълбоко дъх. Може и да ти е от полза.

В единия ъгъл се виждаше негова снимка. Усмивката му бе не по-малко привлекателна и обезоръжаваща, отколкото и в действителност. Документът за самоличност доказваше, че беше американски гражданин с право да пилотира всички кораби от категория „А“ до „Е“. Отбелязваше се ръста му — 185 см, теглото — 70 кг, косата — черна, очите — сини. А рождената му дата беше 2222 година...

— О, боже господи — прошепна тя.

— Забрави да си поемеш дъх. — Кал сложи ръката си върху нейната с документа. — Либи, аз съм на тридесет години и когато напуснах Лос Анджелис преди около два месеца, беше февруари, 2252 година.

— Това е лудост.

— Може би, ала е факт.

— Сигурно е някакъв номер. — Тя пъкна картата обратно в ръката му и скочи. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че усещаше почти болезнено как пулсира в двете ѝ слепоочия. — Не знам защо правиш всичко това, но очевидно е някакъв сложен трик. Отивам си вкъщи.

Либи хукна към люка, ала точно когато стигна дотам, той се затвори.

— Сядай, Либи, умолявам те. — Кал разпозна в погледа ѝ ужаса на диво животно, уловено в капан, и едва се удържа да не се приближи. — Няма да ти сторя нищо. Знаеш го много добре. Просто седни и ме изслушай.

И понеже беше ядосана на себе си, че бе побягнала, сега тя решително се върна на стола.

— Е, и?!

Той седна срещу нея, сплете пръстите си и старателно премисли всичко. Имаше случаи, когато в някакво ненормално положение бе по-добре да се държиш така, сякаш всичко бе напълно нормално.

— Тази сутрин не си закусила нищо — подзе Кал най-неочаквано. Доволен от хрумването си, отвори една мъничка врата и

извади лъскава сребърна кутия. — Какво ще кажеш да си хапнем яйца с шунка? — Без да изчака отговора ѝ, отвори друга вратичка и пъкна кутията в нея. Натисна един бутон и седна отново усмихнат, докато сигналното устройство не запищя. От друг, подобен на шкаф отвор, извади чиния, в която изсипа топлите вече яйца с едро нарязани парчета шунка в тях.

Либи склучи ледените си ръце в скута.

— Пълен си с разни номера.

— Няма номер. Това е ирадиация. Хайде, опитай. — Той тикна чинията под носа ѝ. — Не са толкова вкусни, като твоите, но стават за ядене. Либи, крайно време е да повярваш на очите си.

— Не. — Много бавно тя поклати отрицателно глава. — Мисля, че няма да мога.

— Не си ли гладна?

Либи отново отказа. С едно движение Кал извади вилица от близкия шкаф и я забодя в храната.

— Знам как се чувстваш.

— Не, не знаеш. — Сега вече се вслуша в съвета му и на три пъти си пое дълбоко дъх. — Ти не се намираш в нещо, което прилича на космически кораб, и не разговаряш с мъж, който твърди, че е от двадесет и третия век.

— Не, ала седя в собствения си космически кораб и разговарям с жена, която е с няколко века по-възрастна от мен.

При тези думи тя премигна и избухна в леко истеричен смях.

— Колко е нелепо.

— О, да, разбира се.

— Не съм казала, че вярвам в това.

— Дай си време.

Ръката ѝ не бе вече леденостудена, но все още трепереше, когато Либи докосна челото си.

— Трябва да помисля.

Облегна се на стола с въздишка и го погледна изпитателно.

— Сега вече смятам да опитам закуската.

ШЕСТА ГЛАВА

Яйцата бяха безвкусни, но затова пък бяха топли. Ирадиирани, помисли си Либи, докато поемаше поредната хапка. Беше чувала за най-различни спорни методи за съхраняване на храна. Но това беше много далече от пригответено на микровълнова печка ястие, което да си хапнеш пред телевизора.

Като че ли внезапно се бе събудила по средата на научнофантастичен филм.

— Продължавам да си мисля, че всичко си има някакво обяснение.

— Кажи ми, ако успееш да го откриеш.

Недоволна, тя остави чинията си настрана.

— Ако това обаче е истината, струва ми се, че я приемаш прекалено спокойно.

— Имах известно време да свикна с действителността. Няма ли да си доядеш яйцата?

Либи отказа и се обърна да погледне през огромното предно стъкло. На около стотина метра сред гората видя двойка лосове. Каква хубава гледка, помисли си тя. Красива и напълно нормална за планините в Орегон. Ако същите лосове се разхождаха по Пето авеню в Манхатън, те пак щяха да са красиви и не по-малко истински. Ала поради чисто географски причини не биха били нормално явление.

Не можеше да се отрече, че и Кал бе истински. Дали на друго място и в друго време той щеше да представлява напълно нормална гледка заедно с невероятното си превозно средство?

Ако това бе истина... Ако само за миг си позволеше да му повярва... Как ли се чувстваше Кал? Либи отново погледна лосовете. Продължаваха да си стоят, огрени от слънчевата светлина. Дали не се чувстваше така смутен и не на място, както всяко нормално животно би се почувствало, ако го отделят от естествената му среда и го пуснат на чуждо място?

Спомни си паниката в очите му, когато бе дошъл при нея с онзи роман в ръка. Роман, издаден тази година, припомни си тя. Тогава си обясни бледността и объркването с травмата на главата му. По същия начин не бе обърнала внимание и на странните му въпроси и забележки.

И сега, ето го неговият кораб — колкото и богата да бе фантазията ѝ, Либи в никакъв случай не можеше да го нарече самолет. Ако приемеше, че не сънува някакъв странен кошмар, трябваше да приеме и историята на Кал.

— На небето и на земята съществуват и други неща, Хорацио, различни от твоята философия.

— Хамлет. — Той се усмихна на учудения ѝ поглед. — И ние четем Шекспир. Искаш ли малко кафе?

Тя отново отказа. Сън или не, нуждаеше се от отговори.

— Казваш, че си бил в черна дупка?

Кал се усмихна, очевидно успокоен. Либи му вярваше. Вероятно самата тя все още не можеше да си го обясни, но му вярваше.

— Точно така или поне така си мисля. Ще ми трябва компютъра ми. Пултът за управление се повреди от гравитацията, тъй че се наложи да премина на ръчен режим и така успях да се насоча на изток. Спомням си силата на ускорението. Сигурно и мухите се чувстват по същия начин, когато някой ги прасне с всичка сила. Изпаднал съм в безсъзнание. Когато дойдох на себе си, вече падах свободно към земята. Тогава отново преминах на компютърно командване и мъките ми свършиха.

— Това не обяснява как си попаднал тук.

— Съществуват много теории. Аз се придържам към тази, която се отнася до пространствено-времето цялост. Нещо като вдлъбнатината на купа. — За да бъде по-образен, той сви като черупка дланта си. — Математически погледнато, купата не представлява нито пространство, нито време. Тя е комбинация и от двете. Всичко в нея се движи във времето и пространството. Гравитацията е извивката на купата, която кара съдържанието ѝ да си стои в нея. Около Земята няма особено голяма извивка. На практика не я усещаш, освен ако не паднеш от някоя скала, например. Ала около Слънцето и около черната дупка... — Кал сгъна ръката си така, че извивката стана още по-голяма.

— Значи искаш да кажеш, че ти си бил уловен в тази извивка?

— Също както топчето за игра би се завъртяло около вътрешната страна по периферията на чинията. И по някое време, някак си скоростта и траекторията са ме запратили не само в необятното космическо пространство, но и във времето.

— Обяснението ти звучи доста правдоподобно.

— Обаче това е само на теория. Може би, ако изгледаме записа, ще прозвучи още по-достоверно. — Той се наведе напред и зададе някаква цифрова команда. — Компютър...

„Да, Кал...“

Либи се зачуди на мекия и еротичен компютърен глас.

— Откога компютрите са високи, гърдести блондинки?

Кал само се усмихна.

— Междугалактическите преходи понякога са доста продължителни и често човек се чувства самотен. Компютър, пусни ми записа от 02.05. На екрана.

Кал се завъртя на стола и се обърна към екранчето, което в този миг изникна от пулта за управление. Пилотската кабина се огласи от силен звук. Спокойно се вгледа в собственото си изображение. От своето място Либи наблюдаваше записа като хипнотизирана. Видя Кал на същото място, където седеше и в момента, но около него святкаха различни сигнали и пищяха тревожни сирени. Цялата кабина се тресеше и той се пресегна да затегне колана си за безопасност. По челото му изби пот, докато се бореше да овладее неуправляемия кораб.

— Включи ми по-голям екран — нареди Кал.

После тя видя онова, което той бе виждал пред себе си. Безкрайността на Космоса, привличаща и примамлива. Виждаха се и звезди, много звезди, а в далечината се забелязваше някаква непозната планета. Останалото бе мрак, абсолютен мрак на хиляди километри, а корабът като че ли раздираше неговата свършена чернота.

Чу Кал да ругае или по-скоро неговото отражение, докато дърпаше някаква ръчка. Чу се шум, скърцане на метал и всичко се разлюля около нея. Пилотската кабина шеметно се завъртя с непоносимо бърза скорост. Тогава екранът изгасна.

— По дяволите, компютър, продължи записа.

„Паметта с нарушена. Невъзможно е възпроизвеждането на записа докрай.“

— Страхотно. — Той започна да изисква различни анализи, ала тогава внезапно видя изражението на Либи. Тя седеше, отпусната на стола до него, бледа като платно и с изцъклен поглед.

— Хей! — Кал скочи от мястото си и коленичи до нея. — Спокойно. — Обхвана с ръце главата ѝ и лекичко я натисна по врата с палци.

— Сякаш и аз бях там.

Той отново се прокле и хвана ледените ѝ ръце. Трябваше да се досети, че записът можеше да ѝ повлияе така. Отврати се от себе си. Бе мислил единствено за своята персона в желанието си максимално бързо да изгледа какво точно се бе случило.

— Знам, извинявай.

— Беше ужасно. — Каквито и съмнения да я бяха мъчили, по време на записа всички те се бяха изпарили. Пръстите ѝ конвулсивно стискаха неговите. Либи го погледна. — Ти си преживял нещо ужасно.

— Не. — Кал нежно я галеше по главата. — Не съм. — Също толкова нежно той я и целуна. Либи прие успокоителната му ласка и лекичко го докосна по лицето.

— Какво ще правиш сега?

— Ще намеря начин да открия обратния път.

Внезапна, остра болка прониза тялото ѝ. Разбира се, че Кал не можеше да остане. Внимателно върна ръцете си в скута.

— Подготовката ще ми отнеме известно време. — Той се изправи и огледа кабината. — Ще се наложи да поправа някои неща по корпуса на кораба, а също и да направя някои изчисления.

— Ще се радвам, ако мога да ти помогна. — Тя махна безпомощно с ръка. — Не знам как, но ако мога...

— Ще ми бъде приятно, ако останеш с мен, докато работя. Знам, че и теб те чака много работа, ала ако можеш да я отложиш с няколко часа, какво ще кажеш?

— Разбира се. — Либи се опита да се усмихне. — Не получавам често покани да прекарвам времето си в космически кораби. — Но сега не можеше да остане повече до него. Рискуваше да я погледне отблизо и да разбере какво бе открила току-що — заминаването му щеше да разбие сърцето ѝ. — Може ли да разгледам кораба?

— Навсякъде, където си пожелаеш. — Тя все още беше бледа, ала гласът ѝ звучеше по-добре. Вероятно също като него имаше нужда

да остане известно време насаме. — Ще задам някои изчисления на компютъра.

Либи го остави да си върши работата и се отправи на обиколка из кораба, като се опитваше да не се стряска, когато вратите се отваряха автоматично, щом се приближеше до тях. Най-напред попадна в помещение, което наподобяваше малка всекидневна. В него имаше няколко вградени в стените фотьойли с разхвърляни небрежно оранжеви възглавници. Между тях, занитена за пода, стърчеше масата. Върху нея бяха разпилени някакви информационни листовки — нещо като бъдещата версия на „Ръководство за ползване на уреда“, помисли си тя, усмихвайки се нервно, след като разгледа една от тях.

Либи, ти си разумна жена, помисли си тя, докато крачеше из стаята. Разумна жена, която приема само нещата, които не може да се отречат. Но...

Никакво „но“. В крайна сметка нали беше човек на науката. Учен, който се занимаваше с изследването на човешката природа. Е, за момента щеше да ѝ се наложи да насочи вниманието си вместо към хората от миналото, към хората от бъдещето.

Цял час Либи броди из кораба от стая в стая. Наблюдаваше и поглъщаше дори най-дребните детайли. Прецени, че тясната разхвърляна стая, в която се намираще, трябва да бе кухнята. В нея нямаше печка, а нещо вградено в стената, което наподобяваше на огромна микровълнова печка. Друго странно съоръжение, на вид като хладилник, съхраняваше няколко бутилки. Етикетите в синьо, бяло и червено носеха името на известна марка американска бира.

Човечеството явно не се бе променило чак толкова. Тя избра познатата бутилка и отвъртя капачката ѝ. Първоначално внимателно отпи малка глътка. Невероятно, мислеше си и отпи втора глътка. Със същия успех можеше да отвори въпросната бутилка и от собствения си хладилник. Взе шишето и успокоителния му аромат със себе си и продължи обхода.

Озова се в нещо като огромна ниша. В нея нямаше нищо друго, освен купчина кашони в единия ъгъл.

Беше ѝ споменал, че се връща от рутинно пътуване за доставки. Връщал се бе от Марс. Стомахът ѝ се сви и Либи отпи отново от бутилката.

Значи човечеството беше завладяло Марс. Дори и в двадесетия век учените вече правеха планове за подобни начинания. Трябваше да го попита кога бе била създадена първата колония там и по какъв начин бяха подбрали първите заселници. Леко разтърка слепоочията си. Вероятно до ден-два щеше да свикне с мисълта и вече нямаше да ѝ изглежда толкова невероятно. Тогава щеше отново да мисли логично и да бъде в състояние да задава подходящи въпроси.

Продължи обиколката си. В кораба имаше второ ниво, където изглежда се намираха спалните помещения. Това трябва да са каюти, поправи се тя. На корабите спалните каюти.

Обзавеждането там бе изключително в аеродинамични форми и повечето легла стърчаха направо от стените. Биеха на очи гладките форми на пластмасата и ярките цветове.

Случайно се натъкна на спалнята на Кал. Не ѝ се щеше да си признае, че търсеше именно неговата. Единствената разлика между нея и другите беше, че тя беше разхвърляна. В единия ъгъл бе захвърлен гащеризон, подобен на този, с който бе облечен в нощта, когато го намери. Леглото не бе оправено. На стената имаше закачена триизмерна снимка, на която Кал бе заобиколен от група хора.

Къщата зад гърба му бе на няколко етажа и почти изцяло стъклена. Отвсякъде стърчаха бели тераси, а по зелената ливада растяха няколко високи кичести дървета.

Това сигурно беше неговият дом, заключи Либи. А хората около него — семейството му. Жената бе висока и стройна и прекалено млада, за да е майка му. Можеше да е сестра му. Тя се засмя, но после си спомни, че той ѝ бе споменал за съществуването само на един брат.

Всички хора от снимката се усмихваха. Кал бе прегърнал през рамо един от мъжете. Двамата достатъчно си приличаха и по височина, и по телосложения, а още повече по чертите на лицата си, за да заключи Либи, че това вероятно бе брат му. Очите му бяха зелени и макар и на снимка, погледът му пронизваше. Не си поплюва, помисли си тя и прехвърли вниманието си върху третия мъж.

Той нямаше толкова привлекателен вид. Лицето му не бе така красиво и пленително, но в погледа му се четеше доброта.

Уловен бе в някакъв миг от живота си. Точно това бяха снимките — улавяха мигове във времето. Точно както сега Кал бе уловен от

друго време. Либи вдигна ръка, за да погали мъжа на снимката, но изведнъж се спря.

Важното бе да не забравя, че той бе тук, докато не намери начин да си тръгне. Кал си имаше друг живот в друг свят. Чувствата ѝ към него бяха невъзможни. Точно толкова невъзможни, замисли се тя и допря студеното шише до лицето си, колкото бе фактът, че в момента се намираще в кораб, създаден да пътува из космоса.

Либи усети внезапна умора и седна на леглото. Цялата тази история беше налудничава. А най-ненормалното от всичко бе, че тя се влюби за пръв път в живота си. И мъжът, когото обичаше, скоро щеше да бъде далеч извън нейния обсег. Либи въздъхна и се изтегна върху хладните, гладки чаршафи. Може би най-накрая всичко щеше да се окаже сън.

Час по-късно той я откри там да спи, свита в леглото му. Спеше, както когато я видя за пръв път в нейната къща. Гледката го накара да изпита странно, непривично чувство.

Беше прекрасна, ала вече не само красотата ѝ го привличаше. В нея имаше нещо мило, съчетание от състрадание и стеснителност. У нея имаше сила и страст. И невинност — невероятна, пленителна невинност. Искаше му се да отиде при нея, да я събуди и да прави любов с нея по най-милиа и най-нежен начин, на който беше способен.

Но тя не бе за него. Щеше му се да бъде като в приказките. Сънят ѝ да продължи стотици години — поне още около двеста и петдесет и тогава да я събуди и да покори сърцето ѝ.

Ала той не бе принц. Беше обикновен човек, поставен в необикновени обстоятелства.

Приблужи се до леглото и понечи да я завие с одеялото. Либи се обърна и изстена. Неспособен да устои на предизвикателството, Кал се наведе и я погали по бузата. Тя се събуди.

— Кал, сънувах невероятен сън! — Тогава окончателно се разбуди и се втренчи в каютата. — Значи не е било сън.

— Не, не е. — Той седна до нея. Въпреки че постоянно се укоряваше за помислите си, не можа да отрече удоволствието, което му достави да сподели с нея леглото, макар и само като приятел. — Как се чувстваш?

— Все още доста объркана. — Либи приглади с пръсти косата си назад, за да я махне от лицето си, но после изведнъж я пусна обратно.

— Извинявай Кал, май бях заспала. Вероятно мозъкът ми е имал нужда да се изключи за малко.

— Наистина, всичко, което се случи, е малко повече, отколкото човек би могъл да понесе наведнъж. Либи?

— Да. — Тя оглеждаше каютата, като се опитваше да смели цялата информация, погълната, преди да заспи.

— Извинявай, трябва да го направя. — Той страстно я целуна. Все още бе топла и отпусната от съня. Не можеше да ѝ обясни колко силно жадуваше да се докосне до нея. Инстинктивно Либи понечи да го докосне по рамото. Ала така си и остана.

Наложил му се да събере цялата си воля, за да устои да не я докосне отново. Нарастващата страст го разяждаше отвътре, но Кал успя да я овладее.

— Излъгах те — измърмори той, а погледът му продължаваше да докосва устните ѝ. — Изобщо не съжалявам за това, което току-що направих. — Кал стана от леглото. Тя също се изправи и всячески се стараше да успокои треперещите си пръсти и да не чопли повече подгъва на пуловера си.

— Това твоето семейство ли е?

— Да. — Той се взираше в снимката и му се искаше животът му сега да е тъй лесен, колкото по времето, когато бе направена фотографията. — Това са брат ми Джейкъб и родителите ми.

Без съмнение в гласа му се усещаше обич и преданост. Трогната от чувствата му, Либи го погали по ръката.

— Това ли е Джейкъб? — попита го тя и посочи мъжа от едната му страна. — Но те изглеждат прекалено млади, за да бъдат твои родители.

— Не е толкова трудно да изглеждаш млад. Така де, след време няма да бъде толкова сложно.

— А това къщата, в която живеете ли е?

— Аз съм израснал в този дом. Намира се на около двадесет километра извън града.

— Не се тревожи, ще успееш да се върнеш при тях. — Либи едва сподави собствените си чувства. Любовта, без значение колко внезапно се бе появила и колко дълбоко я бе разтърсила, беше безкористна. — Сега си помисли за историята, която ще им разкажеш.

— Ако си спомня изобщо нещо.

— Не би могъл да забравиш всичко. — Вероятността всичко случило се да бъде изтрито от паметта му я прободеше болезнено. Не можеше да понесе мисълта, че би могъл да я забрави, че един ден и собствените ѝ спомени нямаше да съществуват повече. — Ще ти напиша всичко, за да го прочетеш някога.

Кал се отърси от черногледото си настроение и се обърна към нея.

— Ще съм ти много благодарен, ако го направиш. Ще ми позволиш ли да се върна с теб?

Искрица надежда се прокрадна у нея.

— Да се върнеш?

— Да, в твоята къща. Засега свърших всичко, което може да се направи в момента. Чак утре ще мога да започна ремонта на кораба. Надявах се, че ще ми позволиш да остана при теб, докато не приключи с поправката.

— Разбира се. — Бе глупаво и егоистично от нейна страна да се надява, че той ще остане при нея по-дълго, отколкото му беше необходимо. Тя се закичи с престорено весела усмивка и така двамата излязоха от неговата спалня. — Трябва да ти задам толкова много въпроси, че дори не знам откъде да започна.

На връщане в колата Либи все още не беше започнала с въпросите. Кал изглеждаше отнесен и в лошо настроение, а нейното собствено съзнание бе претрупано с впечатления и противоречия. Реши, че ще бъде най-добре да се държат така, сякаш нищо особено не се бе случило. Именно това доведе до внезапния ѝ въпрос.

— Какво ще кажеш да отидем в града да хапнем нещо?

— Какво?

— Опитвам се да ти върна доброто настроение, Хорнблоуър. Искаш ли да отидем до града? Не си видял нищо от този свят. Ако на мен ми се случеше изведнъж да попадна в 1700 година, щях да искам да ходя на най-различни места, да разглеждам, да наблюдавам хората. Хайде. Ще отнеме не повече от няколко часа. Какво ще кажеш?

Тъгата изчезна от погледа му и той се усмихна.

— Може ли аз да карам?

— Ала не и с риск за живота си. — Тя се засмя и отметна косата си назад. — Трябва само да минем през къщи, за да си взема чантата.

Отне им малко повече от половин час, докато изпълзят с джипа по калните коловози до магистралата. Когато излязоха на големия път, Кал видя онези коли, които винаги го бяха впечатлявали по старите филми. Те шумно минаваха покрай тях. Той поклати глава, след като Либи яростно се впусна в надпревара за позиция на пътя.

— Бих могъл да те науча да караш реактивен кабриолет за около час.

Вятърът галеше приятно кожата на лицето ѝ. Оставаше им днешният ден да прекарат заедно и най-много още ден-два. Тя нямаше намерение да пропилее и един миг от безценното време.

— Това комплимент ли е?

— Да. Вие все още използвате, как се казваше. Бензин, нали?

— Точно така.

— Удивително.

— Самодоволството и надменността много ти подхождат, особено като се има предвид, че дори не можа да запалиш колата ми.

— Щях да намеря начин. — Кал се пресегна и докосна летящите ѝ кичури. — Ако си бях у дома, щяхме да отлетим за обяд до Париж. Била ли си някога там?

— Не. — Либи се опитваше да не мисли за романтиката в предложението му. — Е, сега ще се наложи да се задоволим с пица в Орегон.

— Звучи ми великолепно. Знаеш ли кое му е най-странното на небето. Там просто няма нищо. — Покрай тях премина открита кола, от която се чуваше до дупка надута музика. — Какво беше това?

— Кола.

— За колата бих поспорил, но какъв беше този шум?

— Музика. Хардрок. — Тя се пресегна да пусне радиото на джипа. — Е, това не е толкова хард, но все пак е рок.

— Става. — Той се наслаждаваше на музиката и наблюдаваше сградите, покрай които минаваха. Спретнати еднофамилни къщи, сбити жилищни комплекси и огромен едноетажен търговски център. Колко повече навлизаха в града, толкова движението ставаше по-натоварено. Правеха му впечатление правилните правоъгълни форми на жилищните сгради и офис центровете. Цареше безпорядък и в неговите очи всичко изглеждаше някак равно, почти хоризонтално, но

сравнението му се стори странно. И тук живееха хора и животът продължаваше.

Тя направи завой и се спусна към центъра на града.

— Има един приятен ресторант. Типична италианска пицария. С червени карирани покривки, свещи в бутилки и ръчно приготвени пици.

Кал унесено поклати глава. По тротоарите ходеха най-различни хора — млади, стари, красиви, всякакви. Колите издаваха силни звуци от двигателите си, а някои дори и бибиткаха. Въздухът тук бе по-топъл от планината и значително по-мръсен, явно от газовете, които изпускаха ауспусите. За него това бе като оживяла картина от стар роман.

Либи паркира върху чакълест паркинг до ниска тумбеста бяло-зелена сграда. Неоновият надпис върху предния прозорец гласеше „Рокис“.

— Е, това не е Париж, но все пак...

— Идеално е — измърмори той, ала продължи да се оглежда и да зяпа наоколо.

— Сигурно се чувстваш така, сякаш си минал през далекоглед.

— Мм. — Спомни си някаква книга, която бе чел като тийнейджър. — Нещо такова. По-скоро като роман на Уелс.

— Приятно е човек да разбере, че литературата се е съхранила през вековете. Гладен ли си?

— Родил съм се гладен. — За пореден път Кал се опитваше да надвие мрачното си настроение. Тя правеше горе-долу успешно същите опити, така че очевидно и той трябваше да го превъзмогне.

Ресторантът бе празен и тънеше в сумрак. Във въздуха се носеха всевъзможни аромати на подправки. В ъгъла имаше джубокс, от който се носеше един от 40-те най-добри хитове за момента. Имаше табелка, която приканваше гостите на ресторанта да се настаняват сами. Либи го поведе към ъгловото сепаре.

— Пицата тук наистина е хубава. Ял ли си преди такова нещо?

Кал заби пръст във втвърдения восък около гърлото на бутилката при основата на свещта.

— Някои неща надживяват своето време. Пицата е едно от тях.

Сервитьорката дойде до тяхната маса. Униформата ѝ завършваше с престилка, на чиито нагръдник се мъдреше името на пицарията

„Рокис“, подчертано с няколко пръски доматиен сос. Тя сложи две книжни салфетки до подложките за хранене, щампирани с картата на Италия.

— Една голяма пица — поръча Либи, като имаше предвид глада на Кал. — Допълнително чушки и сирене. Искаш ли бира?

— Да. — Той откъсна ъгълчето на салфетката и започна да го върти на топче между палеца и показалеца си.

— Една бира и една диетична кока-кола.

— Защо всички тук пазят диети? — попита Кал, преди сервитьорката да се отдалечи достатъчно, за да не чуе въпроса му. — Почти всички реклами се занимават с намаляването на телесното тегло, утоляването на жаждата с диетични напитки и воденето на екологичен живот.

Либи не обърна внимание на учудения поглед през рамо, с който сервитьорката я удостои, отдалечавайки се.

— В наше време обществото е вманиачено на тема здраве, хранене и физика. Ние броим калориите, добавяме си желязо в храната и наблягаме на киселото мляко. И на пицата, разбира се — допълни тя с усмивка. — Рекламите отразяват настоящите тенденции.

— Аз одобрявам твоята физика.

Либи прочисти гърлото си.

— Благодаря ти.

— И лицето ти — добави той усмихнато. — И начина, по който звучи гласът ти, когато си смутена.

Тя звучно въздъхна.

— Защо не послушаш малко музика?

— Музиката отдавна спря.

— Можем да си пуснем още.

— На какво?

— На джубокса. — Почувства се приятно, стана от стола и му подаде ръка. — Ела, можеш сам да си избереш песен.

Кал застана до шарената машина и се вгледа в заглавията на песните.

— Тази — реши той. — И тази, и онази. Как се пуска това чудо?

— Най-напред трябва да сменим дребни.

— О, стига толкова смени. Достатъчно ми беше.

— Не ме разбираш, Кал. Трябва да сменим дребни пари. Монети.
— Либи зарови из чантата си. — В двадесет и трети век не използвате ли монетите като разменна единица?

— Не. — Той пое металната дребна паричка от ръката ѝ и я заразглежда. — Но съм чувал за тях.

— В днешно време тези пари се използват, и то често с презрение. — Тя я взе от ръката му и заедно с още две други монети я пусна в цепнатината. — Еклектичен избор, Хорнблоуър. Наоколо се разнесе бавна романтична музика.

— Какво е това?

— Розата. Балада — обикновена песен, дори и за днешно време, предполагам.

— Искаш ли да танцуваме?

— Да. Не ми се случва често, но... — Той я придърпа към себе си и заглуши думите ѝ.

— Кал...

— Шшт. — Той сведе глава над косата ѝ. — Искам да чуя текста.

Те затанцуваха, като се полюшкваха в такт с музиката, разнасяща се от тонколониите. Майката на съседната маса с двете боричкащи се деца се подпря с лакът на масата и ги загледа с наслада и известна завист. През стъкления прозорец към кухнята се виждаше мъж с гъсти мустаци, който месеше тестото за пиците.

— Тъжна е.

— Не. — Либи можеше да заспи като нищо, сгушила глава на рамото му, поклащайки се леко в техния вътрешен общ ритъм. — Разказва се как любовта може да оцелее.

Думите отлетяха. Очите ѝ бяха все още затворени, ръцете ѝ обвити около него, когато следващата песен изгърмя със страшен писък и бесни барабанни удари.

— Ами тази?

— Разказва как да останеш завинаги млад. — Засрамена, тя се отдръпна от него. Още повече, че видя вперените погледи на останалите посетители. — Трябва да седнем.

— Искам да потанцуваме още малко.

— Някой друг път. Хората обикновено не танцуват в пицариите.

— Добре. — Кал примирено се запъти през заведението към тяхната маса. Питиетата им ги очакваха вече. Също както Либи, когато

опита аромата на виното в каютата му на кораба, той се почувства изключително добре, като усети познатия вкус на американската бира. — Също като у дома.

— Извинявай, че не ти повярвах още в началото.

— Мила, аз самият не си повярвах първоначално. — Без никакво затруднение Кал съвсем непринудено се пресегна през масата и я хвана за ръката. — Каж ми, какво правят хората в днешно време, когато излязат за първи път на среща?

— Ами... те... — С палец той нежно разтриваше ставите на пръстите ѝ, от което пулсът ѝ се ускори. — Ходят на кино или на ресторант.

— Искам пак да те целуна.

Погледът ѝ притъмня.

— Не мисля, че това е...

— Нямах ли желание да те целуна?

— Ако тя не иска... — В този момент се беше появила сервитьорката, която стовари пиците им на масата. — Смяната ми свършва в пет.

Кал се засмя и придърпа едно парче пица към картонената си чиния.

— Я, каква отзивчива жена, ала да ти кажа право, теб те предпочитам.

— Страхотно. — Либи отхапа едно парче. — Винаги ли си такъв язвителен?

— В повечето случаи, да. Но аз наистина те харесвам много. — Той изчака малко. — Сега се очаква да ми кажеш, че и ти ме харесваш.

Тя отхапа за пореден път и започна старателно да дъвче.

— Мисля по въпроса. — Взе салфетка и си обърса устата. — Измежду всички мъже от двадесет и третия век, които съм срещала, ти си най-хубавият.

— Така. А сега ще ме заведеш ли на кино?

— Мисля, че ще се справя.

— Като на първа среща ли? — Кал отново взе ръката ѝ в своята.

— Не. — Либи внимателно я издърпа. — По-скоро като научен експеримент. Ще го сметнем като част от твоята образователна програма.

Сега усмивката отново се появи на лицето му. Бавно, без затруднения и несъмнено със застрашителни нотки.

— Въпреки това, тази вечер ще те целуна още веднъж за лека нощ.

Когато се върнаха в къщата, вече тъмнееше навън. Либи беше преуморена. Тя отвори вратата и гневно хвърли чантата си на дивана.

— Не съм ти правил никакви сцени — настояваше Кал.

— Не знам там, откъдето идваш, как му викат на това, да те накарат да си тръгнеш по средата на прожекцията, ала тук на подобно поведение му викаме правене на сцена.

— Аз само се изразих леко критично по отношение на филма. Никога ли не си чувала за свободата на словото?

— Хорнблоуър — Либи се спря, вдигна предупредително ръка и пое към шкафа с брендито. — Да изразиш на висок глас мнение по време на прожекция, че филмът не представлява нищо повече от някаква космическа боза, със сигурност не означава да се придържаш към хартата за правата на човека. На такова поведение му казват неприлично.

Той сви рамене и се друсна на дивана, като сложи краката си на малката масичка.

— Е, хайде де, Либи. Що за тъпотия беше цялата тази история за извънземните галактически чудовища, които нападат Земята. Имам братовчед в Галактиката. И той изобщо няма такива всмукателни вендузи по лицето си.

— Трябваше да се сетя да не те водя на научнофантастичен филм. — Тя отпи от брендито. След което, като прецени, че грешката бе толкова нейна, колкото и негова, наля още една чаша. — Това е фикция, Хорнблоуър. Фантазия, измислица.

— Гадно беше.

— Добре де. — Подаде му чашата. — Но в салона имаше хора, които си бяха платили, за да гледат филма на спокойствие.

— Какво ще кажеш за онези същества, които изсмукваха водата от човешките организми? Ами после онази глупост с космическите измамници, които бродят из Галактиката и стрелят с някакви си лазерни оръжия? Имаш ли изобщо представа как са населени тези пространства?

— Не, нямам. Ще ти кажа как ще постъпим. Следващият път ще те заведе да гледаш уестърн. Подсети ме също така и да не ти позволявам да гледаш по телевизията „Междузвездни войни“.

— „Междузвездни войни“ е класика — отвърна той и я накара искрено да се разсмее.

— Няма значение. Знаеш ли, вече съм ужасно изтощена. Цяла сутрин прекарах в истински космически кораб, а след това ходих на кино и така и не можех да видя нищо от филма. Умът ми не го побира всичко това.

— По-нататък ще ти се изясни. — Кал чукна с чашата си нейната и я прегърна през рамото. В стаята беше уютно. Уютът съчетаваше приглушената светлина с топлината от брендито и уханието на жената до него. Неговата жена, макар и само за малко. — Тук ми харесва доста повече, отколкото в киното. Разкажи ми за Либърти Стоун.

— Няма много за разказване.

— Разкажи ми, за да мога да го отнеса със себе си, когато си тръгна.

— Родена съм тук, както вече ти споменах.

— На леглото, на което сега спя аз.

— Точно така. — Либи отпи още една глътка и се зачуди дали я сгря брендито, или представата как той си ляга на старото легло. — Майка ми изработваше тъкани. Правеше одеяла, гоблени и черги. Продаваше ги чрез обяви в местния вестник, докато баща ми се занимаваше със своите билки, които отглеждаше в двора ни.

— Бедни ли са били?

— Не, те просто бяха типичните деца на шейсетте години.

— Това не го разбрах.

— Трудно е за обяснение. Исакаха да бъдат по-близо до природата, по-близо един до друг. Това бе собственият им дял от бунта срещу властта на материалното, срещу световното насилие, срещу обществените порядки на своето време. Така че, тогава нашето семейство живееше тук, а майка ми продаваше нещата си в околните градове. Един ден се появи някакъв търговец на произведения на изкуствата, който бе дошъл по нашите земи на почивка със семейството си. — Тя се усмихна на чашата си. — Останалото, както се казва, е само една история.

— Керълайн Стоун — каза внезапно Кал.

— Да, защо?

Той се засмя, на един дъх пресуши чашата си и се пресегна с плавно движение към бутилката.

— Творбите на майка ти са в музеите на изкуството. — Кал се извърна и хвана крайчеца на одеялото, хвърлено зад гърба му. — Виждал съм го в „Смитсониън.“ — И докато го гледаше със зяпнала уста, той й наля още коняк в чашата.

— Тук нещата стават от странни по-странни. — Либи продължи да пие и се остави на алкохола да поддържа чувството ѝ за нереалност. — Ала не това е важното. Ти си този, за когото трябва да говорим сега, за да мога да те разбера. Всички тези въпроси. — Не я свърташе на едно място. Хвана чашата с две ръце, изправи се и закрачи из стаята. — В главата ми изплуват възможно най-причудливи въпроси. Спомням си, че когато те намерих, говореше нещо за Филадельфия. После спомена и Париж. Имаш ли представа каква означават тези понятия?

— Какво?

— Значи сме оцелели през вековете. — Тя вдигна чашата за на здравица и безцеремонно я пресуши до дъното. — Значи и в бъдещето тези градове продължават да съществуват. Значи, независимо че сме били на косъм да унищожим всичко, все пак сме оцелели. В бъдещето също има Филадельфия, Хорнблоуър и това е най-прекрасното нещо, което мога да си представя. — Радостна, Либи се завъртя в кръг. — През всичките тези години съм изучавала миналото. Опитвала съм се да вникна в човешката същност, а сега изведнъж получавам и сведения за бъдещето. Не знам как да ти благодаря за това.

Достатъчно бе само да я погледне, и стомахът му се сви на топка. Страните ѝ поруменяха от вълнение. Тялото ѝ бе стройно и крехко и невероятно грациозно при движенията, които правеше. Желанието му да я притежава вече не бе необходимост, беше се превърнало във фиксидея.

Той си пое дълбоко дъх.

— Радвам се, че съм успял да ти помогна.

— Искам да знам всичко. Абсолютно всичко. Как живеят хората, какви чувства изпитват. Как се събират, как се обичат, как се женят. На какви игри си играят децата им... — Тя се приведе, за да си сипе още малко коняк. — Дали все още най-доброто занимание по време на

бейзболен мач е яденето на хотдог. И тогава ли понеделниците са най-тежките дни от седмицата.

— Трябва да ми направиш списък с въпросите си — отвърна ѝ Кал. Искаше Либи да продължи да говори, да се движи, да се смее. Да я наблюдава така, кипяща от енергия, весела и въодушевена, бе не помалко възбуждащо, отколкото ако я беше прегърнал в обятията си. — Това, на което не успя да ти отговоря, компютърът ще може.

— Списък. Разбира се. В тях особено ме бива. — Очите ѝ светнаха, докато му се усмихваше. — Знам, че трябва да те питам най-различни жизненоважни неща. Като ядреното разоръжаване, световния мир, открито ли е лекарство против рака, както и какво е станало с глобалното затопляне. Но искам да науча всичко до най-малките подробности. — Тя нетърпеливо отметна назад падналия кичур върху лицето си. Думите едва успяваха да насмогнат с бързо течащата ѝ мисъл. — Всеки миг в главата ми изникват нови въпроси. Хората все още ли си правят неделни пикници? Човечеството победи ли световния глад и има ли още бездомници? Всички ли мъже от твоето време целуват жените, както ти го правиш?

Чашата спря наполовина пред устата му. Много бавно и изключително внимателно той я остави.

— На последния ти въпрос ще ми е доста трудно да отговоря, защото съм опитвал само с жени.

— Изобщо не знам как ми хрумна подобно нещо. — После също остави своята чаша на масата и избърса влажните си длани в крачолите на панталоните си. — Май се държа доста странно.

— Моля?

— Чувствам се напрегната. Всъщност съм най-вече обърквана. — Либи прокара пръсти през косата си. — Господи, Кейлъб ти ме объркваш. Още от преди... Преди всичко това да се случи.

— Либи, та ние едва започнахме.

Тя го зяпна. Кал не се помръдна, ала Либи усещаше напрежението у него.

— Странно — тихичко прошепна тя. — Никога не съм била причина за нечие объркване. И нищо не е така, както си го представях, че ще бъде с теб. Явно ме е страх, защото всеки път, когато се приближиш до мен, ми се иска да побягна. — Либи затвори очи. — Това е лъжа. Преди време ме попита дали се страхувам от теб и аз ти

отговорих, че не ме е страх. И това беше лъжа. Страхувам се. Страхувам се от теб, от себе си и най-вече от мисълта, че може би никога няма да почувствам с друг мъж това, което усещам с теб. — Тя се изправи и zakрачи из стаята. Хвана една възглавница и я запрати нанякъде. После взе да мести напред-назад настолната лампа. — Ще ми се да знаех как да постъпя, какво да кажа. Нямам никакъв опит в тези неща. И, по дяволите, искам да ме целунеш отново, за да престана с този монолог.

Той усети как всяка частица от тялото му се опъна до скъсване.

— Либи, знаеш, че те желая. Не съм го пазил в тайна. Но при създадените обстоятелства... При факта, че след няколко дни няма да ме има повече тук...

— Именно заради това. — Прииска ѝ се да се разплаче. — Ти ще си заминеш. Не искам да се чудя цял живот какво ли би било усещането. Искам да го знам. Чувствам се... За бога, дори не знам как се чувствам. Единственото, в което съм убедена, е, че искам тази вечер да се любиш с мен. — Тя замръзна на мястото си. Поразена от собствените си думи, които къртяха в ушите ѝ, и от факта, че това бе най-истинското нещо, което бе казала през целия си съзнателен живот. Тогава внезапно напрежението изчезна. Вцепенението също. Либи бе абсолютно спокойна и уверена в думите си. — Кейлъб, искам тази нощ да бъда с теб.

Той се изправи. Ръцете в джобовете му бяха свити в юмруци.

— Само допреди няколко дни това щеше да бъде толкова лесно. Нещата се промениха, Либи. Сега ме е грижа за теб.

— Значи, след като те е грижа за мен, не можеш да бъдеш с мен, така ли?

— Искам те толкова силно, че дори съм способен да предусетя чувството. — Тогава погледът му срещна нейния и тя осъзна, че той говореше истината. — Както знам също, че тази вечер ти пи повече, отколкото трябваше, и че днешният ден ти дойде в повечко. — Кал не смееше да я докосне, ала гласът му звучеше като милувка. — Има определени правила, Либи.

Тя направи най-важната стъпка в живота си, като се приближи към него и протегна ръце.

— Наруши ги!

СЕДМА ГЛАВА

Той чуваше в гърдите си ударите на собственото си сърце. Усещаше как кръвта влиза в него и след това със същата бясна скорост се изпомпва обратно. В приглушената светлина тя изглеждаше някак мистично и същевременно невероятно еротично, облечена в лекия си пуловер и рипсени панталони. Косата ѝ беше разрошена от бързото шофиране и постоянното пипане. Съвсем ясно съзнаваше какво би било усещането да я докосне и да подреди хаотично разпръснатите кичури. Какво би почувствал, ако свалеше всички тези катове дрехи с размери, по-големи от тялото ѝ, и откриеше крехката фигура отдолу. Пое дълбоко въздух и опита да мисли трезво.

— Либи... — започна Кал, като прекара длан през брадясалото си лице. — Опитвам се да мисля като мъж от твоето време, за да можеш да ме разбереш най-добре. Очевидно обаче не се справям добре.

— Предпочитам да мислиш като себе си. — Искаше ѝ се да запази спокойствие и самообладание. За това си решение бе чакала години. Сега беше убедена. Но въпреки това се чувстваше още напрегната — от вълнението, заради несигурността в собствените си умения като жена. — Времето не променя всичко, Кейлъб.

— Не. — Той бе сигурен, че хората са усещали същите пробуждания в стомаха още в зараждането на човечеството. Ала когато сега я гледаше, се боеше, че всъщност изпитва далеч по-дълбоки чувства от обикновено привличане. Гърлото му пресъхна, по дланите му се стичаха капчици вода. Колкото повече се мъчеше да мисли разумно, толкова повече се объркваха мислите му. — Може би е редно да поговорим.

Тя едва устоя на желанието да фиксира погледа си в една точка и вместо това се взря в очите му.

— Не ме ли желаеш?

— Хиляди пъти съм си представял, че се любя с теб.

Тръпки и страх запълзяха по гръбнака ѝ.

— В кои моменти си си го мислил, какво правехме?

— Тук или в гората. Или на хиляди километри някъде във вселената. До къщата ни в имението има едно езеро. Водата му е чиста като сълза. До него баща ми е засадил прекрасни цветя. Представях си те там с мен.

Болеше я повече, отколкото предполагаше, при мисълта, че Кал можеше да отиде при това езеро, а тя не можеше да го последва. Но нали настоящето бе най-важно. Либи се приближи към него с пълното съзнание, че и двамата се нуждаеха тя да направи първата крачка.

— Тук можем да поставим едно добро начало. — Либи посегна към лицето му. — Целуни ме отново, Кейлъб.

Как можеше да ѝ устои? Убеден беше, че никой мъж не би могъл. Очите ѝ бяха широко отворени и притъмнели. Устните ѝ нежно разтворени. Чакащи. Той бавно се наведе към нея. Само да я докосне, да я усети. Нежната ѝ тиха въздишка сякаш го изпълни. Необходимостта му, дивата необходимост не търпеше отлагане. Разтърсен от собствената си страст, Кал понечи да я хване за раменете, за да я отдалечи от себе си.

— Либи...

— Не ме карай да те прелъстявам — прошепна тя. — Не знам как.

Той се засмя, придърпа я към себе си и зарови лице в косите ѝ.

— Прекалено е късно. Вече го направи.

— Така ли? — Притискаше го силно към себе си, държеше го здраво в ръцете си с мисълта, че когато му дойдеше времето, щеше да му се отдаде. Нова тръпка премина през тялото ѝ, когато Кал лекичко улови с устни ухото ѝ. — Може да съм те прелъстила и без да съм усетила, но оттук нататък не знам какво се прави.

Той я вдигна на ръце.

— Само се наслаждавай — прошепна ѝ, докато се изкачваше нагоре по стълбите.

Искаше я в леглото, където бе мечтал да я има. Сложи я да легне на бледата светлина от изгряващата луна. Бе дошло времето, когато щеше да ѝ дари всичко, което притежаваше. Щеше да вземе всичко, каквото бе готова да му даде. Кал познаваше насладата в различните ѝ степени и в най-малките подробности. Скоро, съвсем скоро щеше да я въведе в един нов, необятен свят.

Бавно съблече дрехите ѝ. Всеки сантиметър от разголеното ѝ тяло му доставяше ново и ново удоволствие. Слабите ѝ глезени, стройните ѝ крака, извивките на раменете ѝ. Взираше се в отворените ѝ очи, които с всеки миг притъмняваха все повече и повече. Дланите ѝ горяха, пръстите ѝ трепереха.

Хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си, за да се наслади докрай на кожата ѝ.

— Така си те представях през цялото време, дори и когато се опитвах да не мисля за теб.

Либи смяташе, че ще се чувства неудобно, дори глупаво. Лежеше гола, огряна от лунната светлина, и единственото, което усещаше, бе съвършената красота и хармония.

— Виждах те с мен, дори и когато се мъчех да не го правя. — Тя се усмихна, вдигна ръце и бавно започна да сваля дрехите му.

Той бе твърдо решен да остане търпелив, да бъде внимателен и възможно най-нежен. Добре съзнаваше, че Либи не бе наясно със съществуването на хилядите различни видове любов. Нейният първи път щеше да бъде особено очарователен и ласкав. Сега неопитните ѝ ръце накараха кръвта под кожата му да забушува. Съблазънта, макар и неосъзната, бе силна. Покри ръцете ѝ със своите и изтръгна стон от гърлото ѝ.

Пръстите ѝ се свиха под неговите и тялото ѝ се изпъна.

— Нещо нередно ли правя?

— Не. — Кал изпусна дъха си в една въздишка и се застави да се отпусне. — Напротив. Прекалено е правилно. Този път. — Той се дръпна настрана и съблече останалите си дрехи. — Напомни ми да те помоля да ме съблечеш по-късно пак по този начин. — Отмести падналата коса от лицето ѝ и започна да я целува. — Този първи за теб път трябва да ти покажа много неща, да те отведе в едни необятни пространства. — Лекичко я ухапа за брадичката. — Довери ми се.

— Вярвам ти напълно. — Ала тя вече трепереше. При допира на голото му тяло до нейното топлината срещна топлина. Всичко бе като някакъв странен, необикновен сън. Ръцете му се движеха по цялото ѝ тяло, нежно, изкусително, сякаш пианист докосваше най-тънките акорди на пианото си. Вътре в нея се оформи огнена топка и, преди да успее да я овладее, Либи се притисна силно към него. Разтопи се в дългата и завладяваща целувка. Същите тези изкусителни пръсти

откриха някаква точка, напипаха пулс под кожата ѝ, който я изпрати отвъд границите на реалността.

Устните му потушиха стона ѝ и накараха тялото ѝ да се извие. Така я принуди да се разлее, сякаш бе течност, готова да приеме форма под неговата тежест. Почти експериментално той повтори действията си отново и отново, като собственото му тяло се разтапяше от нейното удоволствие.

— Невероятно — едва успя да промълви Кал, преди тя да го придърпа отново към себе си и да поеме устните му върху своите. Реакцията ѝ накара кръвта му да закипи. Сякаш Либи бе като пръчка динамит, а той държеше в ръката си запалена клечка кибрит. Осъзнаваше, че ако сега пожелаеше, можеше в този миг да я има, тя щеше да го приеме, също както знаеше, че желанието бе само корена на цветето. Кал искаше да ѝ дари разцъфналата пъпка.

Със сетни усилия той успя да намери сили да овладее и удължи страстта, вместо да остане подвластен на нея. Либи изглеждаше така крехка, толкова ранима, вкусът, ароматът ѝ и всичките тези плавни движения, които извършваше под него, го подлудяваха. Също като бледите лунни лъчи, които огряваха стаята, сега тя изглеждаше по същия начин — бледа и прекрасна. Докосна с устни гърлото ѝ и усети как пулсът ѝ отеква в неговия.

Нито една фантазия, на която се бе отдавал през живота си, и никоя жена, която бе имал досега, не бяха така красиви, както жената, която го прегръщаше в момента. Кал потърси ръката ѝ, сля я със своята и разбра, че никога нямаше да намери думи, за да обясни на който и да било това усещане и какво бе означавало то за него.

Но можеше да ѝ го покаже. Щеше да ѝ го покаже.

В един миг Либи се рееше в безтегловност, а в следващия препускаше бясно. След това вече летеше. Любовта с него представляваше безброй различни вкусове, състояния, буря от усещания, симфония от звуци. Ръцете му бяха непоносимо нежни, в пълен контраст с драскащата му брада по кожата ѝ. От мига, в който си позволи свободата да докосва тялото му, откри, че то бе подвластно на всяко едно нейно движение, сякаш бе оголена жица — мускулите му се свиваха, а кожата му като че ли трептеше.

Искаше ѝ се да може да мисли, да анализира всяка една секунда, ала единственото, на което беше способна, бе да се наслаждава.

Леко, толкова невероятно леко бе докосването, че ѝ се стори като илюзия, думите, ръцете му и лунната светлина около нея. Тогава дойде пламтящата страст, удивително реална. Тя ѝ се предаде всецяло. На него. Той я повдигна, така че се озоваха на колене в центъра на леглото, преплетени един в друг. Ласките станаха по-настойчиви, дори груби, дишането се учести до задъхване. Плъзгане на пръсти навсякъде, притискане на пулс до пулс, Либи не можеше да си поеме дъх. Тя отхвърли глава назад, тялото ѝ се изви, притиснато в неговото. Кал изстена и стовари жадните си устни върху гърлото ѝ.

Ноктите ѝ се впиха в гърба му. Болката го възбуди още повече. Страстта бе по-жива, по-дива и по-свободна, отколкото можеше да си представи. Либи бе отворена за него. Само за него. Той полудя при мисълта, че тя щеше да му отдаде това, което не бе дала на никой друг мъж.

Но нежно. Кал се отдръпна назад и отпусна собственическата си прегръдка в нежна ласка. Когато се наклони, за да целуне гърдите ѝ, стон на удоволствие се изтръгна и от двамата. Използваше езика си да я дразни, зъбите си да я предизвикват. Усещаше как кожата ѝ настръхва под ръцете и устните му.

Либи бе малка, крехка, деликатна. Това помагаше да ѝ покаже нежността, която искаше да ѝ докаже, че съществува. Ала когато се отпусна върху леглото и понечи да я прегърне отново, в ръцете му се усещаше сила и настойчивост.

Толкова дълго. Тези мисли се явяваха и изчезваха в мисълта ѝ, докато той правеше всичко това с нея, за нея, всичко, което тя дори не подозираше, че съществува. Бе чакала толкова дълго да ѝ се случи. Бе чакала него. Бе откликнала на ласките му свободно и напълно. Любовта ѝ към него бе инстинктивна. Либи не осъзнаваше какво щастие му носеше насладата ѝ от света, чиято врата сега ѝ отваряше Кал.

Той използва всичките си умения да я изведе отвъд първоначалните тръпки на първичното удоволствие в кадифения свят на истинската любов. Тя бе невинна, непоковарена и това още повече го завладя. Кал проникна в нея и Либи затвори света около него. Получи се сливане на тела, сърца и време.

Облаци. Тъмни, сребърни облаци. Либи се носеше на един от тях. Искаше ѝ се да остане върху него завинаги. Ръцете ѝ се плъзнаха

от него, изтръпнали, и намериха спокойствие върху гладките чаршафи. Нямахте сили да ги вдигне отново и да го прегърне. Нямахте сили и да заговори. Искаше да му каже да не помръдва. Да остане така завинаги. Със затворени очи и усещайки тялото му така идеално слято с нейното, тя долавяше всеки удар на сърцето му.

Коприна. Кожата ѝ бе като топла, нежна коприна. Той знаеше, че никога няма да ѝ се насити. Заровил лице в косите ѝ, леко започна да се спуска на земята. Как можеше да ѝ обясни, че никой не го бе карал да се чувства така преди? Как да ѝ кажеше, че в този миг се бе почувствал повече у дома си, отколкото през всичките тези години в собствения си свят или в небето, което толкова обичаше? Как да приемеше, че бе открил жената на живота си на място и във време, където бе абсолютният странник?

Нямахте да мисли за това. Кал се обърна и я целуна по врата. Докогато беше възможно, щеше да живее от миг за миг.

— Господи, колко си хубава. — Той се подпря на лакът, за да може да я погледне в очите, за да може да се наслади на красотата ѝ в бледата лунна светлина. Лицето ѝ сега бе поруменяло, носеше ясни следи от любовта. Погледът ѝ беше все още замъглен от отшумяващата страст. — Невероятно красива. Кожата ти е все още топла. — Започна да я целува така внимателно, сякаш бе някакво вълшебство, на което не можеше да устои и трябваше да се наслаждава бавно.

— Мисля, че никога вече няма да почувствам студ. — Сега усети само чисто желание. — Кейлъб... — Дъхът ѝ спря. — Караш ме да се чувствам...

— Как? — Той облиза пресъхналите ѝ устни. — Кажи ми. Как те карам да се чувстваш?

— Вълшебно. — Пръстите ѝ се свиха в чаршафите. — Безпомощна. Силна. — Либи се улови за здравите му рамене, разлюляна от нов порив на страст. — Не знам.

— Желая те отново, Либи. — Кал притисна устни в нейните и страстно я зацелува. И двамата останаха без дъх. — И отново, и отново. И всеки път, когато го правя, ще бъде различно.

У него се зароди нова сила. Сила, които можеше да я изплаши, ако в същия момент и у нея не се надигаше нов порив. Очите ѝ останаха отворени и вперени в неговите, докато не вдигна ръце и не се изправи, за да се слее отново с него.

Преплели тела един в друг, те лежаха по-късно през нощта и слушаха шепота на вятъра в клоните на дърветата отвън. Той беше прав, мислеше си тя. Всеки път бе различно. Възбуждащо различно, но си оставаше еднакво красиво. Либи можеше да изживее живота си докрай само в спомени от тази единствена нощ.

— Спиш ли?

Тя намести главата си по-удобно в извивката на рамото му и отвърна:

— Не.

— Щеше да ми стане приятно да те събудя отново. — Кал плъзна ръка по тялото ѝ и обгърна с длан едната ѝ гърда. — В интерес на истината съм убеден, че щеше да ми достави неимоверно удоволствие. — И изкусително намести крака си между бедрата ѝ. — Либи?

— Да.

— Тук нещо липсва.

— Какво?

— Храна.

Тя тайничко се прозя в рамото му.

— Гладен си? Сега?

— Нали трябва да си наваксам силите.

Върху устните ѝ се появи загадъчна усмивка.

— Справяш се доста добре. Поне засега.

— Доста добре? — Либи се засмя, а той я вдигна върху себе си. — Не съм свършил още. Ще позволиш ли да гледам, докато ми приготвяш сандвичите?

Тя зарисува с пръсти някакви фигури върху голите му гърди.

— Значи мъжкият шовинизъм също е оцелял през вековете.

— Аз нали ти направих закуска сутринта, не помниш ли?

Либи се сети за сребристото малко пликче.

— Горе-долу, да. — Дали наистина се бе случило едва тази сутрин? Възможно ли бе животът на човек да се промени така коренно само за няколко часа? Нейният със сигурност се бе променил. Зачуди се дали този факт трябваше да я плаши, ала единственото, което усещаше в този момент, бе благодарност. — Добре. — Тя се изправи, но Кал я улови и я придърпа обратно.

— Нека да дадем приоритет на по-важната работа — припомни ѝ той и отново я изпрати в небесата.

Малко по-късно Либи се наметна с халата, докато се чудеше дали съзнанието ѝ щеше да се справи с простата задача да пъхне малко шунка между две филии хляб. Той я бе пресушил, после изпълнил наново, беше я възбудил, а след това успокоил, беше го направил толкова много пъти, че сега крайниците ѝ бяха изтръпнали, а мозъкът ѝ изобщо не действаше.

Кал светна нощната лампа до леглото и се изправи невъзмутимо гол.

— Имаш ли нещо сладко да ми предложиш към сандвича?

— Ще видим. — Тя не искаше да го заглежда. Ала го направи. Въпреки че съзнаваше колко беше глупаво, Либи се изчерви и заби поглед в пръстите си, които се мъчеха да завържат колана на халата ѝ. Едва когато усети, че той се отправя към вратата, посмя да го погледне отново.

— Нали не смяташ да слезеш долу така?

— Как „така“?

— Без... Трябва да си облечеш някакви дрехи.

Кал се подпря на касата на вратата и я погледна насмешливо. Като видя притеснението ѝ, се засмя.

— Защо? Би трябвало вече да си наясно с физиката ми.

— Не става въпрос за това.

— А за какво?

Либи се предаде и посочи към купчината дрехи.

— Сложи си нещо.

— Добре. Ще си сложа пуловер.

— Много смешно, Хорнблоуър.

— Значи си срамежлива... — В погледа му се яви онова пламъче и преди да бе направил крачка към нея, тя успя да грабне първите панталони, които ѝ попаднаха, и му ги метна.

— Ако държиш да ти направя сандвич, ще се наложи да покриеш някои свои части.

Той се намъкна в панталоните, а изражението на лицето му остана непроменено. Ако сега ги обуеше, ѝ даваше възможността малко по-късно пак да му ги събуе. Доволен от мисълта, която току-що го бе осенила, Кал я последва по стълбите.

— Ще напълниш ли чайника? — предложи му Либи, докато отваряше хладилника.

— С какво?

— С вода — въздъхна Либи. — С чиста вода. Сложи го на предната плоча върху печката и включи първото копче отдолу. — Тя извади вакуумираната шунка, кашкавала и доматения сос от хладилника. — Искаш ли горчица?

— Ъ-ъ. — В този момент той изучаваше печката. — Разбира се.

Хората в днешно време сигурно притежават неограничени запаси търпение, мислеше си Кал, докато наблюдаваше електрическия котлон, който постепенно се затопляше. И въпреки това си имаше своите предимства. Сготвените от Либи яйца доста се различаваха от полуфабрикатите, с които той отдавна вече бе свикнал. После идваха всички тези странни домашни приспособления. Въпреки че обожаваше къщата, в която беше израснал, и се чувстваше повече от комфортно в сервизните помещения на кораба си, откри, че му допада усещането на дървения под под босите му крака, както и аромата от изгорелите дърва в камината.

Тогава се замисли за Либи. Не беше убеден, че бе редно да я третира като предимство. Тя беше различна, уникална и представляваше всичко онова, което търсеше у една жена и не бе намерил досега. Лицето му се изкриви, миг преди горещината от котлона да изгори пръста му. С вик отскочи назад.

— Какво стана?

За момент се взря в нея. Косата ѝ падаше на кичури върху лицето, а клепачите ѝ бяха натежали от безсъние. Халатът, с който се бе наметнала, сякаш бе погълнал крехкото ѝ тяло.

— Нищо — едва успя да отвърне Кал, обзет от ново желание, за което преди бе само мечтал. — Изгорих си пръста.

— Не си играй с печката — предупреди го Либи и се зае отново със сандвичите.

Всичко, което търсеше у една жена! Не бе възможно. Той не знаеше какво точно търсеше у една жена и беше далече от оформянето на ясна представа за това. Или поне така беше до този момент. Когато го осени породилото се подозрение, че решението е било взето свише още в мига, щом си отвори очите и я видя да дреме в онзи стол пред камината до него. Нелепо. Тогава дори не знаеше коя бе тя. Сега обаче вече я познаваше.

Не бе възможно да се бе влюбил в нея. Видя я как леко отметна косата от лицето си с един замах на ръката и стомахът му се сви на кълбо. Колкото и невероятна да му се стори мисълта за привличане, сега му се видя приемлива. Ала не бе възможно да е влюбен. Може би обичаше да бъде с нея, да се люби с нея, да се смее с нея. Вероятно дори я харесваше, намираще я за привлекателна и възбуждаща, но любов — това бе изключено.

Любовта, тук и в неговото време, означаваше, че двамата никога нямаше да имат определени неща заедно. Домът, семейството, годините.

Чайникът завря. Кал въздъхна. Отдаваше прекалено голямо значение на създалата се ситуация. За него Либи бе необикновена жена и щеше да си остане такава завинаги. Времето, което прекара с нея, щеше да бъде може би най-скъпоценното нещо в живота му. Ала сега бе особено важно да не забравя, не само заради себе си, но и заради нея, че неговият живот бе започнал около двеста години след като нея отдавна вече я е нямало на този свят.

— Какво става, всичко наред ли е?

Той я погледна и я видя изправена срещу него с две чинии в ръце, навела леко глава на една страна, както когато ѝ предстоеше да разреши някой надвиснал проблем.

— Да. — Кал се усмихна и понечи да поеме чиниите. — Просто мислите ми отлетяха за миг нанякъде.

— Яж, Хорнблоуър. Ще се почувстваш по-добре — отвърна тя и го потупа по бузата.

И понеже отчаяно му се искаше наистина да беше толкова лесно, той я послуша и наведе глава над чинията си, докато тя се зае да приготвя чая.

На Либи ѝ се стори съвсем естествено да пият чай със сандвичи посред нощ, сами в уютната кухня, заслушани в далечната песен на бухала някъде от гората и на избледняващата лунна светлина. Неудобството, което изпита, когато стана гола, за да си облече халата, се беше изпарило.

— По-добре ли си? — попита го тя, докато Кал преполовяваше третия си сандвич.

— Да. — Напрежението, което така неочаквано го бе връхлетяло, сега се бе стопило напълно. Той се изтегна под масата и с пръстите на

краката си я докосна по глезените. В допира му имаше нещо успокоително — като следобедна дрямка в дъждовен ден. Либи беше толкова красива с разрошената си коса и натежалите от умора очи. — Как така — внезапно промърмори Кал — аз съм първият мъж в живота ти?

Тя едва не се задави, ала успя да преглътне чая си.

— Аз... Не... — Либи се изкашля, а после затегна колана на халата си. — Не знам как да ти отговоря на този въпрос.

— Въпросът ми неуместен ли ти се струва? — Той отново се усмихна с най-чаровната си усмивка и се наведе напред, за да докосне косата ѝ. Ти си толкова чувствителна и привлекателна. Сигурен съм, че и други мъже преди мен са те пожелавали.

— Не... Всъщност не мога да твърдя. Истината е, че не съм обръщала внимание на тези неща преди.

— Притеснявам ли те, когато ти повтарям, че си красива?

— Не. — Но като надигна чашата си, за да отпие, той видя, че страните ѝ поруменяват. — Може би малко.

— Не мога да повярвам, че съм първият мъж, който ти казва колко си хубава. Колко топлина излъчваш. — Кал пое едната ѝ ръка, за да успокои треперещите ѝ пръсти. — Колко си привлекателна.

— Така е. Ти си първият — смутено въздъхна тя. — Първо учих... — Дишането ѝ се учести, защото той сега я целуваше. — После работата ми...

Кал внезапно пусна ръката ѝ, неспособен да устои на зараждащия се порив. Вече страстно я желаше.

— Но нали изучаваш хората?

— Да изследваш и да контактуваш с обектите на своите проучвания са две различни неща. — В този миг Либи осъзна, че не е необходимо изобщо да я докосва, за да я притесни и обърка. Достатъчно бе да я погледне така, както я гледаше сега. — Аз не съм особено общителна, освен ако не си го поставя за цел.

Той се засмя, ала после си даде сметка, че тя наистина си вярваше.

— Мисля, че подценяваш възможностите на Либърти Стоун. Тя ме прие в дома си, грижи се за мен, а аз за нея бях абсолютно непознат човек.

— Не бих могла да те оставя ранен в дъжда, не мислиш ли?

— Ти не, но други биха го сторили. Историята не е най-силната ми страна, Либи, ала се съмнявам човешките отношения да са се променили толкова много през годините. Ти излезе онази нощ сама в бурята, за да ме намериш. Доведе ме в къщата си и ми разреши да остана, дори и когато аз се държах така, че всеки друг би ме изгонил още след първото изречение. И ако успея да се върна в своето време и да стигна до дома си, това ще стане пак благодарение на теб.

Либи отново се изправи, за да приготви поредния чай, който не ѝ се пиеше. Не искаше да мисли за неговото заминаване, макар да съзнаваше, че скоро щеше и това да ѝ се наложи. Не беше редно да се преструва, макар и за няколко часа, че той ще остане с нея и ще забрави живота, който бе оставил зад гърба си.

— Не смятам, че ми дължиш нещо за подслона, който ти дадох, и няколкото яйца, които ти изпържих. — Либи впрегна всичката си воля и се обърна към него с усмивка. — Но ако си търсиш причина да си ми благодарен за нещо, няма да я оспорвам.

Явно бе казал нещо подобно. Въпреки че не съзнаваше точно какво, от начина, по който се промени изражението ѝ, разбра, че нещо не бе наред. Тя се усмихваше, но очите ѝ оставаха тъмни и тъжни.

— Не искам да страдаш. Либи.

В погледа ѝ проблесна светлина и това го успокои.

— Знам. — Тя седна и наля и на двама им още чай. — Какво смяташ да правиш? Имам предвид с връщането.

— Какви са познанията ти по физика?

— Почти никакви.

— Тогава нека ти го обясня така. Ще накарам бордовия компютър на кораба да си свърши работата. Щетите се оказаха минимални, така че едва ли ще има проблеми. Ще те помоля пак да ме закараш до кораба.

— Разбира се. — Либи отново почувства онзи панически ужас, че го губи и се стегна да го преодолее. — Предполагам, че докато правиш изчисленията и ремонта, ще предпочетеш да останеш на кораба.

От практична гледна точка би било по-разумно, както и далеч по-удобно. За миг Кал се замисли.

— Надявах се, че ще мога да остана тук. На борда имам въздухопед, с който мога лесно да се придвижвам в двете посоки,

стига, разбира се, да нямаш нищо против моята компания.

— Не. Естествено, че нямам — отвърна тя бързо, може би дори прекалено бързо. Тогава спря и пое обратен ход. — Твоят въздухо... Какъв?

— Въздухопед, дано само при удара и той да не е пострадал. — Кал отхвърли мрачната перспектива и продължи. — Утре ще разберем. Ще го ядеш ли този сандвич?

— Моля? О, не. — Либи му подаде втория си сандвич. Беше нелепо, ала от време на време той казваше по нещо, което я караше да се пита дали не сънува. — Кал... — подзе бавно Либи. — Очевидно никога няма да мога да разкажа на никого за теб или за това, което се случи тук.

— Предпочитам да го запазиш в тайна, поне докато не замина. — Той довърши сандвича. — Но нямам нищо против да разкажеш на хората за мен.

— О, колко великодушно от твоя страна. Кажете ми, в твоя век има ли изолатори?

— Дали имаме изолатори? — Кал се опита да си го представи. — Да не се шегуваш?

— Само със себе си! — отвърна му тя и се изправи да измие чиниите.

— За мен май също е шега. Чудя се дали, когато се върна, изобщо някой би ми повярвал?!

Осени я мисъл, колкото вълнуваща, толкова и абсурдна.

— Ами ако направя капсула на времето? Ще опиша всичко, което се случи, ще сложа няколко интересни, характерни за нашето време предмета, и ще я запечатам. Можем да я заровим, не знам къде, например някъде край потока. Когато се прибереш, ще я изровиш.

— Капсула на времето... — Идеята му допадна. Не само от научна гледна точка, ала и заради самата нея. Нали това означаваше, че щеше да има нещо от нея, дори и когато вековете застанеха помежду им. Щеше да има нужда от това, щеше да е неопровержимо доказателство не само за съществуването на този свят, но и че тя бе съществувала.

— Може би е по-добре да запаметим всичко в компютъра, защото ако заровим някъде капсулата, на същото място след двеста

години може да се издига някоя висока сграда или пък да е отнесена от свлачище.

— Добре. — Либи взе едно тефтерче от плота и се зае да пише нещо.

— Какво правиш?

— Водя си записки. — Тя се вгледа в собствения си почерк и съжали, че не си бе взела очилата. — Ще трябва да напишем всичко от самото начало. Ще започнем от теб и кораба. Какво още да сложим... — зачуди се Либи, като потропваше с молива върху листа. — Някой вестник например или може би снимка? Дали да не отидем до града и да намерим автомат за снимки? Не. Най-добре да взема полароид. Така ще можем да снимаме къщата и отпред гората. А после можем да добавим и някои лични вещи. — Тя докосна тънката златна верижка на врата си. — Може би и някои основни домакински принадлежности.

— Не знам. Ти кажи. Ти си учената. — Той я хвана за китката и бавно, но настойчиво я притегли към себе си. — Този факт ми се струва доста по-вълнуващ.

— Глупаво е...

Ала когато Кал се приведе напред и започна да я целува по врата, вече изобщо не ѝ се струваше остроумно. Земята под нея като че ли се разлюля.

— Кал...

— Моля? — Той тъкмо се беше насочил към малкото чувствително местенце зад ухото ѝ.

— Исках да... — Тефтерчето се изплъзна от ръката ѝ и се приземи на пода до краката им.

— Какво искаше? — Пръстите му сръчно и бързо развързаха колана ѝ. — Тази нощ можеш да имаш всичко, което си пожелаеш.

— Теб. — Либи въздъхна, а халатът се свлече от раменете ѝ. — Само теб.

— Това е най-лесното. — Той искаше да ѝ даде всичко от себе си. Нежно я притисна към плота. Стотици еротични мисли се прокраднаха в съзнанието му. Сега щеше да се погрижи малката уютна кухничка да остави неизличими следи в спомените и на двама им. Розовите драскотини по кожата ѝ го възпряха. — Какво е това? — Той учудено проследи и червенината върху гърдите ѝ, а после докосна брадата си. — Одрал съм те.

— Какво? — Тя вече беше на сантиметри над земята и изобщо не ѝ се искаше да се приземява отново.

— Не съм се бръснал с дни. — Ядосан на себе си, Кал се наведе и целуна зачервените места по тялото ѝ. — Толкова си нежна.

— Нищо не съм усетила. — Либи се присегна към него, ала този път той едва я докосна и съвсем лекичко я целуна по косата.

— Трябва да направим само едно нещо.

— Знам. — Тя прокара ръце по мускулестия му гръб.

Кал се засмя и я притисна към себе си.

— Това прави нещата две.

Той я вдигна на ръце само защото това му се струваше чудесно.

— Не е задължително да ме носиш. — Но въпреки това се хвана за раменете му. — Мога и сама да стигна до леглото.

— Убеден съм, ала първо трябва да минем през банята.

— Банята ли?

— Ще се наложи да се справя някак си с онова ужасяващо съоръжение — отвърна Кал, докато се изкачваше по стълбите. — И ти ще ми помогнеш да не се заколя.

— Ужасяващо съоръжение? — Явно ставаше дума за самобръсначката. — Ти не знаеш ли как да си служиш с бръснача?

— Там, откъдето идвам, инструментите за изтезание са забранени със закон.

— Така ли?! — Либи изчака, докато я пусна на земята. — Значи и жените не носят обувки на високи токчета, а какво остава за жартиерите. Няма значение. — Той тъкмо отвори уста, за да ѝ отговори. — Този спор може да се превърне в дълга философска дискусия, а вече става късно. — Тя отвори тоалетката и извади самобръсначката и крема за бръснене. — Заповядай.

— Благодаря. — Той огледа принадлежностите в ръцете си с безропотен ужас. На какво ли не е готов мъжа заради жената. — И как точно да използвам това?

— Информацията ми е втора ръка, защото никога не съм се бръснала. Но предполагам, че първо нанасяш пяната за бръснене върху брадата си, а после внимателно я обираш с бръснача.

— Крем за бръснене... — Кал изсипа малко в шепата си и го пробва с език. — Значи не било паста за зъби.

— Не, аз... — Не й беше нужно много, за да се досети. Подпря се на мивката, закри с ръка устата си и отчаяно се опита да сподави напирания кикот. — Горкичкият.

Той зараглежда канчето в ръката си. Както беше тръгнало, явно нямаше богат избор.

Докато Либи се превиваше от смях, Кал взе твърдо решение да се справи.

ОСМА ГЛАВА

Либи бавно се разбуждаше, докато слънцето все по-настойтелно се промъкваше в сънищата ѝ. Опита да се помръдне, но движенията ѝ бяха парирани от здраво обгърналата я ръка около кръста и от крака, който собственически тежеше отпуснато върху нейния. Това ѝ достави удоволствие и тя се сви отново, притисна се в Кал, като не спираше да се радва на усещането от съненото му топло тяло.

Либи нямаше представа колко бе часът и може би за първи път в живота ѝ това нямаше значение. Сутрин или следобед, тя бе щастлива, че си лежеше сгущена в леглото, щом той беше до нея.

Клепачите ѝ натезаха и почти импулсивно Либи го прегърна. Колко бе силен! Силен, истински и засега неин. Дори и със затворени очи, образът му изплува в съзнанието ѝ, всяка черта на лицето му, всяка линия от тялото му. Никога не бе усещала някой да ѝ принадлежи така напълно. Дори родителите ѝ, с цялата им любов и разбиране, винаги си бяха принадлежали първо един на друг. Тя винаги ги бе възприемала като едно цяло. И Съни... Либи се усмихна при мисълта за сестра си. Въпреки че беше по-малка от нея с почти две години, Съни винаги демонстрираше независимост и собствено мнение по начин, който за Либи си оставаше непостижим.

Ала Кал... Истината беше, че той едва се появи в живота ѝ и съвсем скоро щеше да си отиде, но сега, в този миг беше неин, смехът му, страстта... Всичко това сега ѝ принадлежеше. Тя знаеше, че щеше да ги съхрани дълбоко в себе си, след като него вече отдавна нямаше да го има.

Да обичаш, както сега тя го обичаше, когато всяко чувство, всяка дума, всеки поглед бяха притиснати от някакви часове и минути, бе нещо много ценно и същевременно съсипващо.

Кал мислеше, че сънува, ала формите, допирът и ароматът на женското тяло до него бяха съвсем истински. Тялото на Либи. Името ѝ. Той се събуди с мисълта за него. Тя съществуваше и сега се

притискаше в него, дори и в съня. Бавното и нежно движение на ръката ѝ го възбуди по невероятен начин.

Кал вече беше изгубил представа колко пъти се бяха сливали телата им през изминалата нощ, но помнеше, че последният път бе на изгрев-слънце. Светлината бе приглушена и сребриста. Никога нямаше да я забрави. Либи бе като фантазия, с нежните си извивки, стройни крайници и неуморима страст. Някъде през тези няколко часа той престана да бъде учител и се остави да бъде учен. В любовта имаше нещо много повече от безбройните физически удоволствия, които един мъж и една жена биха могли да си дарят един на друг. В нея имаше вяра и търпение, великодушие и щастие. Както и онова опияняващо доволство при заспиването с мисълта, че когато се събудиш, любимият човек ще бъде до теб. Любимият човек. Целият свят се бе събрал в мислите му. Неговата половинка. Това ли му бе отредила съдбата? За да я открие, да премине дори през времето?

Сега не искаше да мисли за това. Отказа се. Единственото, което страстно желяеше, бе да прави любов с нея на дневна светлина. Кал се раздвижи и преди и двамата да се бяха разбудили, той проникна в нея. Тихият ѝ стон се смеси с неговия и устните им се сляха. Отдаване. Безпрекословно приемане. Възбуда. Бавно, опиянени от нежното удоволствие, те влязоха в общия ритъм на телата си. Ръцете започнаха с кротки милувки, а целувката прерасна в буйна страст.

— Обичам те...

Кал чу думите като шепот, отекващ в съзнанието му, и в отговор устните му покриха цялото ѝ лице с целувки.

Признанието не шокира нито единия, нито другия. В този миг и двамата бяха прекалено отнесени в собствените си надигащи се чувства и вълнения, които раздираха душите им. Никога не бе казвала тези думи на друг мъж, нито той на друга жена. Преди да осъзнаят дълбокия смисъл на същността им, страстта ги сля в едно.

Нежно, тежко и с изящна красота достигнаха до върха едновременно.

По-късно, все още леко замаян, Кал се бе отпуснал върху нея между гърдите ѝ, вече напълно събуден. Беше ли му казала, че го обича? И беше ли ѝ отвърнал той със същото? Най-много се тревожеше от мисълта, че изобщо не бе убеден дали това се беше

случило, или просто бе плод на богатата му фантазия, нещо, което силно бе желал, докато умът му бе бил в плен на съня и страстта.

Не можеше да я попита. Не смееше. Каквото и да му отвърнеше, щеше да го нарани. Ако не го обичаше, щеше да загуби част от сърцето и душата си. Обичаше ли го, предстоящата раздяла щеше да му донесе болка, близка до тази на смъртта.

Най-доброто и за двамата им бе да вземат онова, което им предлагаха отделните мигове. Най-силно от всичко искаше тя да се смее, да прочете в очите ѝ радостта, щастието, страстта, да ги чуе в гласа ѝ. За да може да ги отнесе после със себе си. Притвори очи. Каквото и да се случеше с него, щеше да запомни усещането за цял живот.

Нея също. Някак си му се искаше да получи уверение за своето място в нейните спомени.

— Ела. — Кал стана от леглото и понечи да я вдигне.

— Къде?

— В банята.

— Пак ли? — Либи се засмя и се опита да си наметне халата, ала той сръчно я придърпа и я повлече след себе си гола. — Нали се избърсна, не ти трябва да го правиш повече днес.

— И слава богу.

— Е, хайде де, поряза се само три пъти. А и си е твоя грешката, че не използва крема за бръснене по предназначение.

Кал я изгледа предизвикателно.

— Ще ми се да бях ти го размазал по тялото.

— Ако имаш предвид пастата за зъби...

— Може би, по-късно. — Той я вдигна и я сложи във ваната. — Засега ще се задоволя и с един душ.

Тя лекичко изпищя, когато студената вода се застича по тялото ѝ. Преди да успее да се измъкне, Кал влезе до нея, обгърна я с едната си ръка, докато с другата зад гърба ѝ се опита да нагласи водата. Помисли си, че вече започва да се приспособява към тази странна среда.

Тя подложи лицето си под силната струя вода, изплю я и точно преди да изругае, бе уловена в топла, мокра, безкрайна целувка.

Подобно нещо никога не бе ѝ се случвало. Изпълнен с пара въздух, гладка кожа, сапунени ръце... Когато той спря душа, за да я

увие в кърпата, коленете ѝ вече бяха омекнали. Не по-малко замаян от самата нея, Кал опря чело в нейното.

— Мисля, че ако все още държиш да свършим нещо полезно, различно от... Най-добре ще е да излезем от къщата.

— Точно така.

— Но след като хапнем.

Либи се учуди, че все още имаше сили да се смее.

— Разбира се.

Когато стигнаха до кораба, денят преваляше. От север се задаваха облаци, които навяхаха хлад. Либи така си обясняваше студа, който постоянно усещаше. Загърна се в якето, ала като че ли студът идваше отвътре.

— Стоя тук, виждам всичко с очите си, знам, че е истинско, но въпреки това не мога да го приема, камо ли да го разбера.

Кал кимна. Удовлетворението и спокойствието, които усещаше допреди малко, внезапно бяха изчезнали. Не знаеше защо.

— Аз изпитвам подобни чувства, когато погледна твоята къща.

— Усещаше надигащо се главоболие. Знаеше, че бе плод на напрежение. — Виж, знам, че имаш много работа върху дисертацията си, ала ще ми бъде много приятно, ако останеш малко тук с мен, само докато огледам въздухопеда.

— Добре, ще остана. — Тя се надяваше да я помоли да остане с него през целия ден, но прикри разочарованието си с усмивка и го погледна.

— Всъщност ще ми бъде интересно да погледам.

— Ей сега се връщам.

Той отвори люка и изчезна някъде вътре.

Скоро щеше да направи същото, но тогава щеше да бъде завинаги. Либи трябваше да се подготви за този момент. Странно, ала май сутринта ѝ се стори, че ѝ казва, че я обича. Тази мисъл я караше да се чувства някак спокойно и уверено, въпреки че съзнаваше абсурдността ѝ. Не би могъл да го е изрекъл. Наистина Кал я обичаше повече от който и да било през целия ѝ живот, но в действителност не бе така отчаяно влюбен в нея, както тя беше се влюбила в него.

И понеже го обичаше, бе готова да направи всичко, от което той се нуждаеше, и като начало щеше да започне да приема ограниченията, които налагаха обстоятелствата. Денят беше прекрасен, след най-

прекрасната нощ в живота ѝ. Либи погледна усмихната облачно небе — наистина се усмихваше. Привечер се очакваше да завали, ала този път дъждът бе желан.

Тя тъкмо се обърна към кораба, когато оттам се чу странен метален шум. Отвори се един страничен люк — вероятно товарният, помисли си Либи, съдейки по размера и месторазположението му. Дъхът ѝ спря, когато Кал се появи, възседнал чудноват велосипед, по-скоро въздухопед, защото го караше на около педя от земята.

Странното колело издаде някакво мъркане, ала не като на котка, нито като на мотор, а най-вече като на излитащо въздушно тяло. С изключение на габаритите, по форма приличаше на мотор. Съоръжението бе снабдено с две обикновени колела за земно придвижване, както и с тясна, мека седалка за карация. Корпусът бе с издължена цилиндрична форма, който в предната си част се раздвояваше в две тънки дръжки.

Той докара или по-точно долетя до нея с въздухопеда и застана изпъчен като тийнейджър, на когото са купили първото колело със скорости.

— Върви страхотно. — С леко непринудено движение Кал натисна педала и бръмченето се засили. — Искаш ли да се повозиш?

Либи се вгледа в миниатюрните размери на возилото, а също и в странно светещите копчета под кормилото. Ами то приличаше на играчка.

— Не знам.

— Хайде, Либи. — В желанието си да сподели удоволствието с нея, той протегна ръка. — Ще ти хареса. Бъди спокойна, нищо няма да позволя да ти се случи.

Първо изгледа него, после въздухопеда, който леко се полюшваше точно над пръснатия килим иглички от растящите наоколо борове. Въздухопедът беше доста миниатюрна машина, ако изобщо това бе подходящият термин, но въпреки това върху тясната седалка имаше достатъчно място за двама. Корпусът беше боядисан в металическо тъмносиньо и на дневната светлина даваше странни, плътни отблясъци. След миг размисъл тя прецени, че возилото изглеждаше достатъчно безобидно и се зачуди как бе възможно нещо толкова малко да бъде всъщност толкова мощно. Накрая вдигна рамене и се плъзна на седалката зад него.

— Дръж се здраво — предупреди я Кал, ала не за друго, а защото искаше да усеща тялото ѝ силно притиснато до себе си.

Силата на вибрациите, които усети под седалката, я стреснаха, въпреки че съзнаваше несъстоятелността на мислите си. В началото и Кал ѝ се бе сторил безобиден, спомни си Либи.

— Не смяташ ли, че трябва да си сложим каски или шлемове...
— Думите ѝ останаха във въздуха, защото той вече бе поел нагоре.

Вместо да се разпищи от ужас, тя така силно се вкопчи в Кал, че той едва сподави смеха си. Чувстваше как сърцето ѝ бие в гърба му, бързо и учестено, както през изминалата нощ. С невероятно умение, вероятно придобито от практиката, Кал направи едно кръгче около кораба, след което пое по склона нагоре.

Скорост. Беше пристрастен към високите скорости. Обожаваше да усеща как лицето му пори въздуха и как вятърът роши косите му. Небето — неговата първа и най-силна любов — го привличаше неудържимо, но той си даде сметка, че ако още при първия път качеше Либи толкова нависоко, щеше да я изплаши завинаги. Вместо да се отпрати към небесната шир, Кал се впусна в приятен слалом между дърветата в гората, около скалите и поточетата в планината. Някакво пиле, точно над главите им, внезапно се отклони от пътя си и пое в съвсем друга посока, като кряскаше нещо доста гневно на появилата се конкуренция във въздуха. Сега отпусна хватката си. Лицето ѝ вече не бе залепено на гърба му, между двете плешки.

— Е, какво ще кажеш?

Тя току-що бе възвърнала нормалното си дишане. Очевидно стомахът ѝ бе решил да остане на мястото си все пак. Поне за момента. Либи отвори едно око, за да огледа. Преглътна тежко.

— Мисля, че ще те ликвидирам в първата секунда, когато отново стъпим на твърда земя.

— Спокойно. — Въздухопедът се наклони тридесет градуса в дясно, след което на ляво, за да успее грациозно да премине между дърветата.

Лесно му е да го каже, помисли си Либи. При следващото поглеждане успя да прецени, че бяха на около четири метра над земята. Онемя, едва потиснала желанието си моментално да бъде свалена на земята, когато осъзна истината. Тя летеше. И не затворена в някакъв огромен пътнически самолет на хиляди метра над земята, а

така, свободно, на воля. Усещаше вятъра върху лицето си, в косите си, предвкушваше настъпващите аромати на пролетта. Вече не се чуваше никакъв шум от двигателя, който да наруши удоволствието. Летяха двамата през гората като волни птички. Кал спря в средата на браздата, която космическият му кораб бе направил при приземяването си. Докато въздухопедът се настройваше за кацане, той се извърна към нея.

— Искаш ли да слезем долу?

— Не, искам още по-нагоре — засмя се Либи. Беше се научила да отпуска главата си назад, да се оставя на движението. Явно и тя беше усетила притегателната сила на небето.

Кал се усмихна и се наведе да я целуне.

— Колко високо искаш да полетим?

— Колко е възможно най-високото?

— Нямам представа, ала едва ли би било разумно да опитваме, защото ако полетим по-високо от върховете на дърветата, рискуваме някой да ни забележи.

Той беше прав, разбира се. Либи отмести падналия кичур коса от лицето си и се зачуди каква ли бе причината да губи изцяло разума си, когато Кал бе до нея.

— До върховете на дърветата тогава, поне веднъж.

Доволен от нея, той обърна машината. Усети ръцете ѝ отново вкопчени силно в него и полетяха.

Това нямаше никога да го забрави. Колкото и да бе летял, колкото и да му предстоеше да лети из космоса, никога нямаше да забрави този свободен полет с Либи зад гърба си. Тя се смееше, а смехът ѝ бе наслада за слуха му. Тялото ѝ бе притиснато в него, като напомняне, че не бе сам. Ръцете ѝ свободно го прегръщаха през кръста. Единственото, за което съжаляваше, беше, че не можеше да наблюдава лицето ѝ, докато се изкачваха все по-нагоре. Правенето на любов с нея бе също така чисто и ведро, както летенето във въздуха. Загадъчно и същевременно притегателно като преодоляването на земната гравитация.

Кал устоя на неудържимото си желание да се извиси над върховете на дърветата. Оттам можеха да се насладят на великолепната гледка на прорязващия скалите водопад, както и на топенето на снега в необятното пространство. Слънцето се прокрадваше през облаците,

така че можеха да наблюдават и множеството причудливи сенки, които лъчите образуваха на фона на облаците.

За миг и двамата се извърнаха към небето и замечтаха...

Той забави скоростта, за да започне спускането — бавно, леко, безшумно. Косата ѝ се вееше свободно. Мислеше си за Питър Пан, когато полетът приключи и се приземиха непосредствено до кораба му.

— Е, как си?

Чак когато Кал се извърна през рамо, за да я погледне, Либи установи, че бръмченето на мотора отдавна бе спряло. Студът бе изчезнал.

— Беше невероятно. Мисля, че мога да остана във въздуха цял ден.

— Така е. Към летенето се пристрастяваш. — Никой не знаеше това по-добре от самия него. Той слезе от седлото, след което ѝ подаде ръка. — Радвам се, че ти хареса.

Когато отново стъпи на твърда земя, тя осъзна, че всичко бе свършило. Но сега притежаваше още един незабравим спомен, който щеше да бъде дълбоко съхранен при другите.

— Беше страхотно. Няма да те питам как го правиш. Съмнявам се, че и да знам, бих разбрала, пък и може да се развали магията на удоволствието. — Ръката ѝ все още лежеше върху неговата, когато се обърна към кораба. Той, както и всичко останало, пораждаше у нея смесени чувства. Същият този кораб ѝ го бе довел и пак щеше да ѝ го отнеме съвсем скоро. — Сега ще те оставя да си вършиш работата.

В този миг Кал се бореше със същите противоречиви чувства.

— Ще се върна привечер.

— Добре. — Чак сега Либи го пусна и прибра ръката си в джоба. — Нали няма да се затрудниш да намериш пътя?!

— Аз съм добър навигатор.

— Разбира се. — Птиците, които бяха изплашили с бръмченето на мотора, сега се окопитиха и запяха отново. Времето безмилостно течеше. — Е, аз по-добре да тръгвам.

Той знаеше, че тя умишлено се разтакава, ала в крайна сметка и той го правеше. Беше глупаво. Щеше да е отново с нея само след няколко часа.

— Можеш, ако искаш да влезеш в кораба с мен, но бъди сигурна, че няма да свършим много работа.

Предложението беше примамливо. Либи можеше да влезе с него вътре, където щеше да му отвлича вниманието, да го задържи поне за малко далеч от компютъра и от всички решения още за няколко часа. Нямах да е честно. Погледна го още веднъж, докато цялата ѝ любов и желание бушуваха в нея.

— Аз също не успях да свърша достатъчно работа тия дни.

— Е, добре тогава. Ще се видим довечера. — Кал се наведе и я целуна.

Той спря до отворения люк, докато я наблюдаваше да се отдалечава по пътеката. Когато стигна до хълма, тя обаче не се обърна.

Останалата част от деня Либи прекара в осмисляне на случилите се през последните няколко дни странни събития. За обяснението на всичко тя използва теорията на Кал, неговите думи, само леко обогатени от собствените ѝ впечатления. След което подреди хронологично всички събития от деня, в който видя светлините в небето, до днес, когато остави Кал зад гърба си, изправен до люка на кораба.

Това бе по-лесната част от задачата. Паметта ѝ бе безпогрешна. Съзнаваше също така, че именно тази ѝ способност щеше да ѝ направи лоша услуга впоследствие, когато отново щеше да бъде сама със спомените си. Ала засега успя да впрегне цялата си обективност и се посвети на историята не по-зле, отколкото го бе правила досега за дисертацията си.

След като описа всичко, го препрочете два пъти. На места изтри редове, на други добави, за да се допълни цялата история. Беше добре обучена да прави отчети, напомни си, докато се взираше в монитора. Искаше ѝ се, когато Кал представеше цялата информация на учените от неговото време, да използва всички предимства, които тя би могла да му осигури.

Това бе фантастична история, фантастична в най-буквалния смисъл на думата. Вероятно в неговото време не би звучала толкова фантастично. Как ли биха реагирали хората на неговото завръщане, на историята, която щеше да им разкаже? Случайният откривател, замисли се Либи с усмивка. Е, и Колумб е търсел Индия, когато се натъкнат на Новия свят.

Харесваше ѝ да мисли, че щяха да го приемат като герой, че името му щеше да остане в учебниците по история.

Той наистина имаше вид на герой, замисли се Либи замечтано, а очилата ѝ се плъзнаха по носа. Беше висок и силен. Превръзката на главата му придаваше някак бандитски вид, както и почти едноседмичната брада, преди да я обръсне. Заради нея, припомни си тя и усети топла вълна от удоволствие.

В неговото си време вероятно бе съвсем обикновен човек. Човек, който може би съвестно изпълнява служебните си задължения, както много други. Който мрази да става рано сутрин всеки ден. Или който си пийва повечко от време на време и понякога забравя да си плаща сметките. Вероятно не е богат, нито пък с гениален ум, а най-малкото световноизвестен. Просто се казва Кейлъб Хорнблоуър, мъж, направил погрешен завои, което го превръща в необикновен човек.

За нея той винаги щеше да си остане необикновен. Щеше да бъде истинският мъж.

Щеше ли изобщо някога да заобича друг мъж отново? Не, отговори си Либи с абсолютна сигурност. Щеше да се отдаде изцяло на работата си, на семейството. Щеше да се задоволи със спомените си. Никога нямаше да обича отново. Още от дете вярваше, че в живота ѝ ще има само един мъж. Може би в това се криеше причината на лесното ѝ концентриране върху учението и кариерата, докато в същото време съученичките и приятелките ѝ намираха време да се влюбват и разлюбват.

Мразеше да греши, усмихна се неохотно тя на самопризнанието си. Смяташе това си качество за недостатък, породен от гордостта ѝ, но винаги бе ненавиждала мисълта, че ще направи погрешна стъпка било в личния или професионалния си живот. И сигурно заради това залягаше над учебниците повече от другите, изследваше позадълбочено задачите си и анализираше възможно най-старателно.

Усилията ѝ бяха възнаградени. Даде си сметка за това, когато натисна няколко копчета и на екрана се появи дисертацията ѝ. Беше наистина млада за успеха, който бе постигнала. Имаше намерение да постигне още повече.

Може би беше вече на възраст за първа любов, ала старанието и предпазливостта ѝ бяха помогнали да не се отклони от правия път. Любовта ѝ към Кал никога нямаше да се превърне в грешка.

Доволна от заключението си, Либи намести очилата на носа си, наведе се напред и се залови за работа.

Три часа по-късно той я намери погълната от нечия култура толкова различна за нея, колкото и нейната бе странна за Кал. Беше светнала лампата на смрачаване и светлината падаше върху ръцете ѝ.

Силни, способни ръце, замисли се той. Вероятно наследени от майка ѝ. Дългите ѝ пръсти завършваха с къси, оформени нокти без лак. На палеца ѝ имаше белег, който беше забелязал и преди, но смяташе да я попита как се бе сдобила с него.

По пътя на връщане смяташе, че се чувства уморен. Не толкова физически, колкото психически, заради всичките цифри и изчисления, ала сега, когато я видя, забрави за умората си.

Неясно как бе успял да престане да мисли за нея, докато работеше. Усилието беше върховно — да спре да мисли, да престане да я желае, да я отхвърли от съзнанието си. Благодарение именно на тези му усилия днес бе постигнал известен напредък. Вече знаеше какво точно трябва да се направи, за да стигне обратно в своето време. Беше пресметнал шансовете за успех, а също и рисковете. Сега, докато я наблюдаваше, осъзна и жертвата, която трябваше да даде.

Познаваше я съвсем отскоро. Налагаше се да си го повтаря постоянно. Животът му не бе тук, с нея. Имаше свой дом, своя друга идентичност. Имаше и семейство, което обичаше повече, отколкото си бе давал сметка.

Но сега стоеше тук и я наблюдаваше, докато минутите отлитаха, и запомняше всеки жест, поглъщаше всеки дъх. Начинът, по който косата ѝ бе разпиляна около врата, как нетърпеливо потропваше с крак, когато пръстите ѝ се отпускаха понякога върху клавиатурата, как от време на време прокарваше ръка през косата си, а в следващия миг се втрещваше в монитора, подпряла брадичката си с две ръце. Всеки такъв момент му се струваше скъп и очарователен. Когато най-накрая произнесе името ѝ, гласът му прозвуча глухо.

— Либи...

Тя се стресна и се завъртя на стола, за да го погледне. Антрето зад него беше тъмно. От него се виждаше само един силует, облегал на касата на вратата. Любовта ѝ към него я задушаваше.

— Не съм те чула да влизаш.

— Беше доста вгълбена в работата си.

— Сигурно. — Когато Кал се приближи, в погледа му се четеше напрежение. — Какво стана с твоята работа? Как мина?

— Всичко е наред.

— Изглеждаш потиснат. Всичко наред ли е наистина?

— Да. — Той я погали по лицето и погледът му омекна. — Наистина няма нищо.

— Какво стана с изчисленията?

— Напредвам. — Кожата ѝ бе като коприна и се затопляше при допира му. — Всъщност днес постигнах по-голям напредък, отколкото очаквах.

— Браво. — За миг му се стори, че в очите ѝ има тъга, ала гласът ѝ прозвуча бодро и окуражаващо. — Радвам се, че напредваш. На връщане с въздухопеда ли се придвижи?

Въпросът ѝ беше глупав. Надали щеше да е изминал целия този път пеша. Прииска ѝ се да го помоли да я повози още веднъж, но този път на лунна светлина. Ала вятърът вече се усилваше и вещаеше дъжд. Би било прекрасно. Кал обаче изглеждаше уморен и угрижен.

— Е, сигурно си прегладнял? — Либи се огледа наоколо, сякаш за първи път забеляза, че бе тъмно. — Не съм разбрала кога е станало толкова късно. Ей сега ще слеза долу и ще приготвя нещо за хапване.

— Хапването може да почака. — Той я хвана за ръка и я изправи на крака. Компютърът продължаваше да работи. — По-късно можем двамата да слезем долу и да си направим вечеря, а сега съм ужасно впечатлен как изглеждаш с очила. — Тя бързо посегна към очилата си, но Кал сръчно я хвана, преди да ги свалила. Сега и двете ѝ ръце бяха в неговите. — Недей да ги сваляш. — Наведе се да я целуне, сякаш експериментираше нещо. Беше си същата, слава богу. Напрежението изчезна. — Правят те да изглеждаш умна и сериозна.

Въпреки че сърцето ѝ вече бушуваше в гърдите ѝ, Либи се усмихна.

— Аз съм си умна и сериозна.

— Знам. — Той докосна с палци вътрешността на китките ѝ и улови препускащия ѝ пулс. — Сегашният ти вид ме кара да се опитам да проверя колко неинтелектуална мога да те направя да изглеждаш. — Ръцете им бяха все още вплетени, когато Кал се наведе да я целуне. След това се изправи и започна да я докосва с леки целувки по устните, докато дъхът ѝ стана накъсан. — Либи...

— Да?

— Какво можеш да ми кажеш за обичаите в Нова Гвинея?

— Нищо. — Тя стоеше изпъната пред него и издаваше леки стонове, докато устните му докосваха нейните. — Абсолютно нищо. Хайде, Кейлъб, целуни ме.

— Добре. — Той започна да я целува страстно по цялото лице.

Либи се превърна във вулкан, събуден след хилядолетен сън, готов да изригне всеки миг вряща, разтопена лава.

— Докосни ме.

— Добре.

Това никога не бе очаквала да ѝ се случи. Държеше я на ръба само с леки докосвания. После, когато се поокопити, започна да я разсъблича. Най-напред свали блузата ѝ, после махна панталоните ѝ. Озоваха се до леглото. Беше облечена с памучна фланела с връзки. Явно му достави удоволствие да ги развързва леко и бавно, докато я галеше по изваяния врат, и чак накрая я свали. Нито устните му, нито ръцете му преставаха да скитат по цялото ѝ тяло, за да открият всички тайни, които вече бяха разкрити.

Разтопен от удоволствие. Кал махна пуловера си рязко през главата. Либи се учуди как бе възможно желанието толкова да се засилва в сравнение с предишните пъти. Сега вече знаеше къде щяха да се озоват, защото бе минавала по някои от пътеките, по които щеше да я преведе с умението на опитен навигатор.

Кожата му бе мека и гладка. Доставяше ѝ удоволствие да го гали нагоре-надолу по гърба, защото усещаше и силните мускули под нея. Всичко това караше коленете ѝ да омекват. Долови учестеното му дишане, докато прокарваше дланите си от раменете до кръста му.

Да бъдеш желан така отчаяно... Усещаше го и по начина, по който той я докосваше. И по устните му, които все се връщаха върху нейните за следващата по-дълга, по-жадна и по-дълбока целувка. Езикът му играеше с нейния еротично и накрая Кал едва задържа дъха си, когато ръцете ѝ нежно се спуснаха надолу по корема му.

Той си даде сметка унесен, че тя доста добре се беше изучила. И доста бързо. Ръцете ѝ, както и нежните движения на тялото ѝ, го докарваха до полуда. Искаше да я помоли да поспре за малко, да му даде шанс да възвърне и последната капка разум и контрол върху себе си. Ала вече беше прекалено късно.

Кал я повали на леглото. Внезапната ѝ изненада прерасна в сподавен стон. Протегна се към него, но единствено успя да улови

студените чаршафи, защото той вече я водеше към върха.

Мислеше си, че знае какво е да правиш любов. Въпреки че бе донякъде наясно от предната нощ за това, което се случваше в момента, не бе изобщо подготвена. Кал сякаш беше полудял и за миг нейната лудост достигна размерите на неговата.

Нямаше и следа от нежните докосвания, нито от деликатните увещания. Всичко кипеше от назряла нужда и отчаяна жажда за задоволяване. Сякаш бяха две изгубени души — гърчеха се в чаршафите и потъваха един в друг.

Неудържими пориви. Пламенни отговори. Изричането на свенливи молби остана за онези, които можеха да запазят здрав разума си. Тази нощ се носеше само учестено дишане и сподавени стенания. От възбудата кожата ѝ бе станала влажна и се хлъзгаше при допира си с неговата. Всеки път, когато намереше устните ѝ, я изпълваше богатия, мускусен дъх на страстта.

Сега нямаше кадифени облаци, на тяхно място вилнееше бясна буря. Вълнуваща. С огромен електрически заряд. Либи чуваше как въздухът ѝ приглася. Сякаш в главата ѝ с всички сили гърмяха барабани, които отекваха в сърцето ѝ с невъобразимите си ритми. Вдишала дълбоко, тя се претърколи връз него и притисна отворената си уста към врата, а после и към гърдите му, защото вече бе опознала прекрасния му, тъмен, завладяващ вкус.

Не можеше да ѝ се насити. Колкото и да му се отдаваше, той я желаше все повече и повече. Не си даваше сметка колко силно се вкопчваше в кожата ѝ, дори я нараняваше, въпреки че устните му всеки път проследяваха докосванията му. Виждаше я смътно на приглушената светлина, как влажната ѝ кожа блестеше, а главата ѝ се отпускате назад всеки път, когато стигнеше върха. Очите ѝ бяха от злато, като древни златни монети. Като божествен дар. Сега я видя като богиня, изправена връз него, с изпънато като лък тяло, а светлината зад нея създаваше сияние около косата ѝ.

Кал помисли, че би умрял за нея, въпреки че и без нея също не би живял повече. Тогава Либи го пое в себе си, дълбоко, докрай. Той се пресегна напосоки, както и тя, и ръцете им се сляха в едно.

Тук нишката на мислите се скъса.

Дълго след като и двамата бяха достигнали до върховната точка на удоволствието, Кал продължаваше да я държи в прегръдките си.

Опитваше се да запомни какво бе направил той, как му бе отвърнала Либи, но всичко се сливаше в една неясна буря от емоции и усещания, граничещи със стихията. Боеше се да не я бе наранил, боеше се също, че сега, когато страстта се бе уталожила, тя щеше да се отдръпне от него и от чувствата, които все още бушуваха в душата му.

— Либи. — Отговорът ѝ се изрази в леко помръдване на главата ѝ към гърдите му. Едно от най-големите ѝ удоволствия бе да слуша как сърцето му тупти. — Извинявай... — Кал започна да гали косата ѝ, докато се чудеше дали вече не бе прекалено късно за нежност.

Тя отвори очи. Усилието ѝ се стори непосилно. Загложди я съмнение, на което се опита да не обръща внимание.

— Извиняваш ли ми се? За какво?

— Да, извинявам ти се за това, което се случи преди малко. Никога не съм се отнасял с жена по този начин.

— Никога ли не си го правил? — Кал не видя усмивката на устните ѝ.

— Не, никога. — Готов да я пусне, стига тя да пожелаеше да се отдръпне от него, той повдигна главата ѝ. — Бих желал да ти се извиня по някакъв начин — продължи Кал и тогава видя, че блясъкът в очите ѝ бе не от сълзи, а от смях. — Ти се смееш?

— Как точно — отвърна Либи, като го целуна по превръзката на челото, — смяташ да ми се извиниш?

— Мислех, че съм ти причинил болка. — Той я обърна по гръб, след което се надвеси над нея и се взря в очите ѝ. Тя все още се смееше, а очите ѝ бяха тъмни и пълни с тайни изненади, които само жените могат да разберат. — Ала май съм се излъгал.

— Ти така и не отговори на въпроса ми. — Либи се изпъна, но не защото нещо я притискаше, а по-скоро поради същата причина, поради която котките се изтягат на слънце. — Как точно смяташ да ми се извиниш?

— Добре тогава. — Кал хвърли един поглед на разхвърляното легло, след което се изправи и погледна към пода. Протегна се и вдигна захвърлените ѝ очила. Залюля ги веднъж за едната дръжка и се обърна към нея. — Хайде, сложи ги и ще ти покажа как точно.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Либи се наслаждаваше на второто си кафе, докато размишляваше дали фактът, че беше влюбена, имаше тясна връзка с трудностите, които срещаше от известно време с компютъра си. Погледна Кал и забеляза в изражението му сходна на нейната разсеяност. Той седеше срещу нея на масата и довършваше остатъците от нейната закуска, след като вече бе приключил със своята.

Каква ти разсеяност, замисли се тя, тук ставаше въпрос за нещо далеч по-дълбоко. Кал изглеждаше разтревожен, същото изражение имаше снощи, когато се прибра, а и когато си лягаха да спят. На няколко пъти през изминалата нощ, както и цяла сутрин, не я напусна чувството, че той ще се опита да ѝ каже нещо важно. Нещо, което се страхуваше да чуе.

Щеше ѝ се да можеше да го окуражи — да го улесни в раздялата и заминаването. Любовта, замисли се Либи, я побъркваше. И тогава заваля. Бавно и полека и не спря до сутринта. Сега светлината изглеждаше някак различно мека, ефирна и сякаш огромни ръце от мъгла прегръщаха земята.

Денят беше прекрасен за извинения, за безцелни разходки, за правене на любов под старото одеяло. Ако продължаваше обаче да мисли по този начин, даде си сметка тя, нямаше да помогне на Кал да си замине.

— По-добре се залавяй за работа. — Това беше вежливо, ала вяло подканване.

— Да. — По-скоро би останал там, където си беше, като загърби реалността. Вместо това той се изправи, целуна я набързо и тръгна към задната врата. Когато я отвори, кухнята се изпълни с песента на птиците. — Мисля да си почина следобед. Може да дойда за обяд. Явно стомахът ми е отвикнал от храната на кораба. — По-скоро бе отвикнал да бъде далеч от нея, но Либи се усмихна и се хвана за думите му.

— Добре. — Денят вече изглеждаше по друг начин. — Ако не съм долу да се бяхтя над печката, сигурно ще съм горе, при компютъра.

Всичко изглеждаше толкова нормално, помисли си тя, след като Кал затвори вратата зад гърба си, да се разделят сутрин с целувка за довиждане и с намерението да обядват заедно. Такива са сигурно идеалните връзки, заключи Либи, след което си напълни чашата и тръгна нагоре по стълбите. Но едва ли някой би нарекъл нормално всичко останало в тяхната връзка.

Тя успя да работи здраво до ранния следобед, като отдаде нервността си на кафето. Отказа да се измъчва над въпроса защо Кал бе толкова тих и замислен сутринта. И двамата си имаха достатъчно грижи. Освен това си напомни, че скоро той щеше да се върне за обяд. И тъй като този хубав навик не след дълго щеше да бъде прекратен, Либи реши да остави работата си и да приготви нещо по-специално за обяд. Тъкмо беше се озовала на долния етаж, когато чу шум на приближаваща кола.

Гости в колибата бяха не просто рядко явление — такива направо нямаше. Изненадана, а същевременно и леко притеснена, тя отвори вратата.

— О, боже мой! — Изненадата остана, а притеснението се превърна във вълнение. — Мамо, татко! — Либи се затича да посрещне родителите си, които тъкмо отваряха вратите на малкия си пикап.

— Либърти... — Керълайн Стоун пресрещна дъщеря си с гърлен смях и с театрално разтворени ръце за прегръдка. Беше облечена почти като Либи, с протрити джинси и с широк хипарски пуловер. Ала за разлика от обикновения червен вълнен пуловер на дъщерята, този на майката бе собственоръчно изплетен и изпъстрен в различни шарки и нюанси. Имаше две черни висящи обици на едното ухо и турмалиново колие на шията си, което блестеше разкошно на светлината.

Либи целуна майка си по бузата.

— Мамо, какво правите тук?

— Тук живеех, ако не си забравила — припомни ѝ тя, като я целуна повторно, докато Уилям стоеше отзад и се наслаждаваше на гледката. Те бяха двете от общо трите най-важни жени в живота му. Въпреки че ги делеше цяло поколение, той с радост забеляза, че жена

му не отстъпваше по достойнства на дъщеря му. Фигурите и на двете така си приличаха, че хората често ги вземаха за сестри.

— Аз да не съм тук само част от декора? — настоя той и грабна Либи в здрава прегръдка. — Моето малко момиче... Изследователката.

— Моят татко — не остана по-назад Либи. — Изпълнителният директор.

— Хайде, дай да те погледна.

На свой ред тя не пропусна да го огледа. Той все още имаше прекалено дълга коса, за да се нарече консервативен, въпреки че вече се забелязваха бели коси през тъмнорусите му къдрици. Брадата му бе по-прошарена. Въпреки че и двамата ходеха на фризьор, Уилям Стоун не се бе променил. Оставаше си човекът, когото Либи помнеше от детството си, който я носеше през гората, облечен в характерния за него хипи стил.

Той бе висок и жилав. Издължените крайници му придаваха леко дългурест вид. Лицето му бе изпито, скулите изпъкнали. Очите му бяха ясно сиви, излъчващи почтеност.

— Е?! — Либи се завъртя демонстративно. — Какво ще кажеш?

— Не е зле. — Уилям плъзна ръка по рамото на Керълайн. Изглеждаха така, както винаги бяха изглеждали, когато бяха заедно. Сплотени. — Е, мила, доста добра работа сме свършили с първите си две деца.

— Наистина сте свършили... Но защо първите две?

— Става дума за теб и сестра ти, мило мое дете. — Керълайн се усмихна и се пресегна към багажника на колата. — Ще ми помогнеш ли да внесем покупките вътре?

— Но аз... Покупките... — Прехапала устни, тя наблюдаваше как родителите ѝ вадеха една по една торбите и ги внасяха в къщата. Трябваше да им каже нещо. — Толкова се радвам да ви видя. — Измърмори нещо неясно, когато баща ѝ връчи две кафяви чанти, за да помогне с разтоварването на багажа. — И също така бих искала да ви кажа... Че аз... Би трябвало да знаете, че не съм сама...

— Браво, моето момиче. — С разсеян поглед той извади поредната чанта, като се зачуди дали жена му бе видяла плика с картофите за печене, които беше оставил вътре. Разбира се, че трябваше да го е видяла. На нея никога нищо не ѝ убягваше от погледа.

— Ние никога не сме имали нищо против да се запознаем с твоите приятели.

— Знам, но този случай е различен.

— Керълайн, вземи, моля те, този е за вътре, един да носиш ти е достатъчно.

— Татко! — Изпаднала в безизходица, Либи прегради пътя на баща си. Щом чу вратата да се затваря зад гърба на майка ѝ, тя прехапа устни и започна. — Наистина трябва да обясня... — Чудеше се какво точно се налагаше да обясни и как да го направи.

— Слушам те, Либи, ала имай предвид, че торбите започват да ми тежат. — Той ги остави на земята. — Кой знае какво е натъпкала вътре.

— Става дума за Кейлъб.

Това вече прикова вниманието му.

— Кейлъб чий?

— Хорнблоуър. Кейлъб Хорнблоуър — едва се претраши тя. — Той е тук с мен.

Уилям вдигна закачливо вежди.

— О, нима?!

Въпросният мъж тъкмо паркира превозното си средство зад навеса и, като си мърмореше нещо под носа, тръгна към къщата. Нямаше нищо лошо в това, един следобед да си почине. Бордовият компютър продължаваше да работи дори и в негово отсъствие. Повечето от повредите по кораба бяха отстранени, така че до ден-два щеше да бъде напълно готов за полет.

Сега беше моментът да прекара няколко часа с една хубава, вълнуваща жена, стига да имаше тази възможност. Не се чувстваше тъжен. А и не беше влюбен в нея. Освен това и слънцето се въртеше около планетите.

В този миг прекрачи прага на задната врата. Беше достатъчно само да я зърне, и веднага се усмихна. Дори само при вида на малкото ѝ, приятно закръглено задниче, подаващо се от клекналата ѝ фигура, почти изцяло навряна в хладилника. В чудесно настроение Кал тихичко се приближи и сграбчи изотзад бедрата на нежното създание в прегръдката си.

— Хей, миличка, още не мога да преценя коя част от тялото ти харесвам най-много.

— Кейлъб!

Възклицанието дойде не от жената, която той току-що бе обърнал към себе си и поел в обятията си, а от вратата. Извърна поглед по посока на гласа и видя Либи, зяпнала с широко ококорени очи, с огромни кафяви торби в ръцете си. Зад гърба ѝ стоеше висок мъж, който също го наблюдаваше с очевидно неодобрение. Кейлъб бавно се извърна към жената, която държеше в прегръдките си, и осъзна, че беше също така привлекателна като Либи, макар и по-възрастна.

— Здравейте — усмихна се тя приветливо. — Вие сигурно сте приятелят на Либи.

— Да... — Той едва прочисти гърлото си. — Очевидно.

— Сега, ако нямате нищо против, бихте ли пуснали жена ми, за да затвори хладилника — намеси се Уилям.

— Извинявайте, много се извинявам! — Кал се дръпна рязко назад. — Взех ви за Либи.

— На вас да не ви е навик да сграбчвате така дъщеря ми за...

— Татко! — прекъсна го Либи и стовари пликовете на масата. Това начало едва ли вещаеше нещо добро. — Запознайте се с Кейлъб Хорнблоуър. Отседнал е за известно време при мен. Това са майка ми и баща ми — Уилям и Керълайн Стоун.

Прекрасно. И тъй като му стана ясно, че в този миг не можеше да се телепортира, най-добре беше да се справи адекватно с положението.

— Приятно ми е... — Откри, че най-доброто място за ръцете му бе в джобовете. — Либи много прилича на вас.

— Всички така казват, въпреки че никой не го е изразявал точно по този начин — Керълайн му се усмихна още веднъж, за да го извади от неудобната ситуация и му подаде ръка. — Уил, остави, моля те, тези торби и се запознай с приятеля на Либи.

Уил не се забърза особено. Искаше му се първо да го прецени. Красив, със сурови черти и твърд поглед. Времето само щеше да покаже.

— Името ви е Хорнблоуър, нали? — Стана му приятно, че Кал се здрависа силно и решително.

— Да. — За първи път след комисията при кандидатстването му в МКС му се случваше да бъде така внимателно преценен. — Да ви се

извиня ли още веднъж за случилото се?

— Едно извинение е напълно достатъчно. — Въпреки това Уилям си запази известни резерви за останалото.

— Тъкмо щях да се заема с обяда. — Либи реши, че трябва да поддържа разговора, докато измисли подходящото решение на ситуацията.

— Прекрасна идея. — Керълайн извади от една от чантите пресен карфиол. Намери и плика с чипс и консервата с кренвирши, които Уилям бе пхнал незабелязано в нея. — Аз ще приготвя обяда. Уил, няма ли да ми помогнеш?

— Но, аз...

— Направи малко чай, ако обичаш.

— Аз бих пийнала чай — зарадва се Либи, тъй като това бе най-прекият път към сърцето на баща ѝ. Тя хвана Кал за ръката и се обърна към родителите си. — Ние ще се върнем след малко. Щом като се озоваха сами в хола, Либи се обърна към него. — Ами сега, какво ще правим?

— С кое?

Възмутена от неуместния му въпрос, тя закрачи към камината.

— Ще се наложи да им обясня нещо и със сигурност това не би могло да бъде, че съвсем случайно си попаднал тук от двадесет и трети век.

— Разбирам.

— Но аз никога не съм ги лъгала. — Либи подритна една цепеница, която ѝ се изпречи на пода пред камината. — Не мога да ги лъжа.

Той се приближи към нея и я погали по лицето.

— Неспоменаването на няколко дребни подробности не е лъжа.

— Като например, че дойде дотук с космически кораб. Ти наричаш това дребна подробност?

— За някои, да.

Тя затвори очи. Това трябваше да бъде смешка. Може би щеше да бъде, ала след пет-десет години.

— Хорнблоуър, положението е достатъчно сложно. И имай предвид, че все пак трябва да им кажем нещо за това, какъв си и откъде идваш.

— Какво положение?

Този път Либи успя да не се усмихне.

— Те са мои родители. Това е тяхната къща, а ти и аз сме... — Тя описа кръг с ръката си.

— Любовници — предположи той.

— Моля те, недей да повишаваш тон.

С огромно търпение и нежност Кал я хвана за раменете.

— Либи, те явно са стигнали до същото заключение, след като аз почти целунах майка ти в хладилника.

— Ами това...

— Помислих я за теб.

— Знам, но въпреки това...

— Либи, много добре съзнавам, че това не беше възможно най-подходящия начин да се запозная с родителите ти, ала повярвай ми, че най-изненадан от всички бях самият аз.

— Вероятно.

— Абсолютно. Така че просто ще преминем към следващата стъпка.

— И каква е тя, според теб?

— Обяда.

— Хорнблоуър... — въздъхна Либи и опря чело в гърдите му. Жалко, че тя харесваше у него точно това му качество, да оценява дребните жестове. — Надявам се, че разбираш колко деликатно е положението. Какво смяташ да правим сега? И престани да ме питаш „кое положение“, защото ще те фрасна.

— Ставаш груба. — Той я хвана за брадичката и повдигна лицето ѝ. — Хайде да видим как ще се справим.

Либи изобщо не се възпротиви, когато Кал се наведе и я целуна. И без това всичко бе сън, а нали в сънищата накрая всичко се оправяше от само себе си.

В този миг иззад гърба си чу тежко, раздразнително покашляне. Тя се отдръпна от Кал и се обърна, за да види баща си на прага на стаята.

— Майка ти казва, че обяда е готов. — Въпреки че не обичаше да се държи предсказуемо, той се извърна, преди да влезе обратно в кухнята, и хвърли последен, преценяващ поглед на Кал.

— Май ледовете почват да се топят — забеляза Кал.

Когато влезе в кухнята, баща ѝ се обърна към жена си.

— Този мъж постоянно опипва някоя от любимите ми жени.

— Някоя от любимите ти жени! — Керълайн се засмя. — Наистина ли, Уил? — Тя така отметна глава, че и двете ѝ обеци се разтанцуваха. — Всъщност той има много хубави ръце.

— Да не си търсиш белята? — С една ръка Уил я извърна към себе си.

— Винаги. — Тя го целуна и тогава се обърнаха към вратата. — Хайде, сядайте — усмихна се лъчезарно Керълайн на Кал. — Тъкмо довършвам салатата.

На масата бяха сложени четири купички върху плетени от самата нея подложки. В средата имаше огромна купа със салата от най-разнообразни зеленчуци и подправки, включително и зелени банани и пълнозърнести кротончета. Всичко това чакаше да бъде залято със сос от кисело мляко.

— Е, Кал — започна Керълайн, като му подаде купата със салата. — И ти ли си антрополог?

— Не. Аз съм пилот — отвърна Кал тъкмо когато Либи обяви:

— Той е шофьор на ТИР.

Либи измърмори нещо под носа си, докато Кал охотно си хапна от салатата.

— Карго товари — допълни той, доволен, че можеше да се придържа максимално към така желаната от Либи истина. — Занимавам се основно с товари и затова Либи все ми казва, че съм въздушнопреносим шофьор на ТИР.

— Летиш ли? — залита Уил, докато нервно барабанеше по масата.

— Да. Всъщност това е, което винаги съм мечтал да правя.

— Сигурно е доста вълнуващо. Съни, нашата по-малка дъщеря, сега взема уроци по летене. Може би би могъл да си ѝ от помощ. — Керълайн се приведе напред, за да участва по-пълноценно в разговора.

— Съни винаги е взимала уроци — намеси се Либи. — На нея всичко ѝ се удава. Най-напред се научи да скача с парашут. После реши, че ще управлява сама самолета. — Тя подаде салатата на майка си, а в гласа ѝ се усети възторг и привързаност.

— Има логика — отвърна Кал и погледна към Керълайн. Керълайн Стоун, замисли се той не за първи път, геният на двадесети век. Даде си сметка, че би се почувствал не по-малко вълнуващо, ако

попаднеше на една маса с Винсент ван Гог или с Волтер. — Салатата е прекрасна, госпожо Стоун.

— Керълайн. Можеш да ме наричаш Керълайн. Благодаря. — Тя хвърли предизвикателен поглед към съпруга си, за когото беше сигурна, че в този момент би предпочел кренвиршите с пържени картофи да са гарнирани с чаша бира. След над двадесет години съвместен живот все още не беше успяла да го приспособи към своя начин на хранене, но това не я спираше да продължава да опитва. — Убедена съм, че правилното хранене е в основата на чистия и жив ум. Съвсем скоро четох в една статия, че правилното хранене и физическата активност пряко влияят върху продължителността на живота. Ако се грижим повече за здравето си, можем да живеем над сто години.

Забелязала изражението на Кал, Либи го срита под масата. Имаше чувството, че той тъкмо се канеше да уведоми майка ѝ, че хората наистина живеят над сто години, и то редовно.

— Какъв е смисълът на дълголетието, ако ще се храним само с листа и клонки? — започна Уилям, ала бързо забеляза смръщения поглед на жена си. — Е, не че не харесвам салатата...

Добре де, можеш да си хапнеш нещо сладко за десерт. — Керълайн се наведе и целуна мъжа си по бузата. После подаде купата на Кал, при което на ръцете ѝ лъснаха шест различни пръстена. — Сипи си още, ако ти харесва.

— Да, благодаря. — Той си сипа повторно. Апетитът му не преставаше да озадачава Либи. — Творбите ви са невероятни, госпожо Стоун.

— О, радвам се. — Всеки път, когато някой се изкажеше за плетивата ѝ като за творби, тя особено се радваше. — Притежавате ли нещо направено от мен?

— Не... Вашите работи не са по моите възможности — отвърна Кал, припомнил си изделието, което стоеше зад дебело стъкло в музея „Смитсониян“.

— Откъде сте, Хорнблоуър?

Кал мигновено прехвърли вниманието си върху бащата на Либи.

— От Филадельфия.

— Работата ви сигурно е свързана с много пътувания.

Кал изобщо не си направи труда да потисне усмивката си.

— Повече, отколкото можете да си представите.

— Имате ли си семейство?

— Родителите ми и брат ми са още там... На изток.

Въпреки волята си, Уил поомекна към Кал. В очите му просветна нещо, когато заговори за родителите си.

Достатъчно, реши Либи. Тя бутна чинията си настрана, взе чашата си чай с две ръце и впери поглед в баща си.

— Ако имаш формуляр под ръка, можеш да го дадеш на Кал да го попълни. Така ще се сдобиеш както с рождената му дата, така и с осигурителния му номер.

— Малко го прекали — изкоментира Уил с пълна вилица салата пред устата си.

— Хубава работа, аз съм била прекалила!

— Прощавам ти. Няма нужда да ми се извиняваш. — Баща ѝ я потупа по ръката. — Такива сме, каквито сме. Каж ми, Кал, от коя партия си?

— Татко!

— Шегувам се. — С половинчата усмивка той придърпа Либи в скута си. — Знаеш ли, че тя се роди тук?

— Да. Разказвала ми е. — Кал видя как тя прехвърли ръка през рамото на баща си.

— Като малка си играеше навън боса, докато аз се занимавах с градината.

Либи се засмя и запуши устата му с ръка.

— Млъквай, чудовище такова.

— Добре де, а може ли да го попитам тогава какво му е мнението за Дилън?

Отговорът не се забави.

— Не.

— За Боб Дилън или за Дилън Томас? — попита Кал, с което си извоюва кос поглед от Уил и изненада от Либи, преди да си припомни, че той много цени поезията.

— И за двамата — реши Уил.

— Дилън Томас е гениален, но депресиращ. По-скоро бих предпочел да чета Боб Дилън.

— Да четете?

— Той има предвид текстовете, татко. Сега, когато изчистихме и този въпрос, няма ли да ми кажеш защо си тук, вместо да побъркваш хората от борда на директорите?

— Искях да видя малкото си момиченце.

Либи го целуна, защото знаеше, че отчасти казва истината.

— Видяхме се съвсем скоро, когато се върнах от Южния Пасифик. Измисли по-правдоподобна причина.

— А и исках Керълайн да подиша малко чист въздух. — Той хвърли поглед към жена си над рамото на Либи. — И двамата стигнахме до заключението, че в първите два случая чистият въздух ѝ се е отразил добре, така че решихме и сега да опитаме.

За какво говориш?

— Говоря за това, че това място влияе благотворно на майка ти, особено в положението, в което се намира сега.

— Какво положение? Да не си болна от нещо? — Либи скочи и сграбчи майка си за ръката. — Какво ти е?

— Боже, Уил, никога не стигаш бързо до същественото. Опитва се да ти каже, че съм бременна.

— Бременна? — Либи усети коленете ѝ да се подгъват. — Но как?

— А смееш да се наричаш учена жена — намеси се Кал, с което си извоюва първата усмивка на Уил.

— Но... — Сега Либи се чувстваше прекалено обърквана, докато се взираше ту в майка си, ту в баща си, за да отвърне на хапливата забележка на Кал. Всъщност те бяха достатъчно млади — едва навършили четиридесет и в чудесно здравословно състояние. Тя знаеше, че няма нищо необичайно за хора на тяхната възраст да имат тепърва бебета. Ала те бяха нейните родители... — Значи ще си имате бебе. Направо не знам какво да кажа!

— Опитай да ни честитиш — предложи Уил.

— Не, всъщност имам предвид... Добре. Май трябва да поседна. — Либи седна направо на земята между двата стола, на които седяха майка ѝ и баща ѝ. Откри, че сядането явно не беше достатъчно и три пъти си пое дълбоко дъх.

— Как се чувстваш? — попита Керълайн.

— Замаяна — отвърна тя, като не сваляше поглед от лицето на майка си. — Всъщност ти как се чувстваш?

— Сякаш отново съм на осемнадесет, въпреки че разубедих Уил да ми помага да родя това бебе тук сама, както родих теб и сестра ти преди години.

— Тази жена се отказа от вярата си в шейсетте години. — Очевидно обаче и на баща ѝ му бе олекнало, че Керълайн този път бе предпочела болницата. — Е, какво ще кажеш, Либи?

Тя се изправи на колене, за да може да ги прегърне и двамата и отвърна:

— Мисля, че е време да празнуваме.

— Права си, а аз ще те изпреваря. — Уил отиде до хладилника и се върна с високо вдигната бутилка с газирана ябълка.

Корковата тапа излетя с празничност, подобна на шампанското. Чукнаха се няколко пъти, за бебето, за Съни, която я нямаше, за миналото и за бъдещето. Кал се присъедини, завладян от щастието, което излъчваха тези хора. Още нещо, което през времето не се бе променило. Невероятното щастие, което носеше у хората желаното дете.

Никога досега не се бе замислял сериозно да създаде собствено семейство. Знаеше, че когато му дойдеше времето и откриеше подходящата жена, всичко останало щеше да се подреди от само себе си. Сега се улови в размисли какво ли би било, ако в този момент празнуваха неговото и на Либи дете.

Опасни мисли. Невъзможни мисли. Оставаха му само още няколко дни с нея, а може би часове. Семейството предполагаше доживотна отдаденост. И въпреки че в момента копнееше за друг живот, наблюдавайки щастието на родителите на Либи, не преставаше да мисли за своето семейство. Дали гледаха към небето и се чудеха къде ли се скита, дали е в безопасност... Само ако можеше да им каже, че бе добре...

— Кал?

— Мм. Кажи? — Видя как Либи се бе взряла в очите му. — Извинявай.

— Тъкмо си говорехме, че трябва да запалим огън.

— Разбира се.

— Едно от любимите ми места в тази къща е пред камината. — Керълайн се облегна на ръката на мъжа си. — Толкова се радвам, че се отбихме тук да пренощуваме.

— Да пренощувате? — озадачи се Либи.

— Ще останем само една нощ, защото сме тръгнали към Кармел — реши внезапно Керълайн. В този миг тя ощипа силно Уил по ръката, за да си мълчи. — Мечтаех си за една разходка по крайбрежието.

— Това, за което наистина си мечтаеше, беше няколко чийзбургера, освен люцерната, с която се хранеше постоянно. Така разбрах, че е бременна — довърши мислите ѝ Уил.

— Освен това бременността ми изисква да си полягам следобед. — Керълайн се обърна към мъжа си. — Защо не дойдеш да ми подгънеш одеялото?

— Аз лично също бих подремнал малко. — Двамата се изправиха и прегърнати се отправиха към горния етаж. — Кармел, значи. Последното, за което бях уведомен, бе, че ще прекараме една седмица тук. Откога се промениха плановете?

— Откакто тук очевидно сме повече в момента.

— За това може и да си права, но аз все още не съм решил дали одобрявам идеята Либи да остане сама с него в къщата.

— На нея очевидно ѝ харесва. — Керълайн влезе в спалнята и в мислите ѝ изплуваха различни спомени. Спомни си нощите и сутрините, които бяха прекарвали тук заедно. В това легло бяха правили любов, бяха разисквали политиката, бяха обмисляли как да спасят света от самия него. Беше се смяла, беше плакала и беше родила и двете си дъщери в същото това легло. Тя приседна на края и прокара ръка по завивките. Почти усещаше шепота на спомените.

Уил пхна ръце в задните си джобове и се запъти към прозореца.

Керълайн се усмихна на фигурата му в гръб и си спомни как изглеждаше на осемнадесет. По-слаб от сега, по-голям идеалист, ала винаги така красив. И двамата обожаваха това място — тук израснаха, тук отгледаха и децата си. Дори когато животът им тръгна в съвсем друга посока, те никога не забравиха откъде идваха и кои бяха. Тя го разбираше, усещаше мислите му, сякаш минаваха през собствената ѝ глава.

— Карго пилот, значи. И какво, за бога, е това име Хорнблоуър? Има нещо в този човек, което ми изглежда не съвсем така, както се опитва да ни го представи.

— Нямах ли вяра в Либърти?

— Разбира се, че ѝ вярвам. Но на него не вярвам.

— Ясно. Защо ли това ми звучи познато. — Керълайн си сложи ръката на ухото, сякаш се стараеше да чуе нещо по-добре. — Същите думи каза и баща ми някога, ала по твой адрес.

— Баща ти не беше особено добър в преценките си за хората — измърмори Уил и се обърна към прозореца.

— Повечето мъже са такива, когато се опре до избора на собствените им дъщери. Спомням си също как каза на татко, че аз сама съм щяла да направя избора си. Чакай да си помисля кога точно беше това — първия или втория път, когато те изхвърли от къщи.

— И двата пъти — усмихна се Уил. — Каза, че си щяла да се прибереш у дома до шест месеца, а аз съм щял да свърша като продавач на маргаритки на ъгъла на улицата. Е, измамихме ли го?

— Това беше преди около двадесет и пет години.

— Стига си ми го натяквала. — Уил се почеса по брадата. — Не се ли притесняваш, че двамата са тук сами?

— Имаш предвид, че са любовници ли?

— Да. — Той отново пхна ръце в джобовете си. — Та тя е нашето малко момиченце!

— Спомням си как веднъж ме уверяваше, че правенето на любов е най-естественият начин двама души да изразят вярата и привързаността помежду си. Задръжките по отношение на секса трябвало да бъдат изкоренени, ако светът се стремял към световен мир и разбирателство.

— Никога не съм го казвал.

— Напротив. Мога да ти кажа и кога точно го каза. Бяхме на задната седалка на твоя фолксваген, като от време на време запотяхме стъклата му.

Уил се засмя.

— Явно съм бил много убедителен.

— Беше, защото по това време вече бях решила, че ти ще си мъжът на живота ми. Беше първият, когото бях обикнала, затова знаех, че постъпвам правилно. Този мъж долу е първият, когото Либи обича. Тя си знае кое е редно и кое не. — Уил се опита да спори. — Отгледахме ги и двете, за да могат един ден да се научат да се вслушват в сърцата си. Не сме сгрешили, нали?

— Не. — Уил я докосна с топлата си длан по корема. — За това дете ще сторим същото.

— Той има мили очи. Когато я погледне, в тях виждам да се отразява сърцето му.

— Ти винаги си била непоправима романтичка. Така успях да те завладея.

— И да ме запазиш — промърмори тя срещу устните му.

— Правилно. — Уил се заигра с ръба на пуловера ѝ, знаейки колко лесно можеше да го измъкне през главата ѝ и какво точно щеше да открие отдолу. — На теб май не ти се спи.

Керълайн се засмя и го привлече на леглото.

— Много странно. — Либи седна на тревата до поточето. — Като се замисля, че нашите ще имат още едно дете. Изглеждаха много щастливи, нали?

— Да, много, като изключим моментите, когато баща ти се заяждаше с мен. — Кал седна до нея.

Тя се разсмя и го докосна по рамото.

— Извини го. През повечето време той е много приятен човек.

— Ще имам предвид думите ти. — Кал се заигра с някаква тревичка. Какво мислеше баща ѝ за него нямаше значение. И без това съвсем скоро щеше да бъде извън живота му, както и извън нейния.

Либи обожаваше да идва на поточето, което лъкатушеше свежо и студено през камъните. Тревата бе дълга и мека, изпъстрена с мънички лилави цветчета. Лятото израстваха огромни напръстници, почти с човешки ръст, и привеждаха над течението белите или розовите си камбанки. Появяваха се също лилии и кандилки. Понякога привечер на поточето идваше да пие ожаднял елен, а по-рядко можеше да се види и някоя мечка да лови риба.

Сега не ѝ се мислеше повече за лятото. Мислите ѝ бяха насочени към настоящия момент, когато въздухът бе свеж като водата, а дъхът му бе също тъй чист и бистър. Наоколо притичваха катерички. Когато бяха малки със Съни, хранеха по-безстрашните от шепите си.

Където и да отидеше, дали на някой безлюден остров или в някоя дива пустош, винаги носеше тези години от детството си в душата си. Беше благодарна за тях.

— Това бебе ще е много щастливо. Колко странно, след толкова много време може би най-накрая ще имам брат.

Кал се замисли за собствения си брат. Джейкъб притежаваше благ нрав и блестящ, остър ум.

— Аз пък винаги съм искал да имам сестра.

— И сестрите си ги бива. Освен това винаги като че ли са похубавите.

Кал се изтъркаля до нея.

— Тогава бих желал да се запозная със сестра ти. Ох. — Той потърка ръката си, където беше жестоко оципан.

— Засега ще ти се наложи да се концентрираш върху мен.

— Нали само това правя. — Кал я погали по лицето. — Ще трябва да отида до кораба за малко.

Тя храбро се помъчи да прикрие тъгата в погледа си. Беше й лесно да се престори, че няма никакъв космически кораб и че няма „утре“.

— Не успях да те попитам, как вървят там нещата?

Бързо, помисли си той, доста бързо.

— Ще имам повече информация, когато погледна компютъра. Ще ме извиниш ли пред вашите, когато станат?

— Ще им кажа, че си излязъл да медитираш. Баща ми ще бъде впечатлен.

— Добре. Тогава до довечера... Когато ще се концентрирам върху теб. — Кал се наведе и нежно я целуна.

— С това и ще си останеш. Тази вечер ще спиш на дивана.

— Така ли?

— Със сигурност.

— В такъв случай... — Той се отпусна върху нея.

По-късно същата вечер, когато огънят в камината догаряше и къщата бе притихнала, Кал седна на дивана напълно облечен. Вече знаеше как да се върне в своя свят. Знаеше как бе дошъл, в кое време се намираще и можеше да обърне процеса обратно.

Още няколко незначителни поправки и щеше да е напълно готов за тръгане. Технически щеше да е готов. Но емоционално... Никога нищо не бе го поставяло на подобен тежък кръстопът.

Ами ако Либи го помолеше да остане... Господи, толкова се страхуваше от тази възможност — щеше да постави под въпрос цялата

му вътрешна борба. Тя не би постъпила по подобен начин. Той не би постъпил така с нея.

Може би, когато си отидеше, щеше да представи необходимите данни в научните среди и щеше да се измисли по-безопасен начин за пътуване във времето. Тогава, може би, той щеше отново да се върне при нея.

Кал се взря в огъня. Мечти! Либи се примиряваше с фактите — той трябваше да направи същото. Счу му се, че тя слиза по стълбите. Когато се обърна, зад гърба му се озова Уилям.

— Проблеми със съня ли имаш? — попита Уил.

— Понякога. А вие?

— Винаги съм обожавал това място през нощта. — Тъй като обичаше безрезервно дъщеря си, бе решил да се държи ако не топло, то поне възпитано. — Тишината, тъмнината. — Уил замълча и хвърли още едно дърво в камината. Огънят се разпали внезапно, след което се поуспири. — Никога не съм си представял, че ще мога да заживея на друго място.

— Аз пък никога не съм си представял, че човек наистина би могъл да живее на подобно прекрасно място, нито съм си давал сметка, колко трудно ще ми бъде да си тръгна.

— Доста далече от Филадельфия.

— Ужасно далече.

Уилям долови унието в тона на Кал. И той в младостта си изпадаше в подобни настроения, като ги бъркаше с романтиката. Извади бутилка бренди и две чаши.

— Искаш ли да пийнем по едно?

— Да. Благодаря.

Уилям седна в креслото и изпъна дългите си крака.

— Преди често сядах тук и с часове размишлявах върху смисъла на живота.

— И успяхте ли да го откриете?

— Понякога успявах, понякога не. — На времето някак си като че ли му беше по-лесно. Тогава главните му грижи бяха проблемите на световния мир и социалната реформа. Сега навлизаше в така наречената средна възраст, която винаги му се бе струвала така далечна и толкова сива. Напомняше му, че някога и той бе млад и значително

по-млад от мъжа, който сега седеше насреща му — с глава в облаците и една-едничка мисъл за определена жена. — Влюбен ли си в Либи?

— Току-що си зададох същия въпрос.

Уилям отпи от брендито. Предпочиташе нотките на съмнение и притеснение, които долови в думите му, отколкото един готов, бърз отговор. На младини той бе откровено прям. Вероятно заради това бащата на Керълайн го ненавиждаше.

— И отговори ли си?

— Трудно ми е.

Уилям поклати глава.

— Преди да се запозная с Каро, смятах да постъпя в Корпуса на мира или да вляза в тибетски манастир. Тя току-що бе завършила гимназия. Баща ѝ искаше да ме застреля.

Кал се усмихна. Брендито вече му се услаждаше.

— Днес следобед имаше един момент, в който бях благодарен, че не ви се намираше под ръка някоя пушка.

— Аз пък само си го помислих, тъй като съм пацифист по убеждение — увери го Уилям. — Бащата на Каро още си живее с тази идея. Нямам търпение да му съобщя, че дъщеря му отново е бременна. — Той се поотпусна и се замисли върху факта.

— Либи си мечтае да има брат.

— Така ли каза? — Този път Уил се усмихна при мисълта да има син. — Тя ми е първородното дете. Всяко дете само по себе си е невероятно и неповторимо, но първото... Може би човек никога не успява да го превъзмогне.

— Либи наистина е невероятна. Тя успя да промени живота ми.

Погледът на Уилям се изостри. Този мъж вероятно не осъзнаваше, че бе влюбен, но вече нямаше никакво съмнение.

— Каро те харесва. Тя си има свой начин да прониква в сърцата на хората. Всъщност искам да ти кажа, че Либи съвсем не е толкова силна, колкото изглежда, така че те моля да бъдеш внимателен с нея.

— Уилям стана, защото му се стори, че тонът му прозвуча поучително.

— Съветвам те да поспиш малко. Каро обожава да става преди изгрев-слънце и да приготвя прекрасни палачинки с кисело мляко и киви. — Той леко се намръщи. Дълбоко в душата си Уилям винаги щеше да си мечтае за пържени яйца с бекон за закуска. — Ти успя да я спечелиш, като си изяде всичко, което беше приготвила.

— Храната наистина беше великолепна.

— Нищо чудно, че тя веднага те хареса. — Уил се спря на стълбите. — Знаеш ли, и аз имам същия пуловер.

— Така ли?! — Кал не можа да скрие усмивката си. — Колко е малък светът.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Знаех си, че ще станеш толкова рано — Либи влезе през задната врата в кухнята при майка си.

— Е, не е чак толкова рано... — Керълайн въздъхна, огорчена от самата себе си, че бе изпуснала прекрасния изгрев. — Последните няколко месеца съм станала доста мудна и сутрин трудно се надигам.

— Явно караш типичното сутрешно неразположение.

— Не бих казала. — Усмивната, тя прегърна дъщеря си. — Очевидно и трите ми деца са така добри да ми спестят неудобството. Някога успях ли да ти благодаря за това?

— Не.

— Е, тогава, благодаря ти. — Керълайн бързо целуна Либи по бузата и тогава забеляза сенките под очите ѝ. Докато печелеше време, за да избере най-правилния подход, кимна към дърветата навън. — Искаш ли да се поразходим малко?

— Да, с удоволствие. — Те тръгнаха по криволичещата пътечка, а обиците и гривните на Керълайн подрънкваха закачливо в сутрешната тишина. Дотук всичко си бе същото, помисли си Либи — дърветата, небето, притихналата къщурка, останала зад гърба им. А всъщност всичко изглеждаше различно. Тя отпусна глава за миг върху рамото на майка си. — Спомняш ли си колко се разхождахме тук преди? Ти, Съни и аз.

— Спомням си как се разхождах с теб. Съни така и не успя да усети удоволствието от истинската разходка. Тя винаги тичаше нанякъде. Разхождахме се ти и аз, както сега. — Керълайн се усмивна, като видя как клоните на дърветата образуваха зелен сводест тунел над главите им. — Какво ли ще бъде това дете? — Тя се замисли, завладяна от свежата тръпка на очакването.

— Беряхме къпини и цветя, за да накараме татко да си мисли, че все пак сме свършили нещо полезно.

— Май и двамата мъже ще се успят днес. — Либи не отговори нищо. Тогава Керълайн изчака напрежението да отслабне в тишината

помежду им. Гората бе отново будна и жива. Птичките пееха своите песни, а тихият ветрец играеше в клоните на дърветата. — Либи, да знаеш, че харесвам твоя приятел.

— Радвам се, а и се надявах да е така. — Тя се наведе и вдигна от земята едно крехко клонче, след което продължи напред и нервно започна да го чупи на малки парченца. Керълайн добре познаваше дъщеря си и знаеше, че това бе признак на огромно притеснение. Докато другата ѝ дъщеря би изляла всичките си чувства навън. Либи правеше точно обратното. Тя задържаше всичко в себе си.

— По-важното е, че ти самата си го харесваш.

— Знам и наистина много го харесвам. — В този миг Либи осъзна какво правеше с ръцете си и рязко захвърли остатъка от клончето настрани. — Той е много мил, весел и ужасно силен. Времето, което прекарах тук с него, беше повече от прекрасно за мен. Никога не съм предполагала, че съществува човек на тази земя, който ще ме накара да се чувствам така, както ме кара да се чувствам Кейлъб.

— Защо не се усмихваш, когато казваш такива чудесни думи? — Керълайн се пресегна и погали дъщеря си по лицето. — Но защо?

— Това време... В което сме заедно... Е само временно.

— Не те разбирам. Защо да е временно? Ако наистина си влюбена в него...

— Да, така е. Влюбена съм в него. Дори ужасно много го обичам — измърмори Либи.

— Е, и...

Тя въздъхна отчаяно. Беше невъзможно да обясни истината.

— Той трябва да се върне при семейството си.

— Във Филадельфия ли? — притече ѝ се на помощ майка ѝ.

— Да... — Този път Либи съумя да се усмихне леко. — Да, във Филадельфия.

— Да, ала аз все още не разбирам. Защо това да бъде пречка за връзката ви? — продължаваше да настоява Керълайн, след което внезапно спря, прегърна дъщеря си през рамото и продължи. — Той е женен, така ли.

— Не. — Идеше ѝ да се разсмее, но видя в погледа на майка си дълбоко притеснение и загриженост. — Не, няма нищо такова. Кейлъб не би ме излъгал никога. Много е трудно да ти го обясня, ала от самото

начало и двамата знаехме, че един ден той ще си замине, а аз ще трябва да остана.

— Няколко хиляди километра не би трябвало да са от значение за двама души, които се обичат и искат да са заедно.

— Понякога разстоянията изглеждат по-малки, отколкото са в действителност. Не се тревожи за мен. — Либи се наведе и целуна майка си по бузата. — Само ще ти призная честно, че не бих заменила времето, прекарано с него, за нищо на света. Помниш ли, когато бях малка, в къщи имаше един плакат. На него пишеше нещо такова: „Ако притежаваш нещо, пусни го да си върви. Ако не се върне при теб, значи никога не си го притежавал“.

— Никога не съм харесвала този плакат.

Този път Либи се разсмя.

— Хайде да наберем малко цветя.

Няколко часа по-късно Либи наблюдаваше как родителите ѝ се отдалечаваха, баща ѝ зад волана на ръмжация пикап, а майка ѝ, махаща от прозореца с разлюлени обеци, докато се изгубиха от поглед.

— Родителите ти са страхотни.

Либи се обърна към Кал и го прегърна.

— Те също те харесаха.

Той се наведе и я целуна нежно.

— Майка ти най-вече.

— Не само тя, баща ми също те одобри.

— Ако имах една-две години на разположение, със сигурност и той щеше да ме хареса.

— Видя ли, че днес не се заяждаше с теб?

— Наистина не се заяждаше. По-скоро като че ли ми се надсмиваше. Какво смяташ да им обясниш?

— За кое?

— За това защо не съм останал тук с теб?

— Ще им кажа, че си отишъл у дома. — И тъй като тя положи огромно усилие, отговорът ѝ успя да прозвучи съвсем небрежно. Кал едва не изруга.

— Просто ей така?

Гласът ѝ леко потрепери, но тонът ѝ лесно би могъл да бъде взет за коравосърдечен.

— Те не биха се ровили, ако аз самата не пожелаая да им разясня нещата, а и за всички ни би било най-лесно просто да им кажа истината.

— Която е...

Явно бе твърдо решен да усложнява нещата. Либи нервно сви рамене.

— Че между нас не е потръгнало и двамата сме решили да продължим живота си поотделно, ти — твоя, а аз — моя.

— Очевидно това е най-доброто решение. Без бъркотии, без разочарования.

Тя се вбеси още повече и сви яростно юмруци в джобовете си.

— Ти да не би да имаш по-добро предложение?

— Не. Твоето е достатъчно правдоподобно. — Сега той реши да се отдръпне, ядосан достатъчно на себе си, но не и по-малко на нея. — Трябва да се върна на кораба.

— Знам. Имам намерение да слеза до града, за да купя фотоапарат и някои други неща. Ако смогна да се върна навреме, ще дойда при теб, за да видя докъде си стигнал.

— Добре. — По дяволите, как бе възможно да говори с такава лекота, след като той се разкъсваше в този момент. И преди да бе съжалил за действията си, Кал я дръпна към себе си и я целуна страстно.

Топла, яростна, с вкус на гняв и смущение, целувката се задълбочи. Либи се бореше да запази както физическото си, така и емоционалното си равновесие. Тя не можеше и нямаше да му даде това, от което той се нуждаеше. Безусловна капитулация. Кал никога не бе искал това преди, нито Либи някога си бе помислила, че ще ѝ се наложи да се въздържа така отчаяно. Хваната в капан, тя не бе в състояние нито да даде утеха, нито да иска нещо повече, а той я завладяваше напълно.

Със силен собственически замах ръцете му преминаха през цялото ѝ тяло, надолу, после обратно, с неотслабваща сила. Либи можеше да се възпротиви. Имаше нещо, което я плашеше, нещо, което я караше да се чувства слаба — но не разтапяща се от удоволствие, а по-скоро уязвима — и също така да губи почва под краката си. Сега вече нямаше нежност, нито усещането за неудържима страст и

желание, които същият този мъж бе проявил. Вместо това целувката беше като наказание, и то брутално изтърпяно наказание.

— Кейлъб — започна тя задъхана, когато той я пусна.

— Сега ще си имаш повод за размисъл — отвърна Кал, след което рязко се извърна и излезе от стаята.

Либи беше потресена. Остана, вперила поглед във вратата след него. С трепереща ръка докосна устните си, все още изтърпнали от грубия му допир. Когато дишането ѝ се възстанови, гневът я обзе с още по-голяма сила. Щеше да си помисли, хубавичко да си помисли. Влетя в хола и затръшна вратата след себе си. След няколко секунди изскочи отново навън и се метна в лендровъра.

Всичко вървеше по план. Той също беше бесен. На практика до двадесет и четири часа можеше да отпътува. Основните поправки бяха направени, калкулациите и настройките също. Корабът беше готов. Кал обаче не беше. Такава беше действителността. Тя сигурно с радост щеше да го изпрати, замисли се той, докато заваряваше процеп от вътрешната страна на корпуса с точковия си лазер. С голямо нетърпение. Сега вероятно се намираше в някой магазин в града и купуваше фотоапарат, с който да направи няколко снимки за спомен, преди да му помаха за сбогом. Кал изключи лазера и се вгледа в спойката.

Защо беше необходимо да е толкова практична точно в този момент? Защото си беше такава — практична, напомни си сам той и вдигна маската от очите си. Всъщност това беше едно от качествата ѝ, на които се възхищаваше. Беше практична, топла, интелигентна и срамежлива. Още помнеше онзи неин поглед, когато за първи път ѝ каза, че я желае. Зениците ѝ се разшириха и добиха объркан израз.

Ами когато я докосна? Тялото ѝ за миг се сгръ и потръпна в ръцете му. Кожата ѝ беше мека, невероятно мека. Проклинайки се, захвърли лазера в кутията за инструменти, а маската до него и тресна вратата след себе си.

Не вярваше, че съществува мъж в тази вселена, който можеше да устои на очите ѝ, на кожата ѝ или на чувствените ѝ устни.

Това бе само едната страна на проблема, призна си той, докато кръстосваше нервно из кораба. Никой мъж не би устоял. Може би

Либи преди наистина не им бе обръщала внимание. Може би бе била винаги прекалено вгълбена в своите книги, в работата си, в теориите си за социалните тенденции в развитието на човешкия род. Един ден щеше да махне очилата от носа си, да се огледа и да осъзнае, че около нея имаше мъже от плът и кръв, които се заглеждаха след нея. Мъже, готови да ѝ дадат всякакви обещания, помисли си Кал с отвращение. Дори и тогава, когато нямаха никакво намерение да ги спазват.

Може би наистина не осъзнаваше колко страст, колко топлина и каква сила носеше у себе си. Ала той ѝ бе открил вече тези хоризонти. Разкрил ги бе, по дяволите. Щом като си заминеше, друг щеше да разпалва огньовете там.

Само мисълта за това го подлудяваше. Кал прокара пръсти през косата си и отчаяно си призна истината. Гневна, саморазрушителна лудост. Наистина мястото му беше в някой изолатор, за каквито спомена тя. Не можеше да понесе мисълта, че някой друг щеше да я докосва, да я целува. Да я съблича.

Той изруга, влетя в каютата си и започна със светкавична скорост да подрежда. Всъщност да хвърля разни неща насам-натам.

Държа се егоистично и непочтено. А и не му пукаше. Тъй или иначе, щеше да му се наложи да свикне с факта, че Либи щеше да продължи живота си напред и че този неин живот рано или късно щеше да включва един или повече любовници, замисли се Кал и скръцна със зъби. Някога може би и съпруг, а по-късно и деца. Трябваше да се примири. Щеше да го приеме, но проклет да беше, ако това трябваше да му харесва.

И след като изрита някаква обувка в ъгъла, пъкна ръце в джобовете си и се загледа в снимката на семейството си. Родителите му, замисли се той, докато се вглеждаше във всяка черта на лицата им, както никога не го беше правил досега. Бяха изминали три, не, четири месеца, откакто не ги бе виждал, ако, разбира се, не се смятаха вековете.

Те бяха привлекателни хора с излъчване, въпреки леко гузния израз на баща му. Винаги му изглеждаха доволни, уверени в себе си и знаещи какво искат и какво да очакват от живота си. Обичаше да си ги представя у дома. Майка му, съсредоточена върху поредната техническа книга, а баща му, подсвирквайки си, докато се занимава с цветята в градината.

Наследил бе носа на майка си. Заинтригуван, Кал се наведе, за да огледа снимката по-отблизо. Странно, но никога не бе обръщал внимание на това. Очевидно на нея ѝ харесваше собствения ѝ нос и с удоволствие го бе дарила със същия.

Джейкъб имаше същия нос, даде си сметка той, загледан в профила на брат си. Но на него му бе дарила и интелект. Интелектът обаче невинаги бе предимство, замисли се Кал с усмивка. Именно поради тази причина Джейкъб често бе вироглав, любопитен и нетърпелив. За него майка му казваше, че единственото му по-любимо занимание от дишането бе споренето.

Кал прецени, че бе наследил спокойния нрав на баща си. Въпреки че точно сега не се чувстваше особено спокоен.

— Ще я харесате — заговори той на снимката. — Ще ми се да можехте да се запознаете с нея. — За пръв път Кал пожела да доведе жена в родния си дом. Никога преди не бе му хрумвало да води, която и да било от приятелките си, за да търси одобрението на родителите си. Това му желание вероятно се дължеше на деня, прекаран с нейните родители.

Разтакаваше се умишлено. Потри лице с ръцете си и си призна, че си губеше напразно времето с ненужна работа и самоунищожителни анализи. Вече трябваше да е заминал. Беше си обещал само още един ден. Да изчака Либи да му направи обещаната капсула... Ако изобщо все още разговаряше с него.

Беше в пълното си право да му е сърдита за глупавия номер, който ѝ скрои точно преди да излезе сутринта. Така щеше да е по-добре. Нека да му е сърдита, вместо усмихнато да го изпровожда на път. Той лениво погледна часовника си. Тя трябваше да се върне до няколко часа.

Сега щеше да си поспи, за да навакса пропуснатия сън от безсънната нощ, която прекара на дивана в хола. Пусна си приспивна музика, затвори очи и потъна в дълбок сън.

Идиот, мислеше си Либи, докато умело маневрираше с огромния ленд ровър по криволичещия път към къщата. Надут идиот, добави тя. Трябваше да ѝ даде разумно обяснение на поведението си, когато се срещнеха отново. Колкото и да си блъскаше главата, не можеше да

разгадае причината за агресивната му целувка, съпроводена от цялата тази грубост.

Изобщо, имаше си повод за размишления. Е, доста си беше помислила, даде си сметка Либи, като не спираше да върти волана по тесния кален път. Все още беше бясна. И все още не бе открила никакъв смисъл. Не спираше да разсъждава. В Портланд имаше една съседка, която след втория си брак продължаваше да твърди, че не разбира мъжете.

Досега тя ги бе разбирала, в смисъл като представители на човешкия род, замисли се Либи мрачно. Но само на теория. Сега за пръв път срещаше истински мъж от плът и кръв и беше напълно обърквана.

За пореден път се опита да разгадае мистерията на Кейлъб Хорнблоуър, но отново удари на камък.

Може би имаше нещо общо с внезапното посещение на родителите ѝ. Но тогава защо беше в лошо настроение и предишната сутрин? Наистина беше очевидно потиснат, ала в никой случай не и ядосан. После, следобеда правиха бавно и нежно любов. На вечеря беше в добро настроение, въпреки че се държа някак отчуждено, но за него това сякаш беше нормално. Сигурно му е било доста трудно да се владее и да внимава постоянно да не каже нещо, което би го издало.

Либи почувства леко съчувствие към него, ала бързо го игнорира.

Каквото и да беше, нямаше никаква причина да си го изкарва по този начин на нея. Та нали се опитваше да му помогне? Сърцето ѝ се късаше, но правеше всичко по силите си, за да му съдейства да се върне там, откъдето бе дошъл.

Тя също имаше свой личен живот. Този факт я успокояваше, ала само донякъде, размишляваше Либи, докато бясно изкачваше склона. Сега трябваше да работи върху дисертацията си и да направи предварителен план за поредното си проучване. Наскоро получи покана да изнесе лекции в различни университети, но дори не бе помислила върху предложението. Вместо това изпълняваше нечий поръчки — купуваше фотоапарат и овесени сладки. За последен път се връзваше на подобен номер, ала в същия миг си даде сметка, че наистина всичко бе за последен път.

Тя наби спирачки, когато пътеката съвсем се стесни. Всъщност нямаше намерение да идва чак дотук. През целия път не спираше да си повтаря, че след пазара се прибира директно вкъщи и се залавя за работа. И въпреки това, ето я тук, подвластна на чувствата. Поне можеше да направи нещо за себе си.

С един замах успя да извади от торбата полароида. След като го разопакова, прочете набързо инструкциите и го зареди с първите плаки за снимане. След което извади и овесените сладки.

От върха на склона огледа внимателно космическия кораб. Той лежеше огромен и спотаен върху камъните и потрошените дървета, сякаш бе някакво дълбоко заспало странно животно. Умишлено блокира мислите си за мъжа, които се намираше вътре, и се съсредоточи върху самия кораб.

Масовото возило на бъдещето, прецени тя, докато го оглеждаше. Или междупланетния автобус, или мощния викан последен курс за Марс, Меркурий или Венера. Експресни рейсове за Плутон и Орион. По-скоро с тъга и въздишка, отколкото с насмешка, Либи направи две снимки. Седнала на върха на билото, тя ги изчака да се проявят. Само до преди петдесет години идеята за моментни снимки е била почти еретична. Погледна отново към кораба. Човечеството се развива бързо. Ужасно бързо.

Открадна още няколко мига за себе си. Разкъса пликчето със сладките и започна да си похапва.

Естествено, не би било възможно да покаже на никого снимката, която се дооформяше в ръката ѝ. Едната снимка щеше да отиде в капсулата на времето, но другата щеше да остане за нея. Искаше ѝ се да беше в ролята на научния работник, който прави снимката заедно с още много, които после грижливо ще класифицира и ще приложи към подробен доклад за необикновения случай.

Случаят обаче нямаше нищо общо с науката, а много общо със сърцето. Не искаше да остане да разчита само на спомените си.

Либи пусна снимките в джоба си, праметна апарата през рамо и заслиза надолу по билото.

Когато се приближи до люка, вдигна ръка и понечи да почука. След това изпадна в буен кикот. Чука ли се на врата на космически кораб?! Почувствала се доста глупаво пред огромния блестящ кораб, тя се пресегна и потропа два пъти. Една катеричка притича пъргаво,

покатери се върху дънера на падналото наблизко дърво и се вторачи в нея.

— Знам, че е странно — обърна се Либи към нея. — Ето, заповядай. — Тя хвърли половин сладка на животното, след което се захвана отново с вратата. — Хайде, Хорнблоуър отваряй. Не ме карай да стърча отвън, чувствам се като пълна идиотка.

После взе да чука, да блъска и да вика. Накрая даде воля на чувствата си и тегли един шут на люка. Причерня ѝ от болка в пръстите на краката и се отдръпна назад. Бясна на него, тъкмо взе решение да си тръгва, когато я осени идеята, че вероятно той не я чува.

Приблужи се и заоглежда корпуса за устройството, с помощта на което той бе отворил люка. Отне ѝ около десетина минути. Когато капакът се отмести, Либи влетя вътре, готова за бой.

— Слушай ме внимателно, Хорнблоуър...

Ала него го нямаше. Притеснена, тя прокара ръка през косата си. Значи дори го нямаше в помещението, когато ѝ се прииска да му се развика...

Охранителният щит бе вдигнат. Затова не можеше да види отвън какво става вътре, но пък пред нея се разкриваше невероятна панорамна гледка навън. Привлече я пултът за управление. Какво ли би било усещането да пилотираш нещо толкова голямо и мощно, замисли се Либи и седна на пилотското място. Разглеждаше бутоните и светлинните лампички на таблото пред себе си. Каква красота! Нищо чудно, че Кал обожаваше да лети. Дори една жена, винаги здраво стъпила на земята, би могла да си представи дивата, безгранична свобода от пътуването в космическото пространство. Сигурно различните планети се виждаха като красиви цветни топки, озарени в светлина. Блещукането на далечните звезди и отблясъците на орбиталните луни.

Харесваше ѝ да си го представя така, сред звездите, както наскоро беше я возил на въздухопеда сред високите върхове на дърветата.

Тя огледа за последно пулта за управление, след което се зае с компютъра. Почувства се леко неудобно, огледа се, накрая се наведе напред и изрече:

— Компютър.

„В режим на действие.“

Либи се стресна и нервно преглътна усмивката си. Имаше два въпроса, които искаше да зададе, но искаше да чуе отговора само на единия. И тъй като винаги подхождаше към проблемите директно, тя вдиша, издиша и се хвърли в атака.

— Компютър, какво е състоянието на изчисленията по завръщането в двадесет и трети век?

„Изчисленията са успешно завършени. Индексът на вероятността е калкулиран. Рисковите фактори, траекторията, натоварването, орбиталният градус, радарната честота и вероятността за успех са преценени. Желаете ли писмен доклад?“

— Не.

Значи беше готов. Предусещаше го, макар да се самозаблуждаваше, че ще има още няколко дни с него. Не беше й казал, ала тя разбираше защо. Кал не искаше да я нарани, защото знаеше какви са чувствата й. Въпреки усилията й да третира връзката им като нещо преходно, основано на плътска страст и желание, той бе успял да надникне в душата й. Сега се опитваше да бъде мил с нея.

Щеше й се да се зарадва на преценката му. Трябваше да го направи.

Пое си дъх за миг и премина към втория въпрос, който вече веднъж бе задавала.

— Компютър.

„В режим на действие.“

— Кой е Кейлъб Хорнблоуър?

„Хорнблоуър, Кейлъб. Капитан от междукосмическата въздушна авиация. Роден на 2 февруари от майка — Катрина Хардести Хорнблоуър и баща — Байръм Едуард Хорнблоуър. Място на раждане: Филадельфия, щат Пенсилвания. Завършил академията Уилсън Фриймънт Мемориъл. Приет в университета в Принстън, след шестнадесет месеца прекъснал — без диплома. Приет в МКС. Служил шест години и седем месеца. Военно досие...“

Със свити устни Либи слушаше историята на военната кариера на Кал. Споменаваха се много военни грамоти, както и не едно порицание. Пилотското му досие бе безупречно. Сведенията за дисциплината му бяха нещо съвсем различно. Либи не се сдържа и се засмя.

Замисли се за баща си и за неговото недоверие към военната система. Ако имаше още малко време, Кал щеше много да му допадне.

„... рейтинг на доверие 5.8“, продължаваше компютърът.

— Спри. — Либи въздъхна. Не я интересуваше рейтингът му на доверие. Достатъчно се рови из личния му живот. Ако все още имаше въпроси по отношение на личността му, щеше да получи отговорите директно от него. И то бързо.

Стана от мястото си и тръгна из кораба да го търси.

Отнякъде идваше музика, която привлече вниманието ѝ. Прекрасните звуци идваха първоначално отдалеч. Класика, изпълнена със страст. Либи се опита да отгатне композитора.

Намери Кал задрямал в каютата си. Музиката изпълваше стаята, достигаше до всички ъгли и въпреки това се чуваше някак меко, приглушено и приспивно. Усети желанието, неустойното желание да се промъкне в леглото до него, да се прилепи до тялото му, за да може, когато той се събуди, да правят нежно и бавно любов.

Отхвърли набързо тези си мисли. Виновна бе музиката. По някакъв особен начин звученето ѝ бе предразполагащо и еротично. Така, както усещаше целувките му. Точно сега нямаше да се поддаде на изкушението, нито щеше да пренебрегне факта, че всъщност му беше ужасно ядосана.

Въпреки това му направи една снимка, докато спеше, и почти гузно я пусна в джоба си.

Облегна се на вратата на каютата и гордо вдигна брадичка. Позата ѝ бе предизвикателна и я изпълваше със задоволство.

— Значи, така работиш!?

Въпреки че успя да извиси глас над музиката, Кал продължи да спи. Замисли се дали да не се приближи и да го разтърси за рамото и тогава ѝ хрумна по-добра идея. Пъхна двата си пръста на лявата ръка в устата, пое си въздух колкото сила имаше, и изсвири с цялата си мощ, така както сестра ѝ я бе научила.

Той се изпъна в леглото като струна. „Атака!“, изкрещя Кал с всичка сила, преди да съзре самодоволната ѝ физиономия от вратата. След това се излегна обратно на леглото, покрито с множество възглавници, и прекара ръка през очите си.

Беше сънувал. Пътуваше в космоса, някъде из галактиката, овладял напълно машината, а под него световете препускаха на

стотици хиляди километри в пространството. Тя също бе там, до него, хванала го нежно през кръста, а на лицето ѝ бе изписано цялото щастие и удоволствие от полета.

Докато нещо не се обърка. Корабът започна да се тресе, светлините засвяткаха безразборно. Чу я да вика, докато падаха. Не знаеше какво да направи. Изведнъж загуби съзнание. Не можеше да я спаси.

Но тя беше тук, до него, докато сърцето му щеше да изхвъркне от гърдите му — наежена и готова за словесна схватка.

— Какво, по дяволите, правиш?

Той изглеждаше така, сякаш бе сънувал кошмар. Поне Либи се надяваше да е така.

— Това се оказа най-ефикасният начин да те събудя. Трябва да ти кажа, че ако продължаваш да работиш със същото темпо, ще си останеш тук завинаги.

— Просто си почивах. — Доця му се да си беше пийнал от хубавия ликьор. — Предишната нощ изобщо не успях да мигна.

— Лошо. — И тъй като състраданието ѝ се стопи, оставаше още много какво да се желае. Докато го наблюдаваше, тя зарови из джоба си.

— Диванът не е най-удобното място за спане.

— Ще си го отбележа. Може би затова беше станал нагоре със задните си части. — Сега печелеше време, като бавно си отгризваше малки хапчици от сладките. Искаше да възбуди у него апетит и успя, макар и не точно по желанието от нея начин.

Той почувства как мускулите му се сковават.

— Нямам представа какво имаш предвид.

— Има такъв израз, в преносен смисъл.

— Чувал съм го. — Съзнаваше, че беше груб, но не можеше да се овладее. Либи се опита да улови с език една трохичка, която се бе залепила на горната ѝ устна. Това го подлуди. — Не съм се събуждал с нищо нагоре.

— Очевидно тогава е в характера ти да бъдеш груб без причина, след което от само себе си да го потискаш.

— Не съм груб.

— Не си ли? Тогава значи си арогантен. Така по-добре ли е?

Леката ѝ усмивка беше с цел да го ядоса, но предизвика коренно различни усещания у него.

Кал се помъчи да не ѝ обръща внимание, а също така и на собственото си разбунтувало се тяло, и си погледна часовника.

— Доста време си се помотала в града.

— Времето си е мое, Хорнблоуър.

Веждите му се свиха. Ако не беше толкова самодоволна от собствения си самоконтрол, щеше да забележи, че очите под веждите му притъмняха.

— Искаш да се караме, така ли?

— Кой, аз? — Тя отново се засмя. Сега приличаше на самата невинност. — Сега, след като се запозна с родителите ми, би трябвало вече да знаеш, че по рождение съм пацифист. Приспивана съм с народни песни.

Той измрънка една двусрична дума, която Либи винаги бе смятала, че принадлежи към жаргона на двадесетия век. Тя заинтригувана вирна глава.

— Значи все още се използва тази дума, когато някой не може да даде разумен или интелигентен отговор. Колко утешително е да знае човек, че някои традиции не отмират.

Той спусна краката си покрай ръба на леглото и бавно се изправи в цял ръст, като я гледаше право в очите. Не пристъпи към нея, все още не биваше. Поне не, докато не беше напълно сигурен в себе си, че нямаше да ѝ фрасне един в гордо вирнатата брадичка. Интересно, но досега не бе забелязал колко бе упорита. Нито пък дръзкия поглед в очите ѝ.

Най-страшното бе, че нахалството ѝ му действаше също толкова възбуждащо, както и топлотата ѝ.

— Не ме предизвиквай, миличка. Държа да те предупредя, че не произхождам от най-кроткото семейство в света.

— Е... — Либи внимателно подбра поредната сладка. — С това окончателно ме срази. — След което сви на топка пакетчето и го метна по него, а Кал ловко го улови и смачка остатъците вътре на трохи. — Нямам представа какво те е прихванало, Хорнблоуър, ала мога да те уверя, че имам далеч по-приятни занимания, отколкото да се тревожа за това. Стой си тук и си се цупи колкото си щеш, но аз си тръгвам, защото си имам достатъчно работа.

Едва успя да се обърне. Той се пресегна, сграбчи я за ръцете и я залепи за стената. По-късно Либи щеше да се пита защо бе толкова изненадана от неговата светкавична реакция или може би под привидно доброто му разположение се криеше свиреп и груб нрав.

— Искаш да знаеш какво ме прихваща ли? — В очите му, така близко до нейните, проблясваха мълниеносни гръмотевици. — Затова ли е целият този напън?

— Изобщо не ми пука какво те е прихванало. — Тя продължаваше да държи брадичката си гордо вдигната нагоре, въпреки че устата ѝ пресъхна. Знаеше, че по-лесният изход бе да предложи мир, вместо да продължава със словесната битка. Понякога това беше по-скоро от страх, отколкото проява на пацифизма ѝ. Изпъна гръб и си пое дълбоко дъх. — Не желая да знам какво става с теб, а сега бъди така добър да ме пуснеш да си вървя.

— А би трябвало да те интересува. — Нави косата ѝ на китката си, дръпна главата ѝ назад и шията ѝ бавно се откри. — Мислиш ли, че всяко чувство, което мъжете изпитват към жените, е нежно, любящо и деликатно?

— Не съм толкова глупава. — Опитва се да се освободи, ала Кал не я пусна, което повече я ядоса, отколкото я уплаши.

— Разбира се, че не си. — Либи не отместваше очи от неговите, изпълнени с гняв. Нещо в него се пречупи, падна и последната му задръжка. — Дойде време да ти покажа и останалото.

— Не желая да ми показваш каквото и да било.

— Точно така. Значи ще има други, които ще ти предадат последния урок. — Ревността го разяждаше, раздираше го до кръв. — Върви по дяволите. Да вървят по дяволите и те. Запомни. Когато някой друг те докосва утре или след десет години, ще си мечтаеш това да съм аз. Ще се погрижа за това.

И още преди думите му да отшумят, той я повали в леглото.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Либи оказа съпротива. Не желаше да му се отдаде в състояние на подобен гняв, без значение колко дълбока бе обичта ѝ към него. Под тежестта на телата им леглото потъна и ги обви плътно отвсякъде като пашкул. Музиката продължаваше да звучи — тиха и успокояваща. Пръстите му сърчно се справиха с копчетата на блузата ѝ.

Тя мълчеше. Изобщо не ѝ хрумна да го моли да спре или пък да избухне в плач, нещо, което със сигурност би го стъписало. Вместо това се съпротивляваше и се мъчеше се изтръгне от безмилостната му хватка. Не спираше да се бори, яростно го отблъскваше, повела лична война и с подлата реакция на тялото си, което застрашаваше да предаде сърцето ѝ.

За подобно поведение рискуваше да го намрази. Мисълта я сломи. Ако сега той успееше да осъществи замисъла си, щеше да отмие всичките ѝ прекрасни спомени и на тяхно място да остане това насилствено и вероломно покушение. Нямахше да го понесе и със сетни сили се бореше и заради двама им.

Кал добре я познаваше. Всяка нейна извивка, всяка трапчинка, всяко трепване. В пристъп на гняв той я хвана за китките с едната си ръка и ги вдигна над главата ѝ. Устните му се впиха във врата ѝ, докато спусна другата си ръка надолу по тялото ѝ, за да открие онова нежно и чувствително място. Чу я да стене, докато нежеланото и непоколебимо удоволствие я разкъсваше на две. Тялото ѝ се напрегна — превърна се в опъната струна, която застрашаваше след миг да се скъса. Съвсем осезателно усети как я побиха тръпки и чу сподавения ѝ плач. Видя предизвикателните ѝ устни, само миг преди да ги затвори за него.

Прободе го искрица разкаяние. Нямахше право, никой нямахше право да си присвоява нещо толкова красиво и да го използва като оръжие. Искаше да я нарани, заради нещо, което бе извън нейния контрол. И бе успял. Не повече обаче, отколкото нараняваше самия себе си.

— Либи... — Тя само отърси главата си, но очите ѝ останаха плътно затворени. С надеждата да намери думите, които липсваха, Кал се изтъркаля настрана и впери поглед в тавана. — Дори не мога да ти се извиня... Няма извинение за начина, по който се отнесох към теб.

Либи успя да преглътне сълзите си. Това я поотпусна и същевременно ѝ даде възможност да успокои дишането си и да отвори очи.

— Може би не, ала обикновено винаги има някакви причини. Бих искала да чуя твоите.

Дълго време той остана безмълвен. Лежаха един до друг, почти без да се докосват. Можеше да ѝ изтъкне десетки причини — липсата на сън, преумората, притеснението, че полетът можеше да се провали. И всички те щяха да са достатъчно основателни. Но нито една от тези причини не съдържаеше в себе си истината. А Либи, той знаеше, държеше особено на истината.

— Не си ми безразлична — започна Кал бавно. — Не ми е лесно да живея с мисълта, че никога повече няма да те видя. Съзнавам, че и двамата имаме свой живот, своите домове — допълни той, преди тя да успее да заговори. — Съзнавам, че и двамата трябва да се примирим с действителността, ала знаеш ли колко ме натъжава това, че на теб ти се удава така лесно.

— Не е вярно. Не ми е лесно.

Даваше си сметка, че бе егоистично, но изпита облекчение от думите ѝ. Пресегна се и я хвана за ръката.

— Аз съм ужасяващо ревнив.

— От какво?

— От мъжете, които ти предстои да срещнеш, от тези, които някога ще заобичаш, от онези, които ще обичат теб.

— Но...

— Моля те не казвай нищо. Нека ти кажа всичко. Така ще ми олекне. Очевидно фактът, че си давам сметка, колко съм неправ, няма особено значение. Всичко ми идва отвътре, не мога да го контролирам. Всеки път, когато си представя някой да те докосва, както те докосвам аз, или да те гледа, както те гледам аз, полудявам.

— Затова ли си ми толкова ядосан? — Либи се извърна и се вгледа в профила му. — Заради моите въображаеми бъдещи връзки?!

— Имаш право, звучи доста идиотско.

— Не се и опитвам да те накарам да се чувстваш така.

Той сви рамене.

— Понякога дори ги виждам. Единият е над метър и осемдесет и има фигурата на един от онези свършени гръцки богове.

— Адонис ли имаш предвид? — предположи тя усмихната. — Него и аз го харесвам.

— Млъкни. — Либи забеляза застрашителната извивка на устните му. — Рус, с обветрено лице и има силно издадена брадичка с трапчинка на нея.

— Като Кърк Дъглас?

Кал ѝ хвърли подозрителен поглед.

— Значи познаваш човек с подобно описание?!

— Не, не лично. — И тъй като усети, че ураганът бе преминал, Либи се наведе и го целуна по рамото.

— Все едно. Освен всичко друго е и интелигентен — още една причина, поради която да го мразя от дъното на душата си. Той е доктор, но не лекар, а доктор на философските науки. В състояние е да стои с теб с часове и да обсъждате обичаите на еди-кое си аборигенско племе. И свири чудесно на пиано.

— Е-е, направо съм впечатлена.

— Богат е. Рейтингът му е 9.2. Води те в Париж и правите любов в хотелската стая, която е с изглед към Сена. След това ти подарява диамант с размер на свит юмрук.

— Ахах. А четете ли поезия?

— Не само, че четете, но той и пише стихове.

— Боже мой... — Тя се хвана за сърцето. — Предполагам, че не можеш да ми кажеш къде ще се запозная с този мъж?! Искам да съм подготвена.

Кал се извърна лекичко, за да може да я погледне по-добре. Очите ѝ бяха ясни и пълни с почуда, а не със сълзи.

— Ти май наистина се забавляваш.

— Точно така. Ала ти ще се успокоиш само ако ти обещаая, след като си заминеш, да вляза в манастир.

— Така ще е най-добре. Можеш ли да ми се подпишеш под обещанието си?!

— Ще си помисля. — Погледът му вече се бе избистрил. Отново се бе превърнал в онзи Кал, когото тя щеше винаги да обича и разбира.

— Да смятам ли скандала за приключен?

— Явно. Извини ме Либи, държах се като пълен идиот.

— Не знам какво точно имаш предвид, ала щом така казваш...

— Отново сме приятели, нали? — Той се наведе да я целуне.

— Приятели. — Преди да се отдръпне от нея, Либи го придърпа към себе си и го целуна далеч по-интимно, отколкото се целуват приятелите. — Кал?

— Кажи. — В този миг той проследяваше извивките на устните ѝ с езика си и старателно ги запамятаваше.

— Този мъж има ли си име? Ох! — Разкъсана от смях и болка, тя се отдръпна. — Ухапа ме.

— Точно това направих.

— Това е твоята фантазия — припомни му Либи, — не моята.

— И нека да си остане така. — Кал се усмихваше, докато нежно докосваше голата ѝ кожа под разкопчаната блуза. — Ако искаш, мога да ти разкажа и за други, стига това да ти е достатъчно.

— Да. — Дланта му се намираше върху гърдата ѝ и правеше магически неща. — О, да.

— Ако аз те заведа в Париж, първите три дни няма изобщо да те пусна да станеш от леглото. — Продължаваше да я възбужда, докосваше я тук, улавяше я там... — Ще прием шампанско, бутилка след бутилка, ще ядем екзотични храни. Ще опозная всеки сантиметър от тялото ти, ще надникна във всяка една отделна пора. Ще лежим в огромното легло и ще отидем на места, където никога не сме били.

— Кал! — Тя потрепваше, докато той нежно целуваше гърдите ѝ и не спираше да говори.

— Чак тогава ще се облечем. Виждам те в лятна бяла рокля, която пада нежно върху раменете ти и се спуска по гърба. Дреха, с която, щом като те зърне някой мъж, мигновено пожелава да изтръгне сърцето ми.

— Аз дори не ги виждам. — С въздишка Либи прокара длани по тялото му. — Виждам само теб.

— Звездите на небето се виждат чудесно. Милиони са. Във въздуха се долавя аромата на Париж. Наситен... Вода и цветя, ще се разхождаме с часове, за да можеш да видиш всички онези невероятни светлини и да разгледаш старинните сгради. После ще се спрем в някое малко ресторантче с чадърчета отвън на масите, където ще прием

вино. Най-накрая ще се върнем в хотела и там ще се отдадем един на друг докрай. Ще правим любов с часове. — Устните му отново се сляха с нейните. — Всъщност, за тази работа не ни е нужен Париж.

— Прав си, така е.

Кал се обърна отново към нея и улови лицето ѝ в шепите си. То вече грееше, очите ѝ бяха полузатворени, а усмивката ѝ се бе върнала на мястото си. Искаше да запази спомен, вместо онази пустота в душата му, преди да я срещне.

— Господи, Либи, желая те.

Това бяха думите, които тя искаше да чуе, всичко, за което си бе мечтала. Протегна ръце и го прегърна.

И двамата едва издържаха. Либи го усети още щом езикът му попадна в устата ѝ. Ръцете му нетърпеливо обхождаха тялото ѝ. И тъй като чувствата му се отразяваха в нейните, отговорът ѝ не закъсня. Кръвта ѝ кипеше неудържимо. Страстта бе великолепна, невероятна. Засили се още повече, щом той започна да я разсъблича.

От гърлото ѝ се изтръгна тежък стон. С бързина, която го шокира, тя сръчно съблече блузата му, а панталоните му се озоваха на земята. Отчаяна, Либи се извъртя, местата им се размениха и тя предприе бързо, страстно пътешествие върху неговото тяло. Чу го да притаява дъх, а това я изпрати в съвсем други измерения.

Властта. Това бе най-върховният афродизиак. Либи можеше да го накара да се гъне, да се подчинява и да нашепва името ѝ. Никога не си и помисли, че с толкова малко усилия можеше да постигне такава власт и да го направи напълно безпомощен.

А Кал бе красив. Усецането, което имаше под ръцете си, вкусът от него по езика ѝ. Беше силен. По него имаше редица мускули — здрави и стегнати. И те потрепваха под нежното докосване на пръстите ѝ.

Искаше да я накара да запомни всичко. Огъваше се под товара на чувствата, които тя предизвикваше у него. Всъщност този, който щеше да запомни всичко и завинаги, бе той. Музиката, която обожаваше, нейното простичко красноречие, всичко това запълваше съзнанието му. Знаеше, че от сега нататък до края на живота му тя щеше да му напомня за нея.

Кал усещаше топлината, която излъчваше тялото ѝ, извърнато към него в търсене на устните му. Целувката ѝ бе бавна, сладна,

завладяваща в нея би могъл да се удави. След миг Либи отново се смееше, избягвайки търсещите му ръце, с което отново го подлуди до крайност.

Не можеше да го понесе. Сърцето му бясно се блъскаше в гръдния кош. Сякаш ритъмът нашепваше името ѝ, отново и отново, докато го изпълнеше.

— Либи. За бога. — Гласът му прозвуча дрезгав и суров като желанието му.

Тогава тя се обви около него като топло кадифе. Звукът, който издаде, бе не повече от сподавен стон, но с триумфална нотка. Потънала в собственото си удоволствие, Либи зададе диво темпо, като усещаше силите си да се завръщат отново и отново, докато страстта ѝ заприижда на вълни.

Сякаш бе космическо свободно падане трамплин във времето. Той бе преживял и двете усещания, ала това чувство не можеше да се сравни с тях. Слепешката Кал се пресегна към нея, а ръцете му се плъзнаха по копринената ѝ кожа. Докато дланите им се сляха. Достигнаха върха едновременно.

Съвършенство. Изпълнена от задоволство, Либи се примъкна поблизо и положи глава точно върху сърцето на Кал, докато той нежно я галеше по косата.

Спокойна. Всяка отделна частица на тялото ѝ бе докосната. И не само тялото, но и душата, и сърцето ѝ. Чудеше се колко ли дълго двама души биха могли да останат в леглото без храна и вода. Отговорът бе завинаги. Засмя се на собствените си мисли. В този миг дори бе готова да си повярва.

— Майка ми и баща ми си имат котка. Едно дебело същество на име Мариголд. Той е толкова ленив, че не дава пет пари за нищо, което се случва около него — заразказва тя.

— Мъжки котарак, а с женско име, защо?

Все още с усмивка на уста, Либи прокара длан по ръката му.

— Нали се запозна с нашите, защо се учудваш?

— Всъщност, да, права си.

— Котаракът всеки следобед се изпъва на перваза на прозореца. В този миг го разбрах точно какво чувства, когато се излегне на слънцето. — Тя се протегна съвсем леко, защото и най-малкото

движение като че ли изискваше огромно усилие. — Леглото ти е удобно, Хорнблоуър, харесва ми.

— Аз самият също много си го харесвам.

За известно време и двамата замълчаха.

— Тази музика. — Сега сякаш продължаваше да звучи в главата ѝ — лека, нежна, романтична. — Не спирам да мисля, че всеки момент ще позная кой я изпълнява.

— Салвадор Саймиън.

— Да не е някой съвременен композитор?

— Зависи от гледната точка. Твори към края ма двадесет и първи век.

— Да, разбирам. — Възприятията ѝ окончателно се объркаха. Понякога понятието вечност бе доста относителна величина. И като запази за себе си максимално дълго този последен миг, Либи се извърна и притисна устни към гърдите му. Сърцето му биеше отдолу — силно и равномерно. — Поезия, класическа музика и въздухопеди. Интересно съчетание.

— Така ли?

— Да, особено интересно. Също така знам и че си луд за сапунени сериали и телевизионни игри.

— На това му се вика проучване. — Кал се усмихна, защото усети как тя се изправя и сядва в леглото зад него. — Ще ми се да съм в крак с всички популярни форми на забавление за времето си. — Замисли се за миг. — Смяташ ли, че някъде се съхраняват архивни данни по тези въпроси? Наистина искам да знам дали Блейк и Ева успяват в начинанията си въпреки подлите интриги на Дориан. После не по-маловажно е обвинението на Джъстин в убийството на злия и жалък Карлтън Слейд. Ти кой мислиш, че го е направил? Аз съм за миловидната, но коравосърдечна Ванеса.

— Наистина си полудял... А вие нямате ли си сапунки?

— Имаме, ала никога не съм имал време да гледам такива филми. Стана ми ясно, че това могат да си го позволят само хората, които работят вкъщи.

— Хората, които работят вкъщи. — Либи повтори изречението, защото ѝ хареса безличната му форма. — Не аз ти зададох всичките тези въпроси, нали. — Сега подпря брадичка на коленете си. — Когато

се върнем въкъщи, ще трябва внимателно да опишем всичко, което се случи с теб.

Той я погали нежно по рамото.

— Абсолютно всичко ли?

— Всичко, подходящо за четене. Докато пишем и подреждаме нещата, които ще отнесеш в капсулата, ти можеш да попълниш знанията ми за бъдещето.

— Добре. — Кал стана от леглото. Може би наистина би било по-разумно, ако и двамата имаха работа през следващите няколко часа. Пресегна се да си вземе панталоните и забеляза полароида, който също се валяше на земята. — Това пък какво е?

— Фотоапарат. Самопроявяващ се. Снимката е готова за около десет секунди.

— Така ли? — С невероятна изненада той го заразглежда. Когато навършваше десет години, някой му подари подобен апарат, който имаше сходни функции. Неговият апарат обаче се побираше в шепата му. Освен това на него имаше часовник, показваше температурата в стаята и имаше вградено музикално устройство.

— Кал, лицето ти отново придоби онова недоумяващо изражение.

— Извинявай. Как го правиш? Кое копче натискаш?

— Това там... Не! — Но вече беше късно. Той успя да я улови и запечата на снимка. — Да знаеш, че хора са били убивани и за далеч по-незначителни деяния.

— Мислех, че искаш да имаш снимки — отвърна Кал логично, докато държеше в ръката си оформящата се снимка.

— Но аз съм гола.

— А, да — усмихна се той. — Снимката не е лоша. Въпреки че не е триизмерна, човек добива представа за формите ти, доста секси при това. — Тя сграбчи чаршафите, уви ги около себе си и тръгна след него, протегнала ръка. — Искаш да се видиш? — Кал продължаваше да държи снимката така, че Либи да не може да я достигне, ала все пак да може да я види. — Господи, обожавам, когато се изчервяваш.

— Не се изчервявам. — Повтаряше също така и че не се смее, докато се опитваше да си придърпа дрехите, за да се облече. Той обаче не й даваше и тях.

Когато излязоха от кораба, сенките вече бяха станали продълговати. След кратка дискусия стигнаха до решението да завържат въздухопеда на Кал към багажника на джипа и да се качат двамата заедно в колата.

— Нямаше да е зле, ако имахме някакво въже — подзе тя.

— За какво ти е? — Той направи възел под седалката на въздухопеда и издърпа двата края на каишите отпред.

Либи сви рамене.

— Е, щом като предпочиташ да го направим по лесния начин. — Тя се наведе напред, запъна краката си здраво в земята и се подготви за вдигане.

— Какво правиш?

— Ще ти помогна да го вдигнем. — Подхвана здраво машината отдолу и издуха падналия кичур коса от очите си. — Хайде хващай и ти.

Кал щеше да се пръсне от смях, но успя да запази самообладание.

— Добре, ама гледай да не се сецнеш.

— Не се тревожи. Имам опит. Знаеш ли колко оборудване съм пренесла, когато сме ходили да заснемаме разкопки и различни обекти?

— Не, нямам представа. — Той ѝ се усмихна.

— Достатъчно много. Хайде, ще го вдигнем на три. Едно, две, три! — Либи щеше да припадне от учудване, когато с този си напън, без никакво усилие, вдигна въздухопеда на нивото на раменете си. Това съоръжение не тежеше повече от десетина килограма. — Хорнблоуър, ти си правиш шеги с мен!

— Благодаря ти за помощта. — Той набързо пристегна въздухопеда. — Този път ще ми дадеш аз да карам. Хайде де, Либи. Тук няма кой да ни види.

Тя бръкна в джоба си и извади ключовете, а Кал се отправи към мястото на шофьора.

— Между другото, ти така и не ми показва шофьорската си книжка.

— И да ти я покажа, няма никаква полза от нея. Либи, помисли, щом успявам да пилотирам това — посочи той кораба до тях. — Не

смяташ ли, че колата ти не би трябвало да ми се опре. Просто искам да видя какво е усещането.

Тя му метна ключовете.

— Само не забравяй, че това превозно средство остава на земята.

— Ясно — с вид на зарадвано дете, Кал се намести на шофьорското място. — Това нещо се управлява със скорости, нали?

— Очевидно.

— Какъв е този педал!?

— Това е съединителят — бързо му отвърна тя и се запита дали току-що не повери живота си в Божите ръце.

— О, да. Съединител. Това не е ли онова съоръжение, чрез което се сменят скоростите? Колкото по-висока предавка, толкова по-голяма скорост. Нали това е идеята на този педал? А другия педал? Онзи до него?

— Това е спирачката. Внимавай много със спирачките, Хорнблоуър. Бъди особено внимателен със спирачките.

— Не се тревожи. — Той я изгледа предизвикателно, след което завъртя ключа на стартера. Колата се понесе назад и спря с трясък. — Секунда, мисля, че сега нещата вече са наред.

— Наред ще са, когато изведеш автомобила на пътя.

— На кое?

Въпреки, че дланите ѝ бяха доста влажни, Либи хвана волана и му показа накъде да кара.

— Карай бавно и се опитай да държиш волана изправен. Карай напред.

— Без проблеми. — Лендровърът измина първите няколко метра с ужасни подскоци, което принуди Либи да се хване с две ръце за таблото и да започне да се моли. Кал истински се забавляваше и леко се разочарова, когато пътят се оправи. — Виждаш ли, няма нищо.

— Само гледай да караш по шосето. О, господи! — Либи закри лицето си с ръце, за да не види как колата ще се натресе с всичка сила в едно дърво.

— Винаги ли изпадаш в такива истерии, когато някой друг кара? — попита той спокойно, докато сръчно заобикаляше дървото.

— Мога дори да те намразя. Бъди сигурен.

— Отпусни се, миличка. Сега ще се поразходим малко.

— Кал, би трябвало да се заемем с...

— Хайде да се позабавляваме малко. Не се ли казва така?

— Да, горе-долу. — Тя прехапа устни и се вкопчи за предпазния колан. — Както и да е, няма значение. Аз предпочитам да си живея дълъг и скучен живот.

Той се спусна рязко по каменистото нанадолнище, сякаш бе роден зад волана.

— След летенето, шофирането може би е второто най-хубаво нещо в света. — Кал я стрелна с поглед. — Е, може би не точно второто, ала е близо...

— Някои от най-важните органи в тялото ми са се откачили и се реят свободно. Кал, недей, ще минеш точно през средата на... — Водата плисна шумно нагоре, образувайки две прекрасни завеси от двете страни на джипа. Либи бе останала без дъх, когато се озоваха на отсрещния бряг. — На реката — довърши тя вяло изречението си, докато вадеше от очите си мокри кичури коса. Не по-малко мокър от нея, той се зарадва, обърна колата и се засили да мине втори път през реката. Либи чу собствения си смях, щом водата я изплиска отново. — Ти си луд. — Колата се понесе над земята, след което се приземи с трясък. — Но с теб не е скучно.

— Знаеш ли, че ако на тази кола ѝ се направят някои модификации, ще направи страхотен фурор у нас. Не знам защо не ги правят повече. Ако ѝ изработят прототип, рейтингът ми ще изхвърчи до небесата.

— Никъде няма да ми взимаш колата. Имам да изплащам още четиринадесет вноски.

— Само си го помислих. — Можеше да се забавлява да кара с часове. Времето обаче захладняваше и тя започна да трепери. Кал обърна колата към къщата.

— Имаш ли някаква представа къде се намираме?

— Разбира се. На около двадесет градуса североизточно от кораба. — Погали я по мократа коса. — Казах ти, че съм добър навигатор. Искаш ли, като се върнем, да си вземем топъл душ? После ще си запалим камината и ще пийнем по едно бренди. А след това... — Той удари рязко спирачките. Пред тях с почти маршово темпо вървяха трима туристи.

— По дяволите. Тук почти не се среща жив човек толкова рано в сезона и всички го знаят. — Един бърз поглед ѝ беше достатъчен, за да

прецени, че тези хора не бяха истински туристи. Не си бяха махнали етикетите от туристическите обувки и останалите принадлежности.

— Ако продължат в тази посока, до час-два ще се натъкнат на кораба.

Либи преглътна паническия ужас, който я бе обзел, и се усмихна на хората.

— Здравейте.

— Добър ден. — Мъжът, който бе с огромна физика, як и на около четиридесет години, се облегна на джипа. — Вие сте първите, които срещаме от сутринта.

— Туристите избягват да минават по този път.

— Точно затова ние решихме да минем оттук, нали, Сузи? — Той потупа по рамото красивата, ала изтощена до крайност жена до себе си. Нейният отговор се сведе до едва доловимо кимане. — Ранкин. Казвам се Джим Ранкин. — Мъжът хвана ръката на Кал и здравата я разтресе. — А това са съпругата ми Сузи и синовете ни Скот и Джо.

— Радвам се да се запознаем. Аз съм Кал Хорнблоуър, а това е Либи Стоун.

— Значи, екскурзия на четири колела?!

Либи забеляза празния поглед на Кал и пое инициативата.

— Ние тъкмо се връщаме.

— Да, влаченето на раници е работа за нас — усмихна се широко Джим.

За по-малко от десет секунди човек можеше да прецени, че единственият от групата, ентузиазизиран да изкачва планината пеша, бе Джим. Този факт можеше да се превърне в предимство за тях.

— Откъде идвате?

— Тръгнахме от Биг Виста. Там има малък, добре уреден къмпинг, но беше прекалено пренаселен. Искях да покажа на жена си и на децата що е истинска дива природа.

Либи прецени, че момчетата бяха на не повече от тринадесет и петнадесет години. И двамата изглеждаха така, сякаш бяха на края на силите си. Даде си сметка за разстоянието до Биг Виста и изобщо не се учуди защо момчетата изглеждаха по този начин.

— Доста път сте извървели.

— Ние сме яки. Нали, момчета?

И двете деца го изгледаха нещастно.

— Нали не смятате да продължите по билото нагоре? — запита Либи, ръкомахайки.

— В интерес на истината, точно това смятаме да направим. Въпреки че се опитахме да минем по същия път, преди да паднат снеговете, и не успяхме.

Сузи въздъхна и клекна да масажира мускула на прасеца си, който явно я болеше.

— Няма да можете да минете оттук. Забранено е. Целият регион е заграден за сечене и извозване на трупи, заради залесяването. Видяхте ли просеката?

— Да. — Джим си оправи крачкомера на талията. — Чудехме се какво ли е това нещо сред дърветата.

— Планирана сеч — поясни Либи, без да ѝ мигне окото. — Затова къмпингуването и туризмът са забранени сега. Глобата е петстотин долара — допълни тя за по-убедително.

— Е, очевидно трябва да ви благодарим, че ни предупредихте.

— Татко, не можем ли да отседнем в хотел? — обади се едно от момчетата.

— Хотел с басейн — допълни другото. — И с видео стена.

— И с легло — измрънка жена му. — С истинско легло.

Джим се усмихна на Кал и Либи.

— Семейството става раздразнително по това време на деня. Изчакайте само да видите онова слънце утре заранта. Ще видите, че усилията ще са си стрували.

— От другата страна има една по-лесна пътека. — Либи се изправи на мястото си в джипа, за да им посочи пътеката. — Виждате ли я?

— Да. — Джим не одобряваше идеята да сменя маршрута си, ала петстотиндоларовата глоба си изигра ролята.

Либи се зарадва, че успя да ги отклони без особени трудности.

— След три-четири мили има сечище, което може да послужи за хубав къмпинг. Гледката е невероятна. До залез-слънце би трябвало да стигнете.

— Бихме могли да ви откараме — намеси се Кал, който бе забелязал изтощеното лице на по-малкото момче. В мига, в който предложението бе направено, умората се превърна в усмивка.

— О, не, не благодаря — моментално отказа Джим. — Няма да е честно.

— Може би. Обаче би спасило живота ти — намеси се Сузи, която свали огромната раница от гърба си. Тя избута съпруга си настрани и се обърна към Кал. — Господин Хорнблоуър, ако ни закарате до това място, за което говорите, може да поискате каквото си пожелаете.

— Е, Сузи...

— Млъквай, Джим. — Тя сграбчи ръкава на мократа риза на Кал. — Моля ви. На гърба си нося товар за четиристотин петдесет и осем долара — целият е ваш.

Джим се засмя весело и сложи ръка на рамото на жена си.

— Сузи, нали се споразумяхме...

— Всички споразумения се отменят — извиси тя пискливо глас. После се помъчи да се овладее и пое дълбоко дъх.

— Аз умирам тук, Джим. Освен това на момчетата може да им останат травми за цял живот. А ти не би искал да бъдеш отговорен за всичко това, нали. — И тъй като не беше уверена в неговия отговор, Сузи се извъртя към момчетата и ги придърпа в прегръдките си. — Ти се разхождай, колкото си искаш, но аз имам мехури по краката и не знам дали изобщо някога ще възвърна чувствителността на левия си крак.

— Сузи, ако знаех, че се чувстваш така...

— Добре. — Тя нямаше намерение да го остави да си довърши изречението. — Сега вече знаеш. Хайде момчета.

Качиха се отзад в джипа. След миг и Джим седна разочарован, като взе по-малкото момче в скута си.

— Колко красива страна — подзе Либи, като показваше на Кал накъде да кара. — Сигурно ще оцените видяното, след като си починете и хапнете нещо. — И най-вече, когато Сузи разбереше, че се бяха приближили с няколко километра към Биг Виста.

— В този район има ужасно много дървета. — Сузи въздъхна от удоволствие от удобството да се движиш, без да полагаш усилия. И понеже съзнаваше, че Джим бе намусен, го потупа приятелски по коляното. — Вие от тук ли сте?

— По принцип, да. — Вече убедена, че Кал няма да обърка пътя, Либи се обърна да огледа спътниците си. — Кал е от Филадельфия.

— Наистина? — Сузи се опита да раздвижи натъртения си крак, след което предпочете да не рискува повече. — И ние сме оттам. Вие за пръв път ли идвате насам, господин Хорнблоуър?

— Да, може да се каже, че това ми е първо идване.

— И на нас също. Искахме да покажем на синовете си как изглежда девствената природа, все още незамърсена от хората. И мисля, че успяхме. — Тя отново побутна съпруга си по коляното.

Джим се протегна и праметна ръката си върху облегалката на седалката.

— И те със сигурност няма да забравят това пътуване. — Момчетата си размениха погледи, ококориха очи, но мъдро си замълчаха. Все още имаше шанс да ги заведат на хотел. — Е, щом като сте от Филадельфия, какво мислите за шансовете на „Филитата“ тази година?

Кал отвърна предпазливо и уклончиво:

— Винаги им стискам палци.

— Това е решението. — Джим шляпна Кал по рамото. — Ако всички играчи вътре в игрището се стегнат и подсилят питчърите, може и да направят нещо.

Ясно, става дума за бейзбол, помисли си Кал и се усмихна, поне никои неща му бяха познати.

— За този сезон не мога да твърдя нищо със сигурност, ала съм убеден, че следващите сто-двеста години ще си извоюваме първото място в шампионата.

Джим се разсмя от сърце.

— На това му се вика поглед в бъдещето.

Когато стигнаха сечището, спътниците им вече бяха в доста по-ведро настроение. Момчетата скочиха и подгониха някакъв заек. Сузи като че ли запристъпва по-уверено на краката си.

— Наистина е много красиво. — Тя се взираше в невероятната гледка на редиците планински вериги, разгъващи се в далечината, зад които бавно се спускаше залязващото слънце. — Благодаря ви и на двамата. — Сузи се обърна към мъжа си, който вече нареждаше на момчетата да се залавят за работа и да събират дърва за огрев. — Вие спасихте живота на съпруга ми.

— Всъщност той не изглежда никак зле — намеси се Кал.

— Не изглежда, ала щеше, защото смятах да го ликвидирам, докато спи. — Сузи се засмя и свали раницата от гърба си. — Засега няма да ми се наложи, поне през следващите няколко дни.

Нищо неподозиращият Джим се приближи и прегърна жена си.

— Сузи, казах ти, че тук човек може да диша с пълни гърди.

— Поне засега.

— Не е като във Филадельфия. Защо не останете да ни направите компания за вечеря? С нищо не може да се сравни вечерята под открито небе.

— Наистина, заповядайте — присъедини се Сузи. — Тази вечер менюто включва небезизвестния консервиран боб, хотдог от хладилната чанта, ако не се е вмирисал, и за десерт имаме чудни сушени праскови.

— Звучи страхотно — усмихна се Кал. Част от него желаше да остане, само да седне и да ги слуша. Семейство Ранкин му се струваха почти толкова забавни, колкото която и да било сапунена серия по телевизията. — Ала за съжаление трябва да се връщаме.

Либи подаде ръка на Сузи и прибави едно дружелюбно потупване по рамото.

— Ако се придържате към пътеките все вдясно, скоро ще се върнете в Биг Виста. Маршрутът е доста дълъг, но за сметка на това приятен. — А също така със сигурност щеше да ги отведе в точно обратната на космическия кораб посока.

— Не знаете колко сме ви задължени. — Джим бръкна в задния джоб на панталоните си и извади една визитна картичка. Жестът му накара Либи да се усмихне ехидно. — Хорнблоуър, звъннете ми, щом се върнете във Филадельфия. Работя в търговския отдел на „Бисън мотърс“. Ще ви уредя заедно с милата госпожа с нещо ново, може и втора употреба.

— Ще го имам предвид.

Качиха се в лендровъра, помахаха за сбогом и оставиха семейство Ранкин зад гърба си.

— Ново или втора употреба, какво имаше предвид? — попита Кал.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Доста време Кал мисли за семейство Ранкин. Дори попита Либи дали така изглежда едно средностатистическо американско семейство. Тя му отговори с известна почуда, че вероятно да.

Може би те го заинтригуваха, защото за краткия си контакт с тях той успя да направи някои сравнения със собствените си близки. Баща му, когото никой не би сбъркал с огромния лъчезарен Джим Ранкин, също обожаваше природата, девствените кътчета и семейните походи. Също както и двете им момчета, Кал и Джейкъб прекарваха доста време в мрънкане, хленчене и мръщене. И когато нещата излезеха извън контрол и чашата прелееше, майка им набързо въдворяваше ред.

Семейството очевидно се бе запазило като обществена единица през вековете. Тази мисъл беше утешителна.

Когато се върнаха в къщата, запалиха камината и си сипаха бренди. След което, тъй като Либи беше по организацията, се качиха горе и довършиха доклада на компютъра.

Щяха да са им нужни три копия. Първото щеше да отиде в капсулата, второто — в кораба, а третото щеше да остане за Либи.

Той беше възхитен от добрия ѝ стил на писане, след като прочете целия труд. Нямаше съмнение, че учените от неговото време щяха високо да оценят доклада ѝ, защото беше сбит, съдържателен и много завладяващ. Останалото бяха технически данни, които Кал съзнаваше, че тя не разбира изобщо, и въпреки това бяха прецизно подредени.

Прекараха часове наред в написването му. Редактираха, преписваха, за дълго се отклоняваха, когато Либи му задаваше въпроси за социалния, политическия и културния климат, характерни за неговото време. Тя го накара да се замисля върху факти, които той бе приел за даденост, както и върху такива, на които никога не бе обръщал внимание.

Да, бедността все още съществуваше, но различни социални програми предоставяха на най-бедните подслон и храна. Все още в различни краища на света имаше конфликти, ала като цяло

традиционната война бе изчезнала преди повече от сто и двадесет години. Политиците продължаваха да политиканстват, а бебетата обожаваша да бъдат гушкани. Хората се оплакваха от претоварения космически трафик. Доколкото Кал можеше да си спомни, до неговото време вече бе имало четири или пет жени президенти на Съединените щати.

Колкото повече разказваше той, толкова повече въпроси му задаваше Либи. Бяха толкова изтощени, че заспаха с дрехите в леглото, докато Кал отговаряше на един от поредните ѝ въпроси.

Капсулата беше готова на следващата сутрин. Представляваше херметически уплътнена стоманена кутия. Напълниха я с всякакви подходящи дреболии, които Либи бе купила от града. Едно от копията на доклада увиха в пластмасово фолио, преди да го пхнат в кутията. Сложиха и малка тъкана покривка, ръчно изработена от Керълайн, а също така и една глинена топка, която бащата на Либи бе направил, когато тя бе малко момиченце. Прибавиха и днешния вестник, един брой на известно списание и по настояване на Кал една дървена лъжица, която намериха в кухненския килер. Либи сложи и едната от двете снимки, които направи на космическия кораб с полароида.

— Ще ни трябва още неща — измърмори тя.

— Искам да пхнем и това — отвърна той и ѝ подаде туба паста за зъби. — Ще ми разрешиш ли да взема и нещо от твоето бельо?

— За пастата за зъби съм съгласна, за бельото — категорично не!

— Всичко е в името на науката — припомни ѝ Кал.

— В никакъв случай. Трябва ни някакъв инструмент. Винаги ужасно се радваме, когато при разкопки открием някакво сечиво. — Прерови едно чекмедже и откри отвертка, чук и гаечен ключ. — Избери си нещо.

Той се спря на гаечния ключ.

— Какво ще кажеш за някоя книга?

— Супер. — Либи се стрелна в стаята и запреглежда рафтовете. — Трябва да е научна фантастика или нещо от този род. Ах, да... Стивън Кинг.

— Чел съм книги от Стивън Кинг. Страхотно.

— А ужаси за пътуване във времето? — Тя донесе няколко книги в кухнята и ги сложи в кутията. — Ако вземат проби от страниците,

лесно могат да определят кога са отпечатани. Това ще подкрепи теорията ти. Хайде, ела навън да си направим малко снимки.

И тъй като Кал се добра пръв до апарата, си извоюва правото да направи пръв снимки. Снима къщата, Либи на фона на къщата, Либи до лендровъра, Либи как му се усмихва и как му вика нещо.

— Имаш ли представа колко пози сме изхабили вече? — Тя въздъхна тежко и отвори второ пакетче. — Да знаеш, че една такава моментна снимка струва по долар. Антропологията е интересна наука, но заплащането е мизерно.

— Извинявай. — Той застана пред къщата, а тя му махна с ръка да спре. — Така и не те попитах. Какъв е кредитът ти на доверие?

— Нямам представа. — Либи го снима с ръце в джобовете на взетите на заем от баща ѝ панталони. — Сега не правим нещата по този начин. Поне все още не. Мисля, че кредит на доверие в наши дни означава нещо съвсем различно. В днешно време има значение какъв си, с какво се занимаваш и колко печелиш. Какво ти е средното годишно възнаграждение и неща от този род. — Показа се достойна дъщеря на родителите си. — Кал, защо не свалиш въздухопеда от колата и не застанеш пак там, да те снимам с него. Нещо като сравнение на минало и настояще.

— Либи, няма как да ти платя в твоята валута за всичко, което правиш за мен.

— Не се занасяй. Одеве се пошегувах.

— Ти направи много повече за мен и аз никога няма да съм в състояние да ти се отблагодаря.

— Няма нищо за отблагодаряване. — Тя свали апарата и внимателно подбра думите си. — Не мисли за това като за задължение. Умолявам те. И не гледай на мен също по този начин. Още не съм в настроение за сериозни разговори.

— Знаеш, че не ни остава много време.

— Да, знам. — Либи не разбра всичко онова, което той ѝ издиктува предната вечер, ала знаеше, че преди изгрев-слънце вече щеше да си е заминал. — Нека не разваляме малкото ни останало време заедно. — Тя се извърна настрани, за да си даде възможност да се съвземе. — Жалко, че този модел полароид няма вградена самоснимачка, иначе щяхме да си направим няколко снимки за спомен заедно двамата.

— Задръж за малко. — Кал заобиколи покрай стената на къщата и изчезна отзад в двора. След малко се върна с градинарска мотика в ръка. — Сядай на стълбите — заръча ѝ той, а през това време завърза апарата за седалката на въздухопеда. Нагласи го така, че да улови Либи в обектива. — Готово. — Доволен от себе си, се забърза и седна до нея. Прегърна я през рамената и... — Усмихни се.

Тя вече се смееше.

Кал използва дръжката на мотиката, за да натисне копчето за снимане. Снимката се плъзна отдолу.

— Браво. Хорнблоуър, невероятно изобретателно.

— Не мърдай.

Той взе първата снимка в ръка, върна се до нея и натисна отново копчето.

— Едната е за теб, а другата за капсулата. — Кал остави и двете снимки настрана. — А сега и една за мен. — Извърна лицето ѝ към себе си и нежно я целуна.

— Забрави да направиш снимка — измърмори след секунди Либи.

— А, да. — Устните му отново се озоваха върху нейните, докато с дръжката на мотиката потърси копчето.

Тя взе в ръце първата снимка и се вгледа в образите. И двамата изглеждаха щастливи, помисли си. Обикновени, щастливи хора. За нея този факт бе от огромно значение сега и от още по-голямо щеше да бъде после. Продължаваше да държи снимката и като се изправи.

— По-добре да отидем да заровим капсулата.

Завързаха капсулата за багажника на въздухопеда, така че Либи се озова притисната между нея и гърба на Кал. Когато пристигнаха при потока, той слезе от седлото и се засмя на лопатата, която тя му подаде.

— Това е доста примитивно сечиво. Сигурна ли си, че не съществува по-лесен начин?

— В този век, за съжаление не, Хорнблоуър. — Либи посочи твърдата почва. — Хайде, започвай да копаеш.

— Мога да ти отстъпя първите няколко копки.

— Не, благодаря. — Тя седна на земята отстрани и скръсти крака. — Не бих те лишила от удоволствието.

Наблюдаваше го как копае и се зачуди какво ли ще използва впоследствие, за да изкопае капсулата. Как ли ще се почувства, когато

я отвори? Знаеше, че щеше да мисли за нея. Че щеше да му липсва. Надяваше се, че щеше да седне на нейното място и да прочете писмото, което му бе написала и пъкнала тайно. Уверена бе, че не я беше проследил, когато го сложи в кутията.

Беше само една страница, но в тази страница се бе побрала цялата ѝ душа.

Подпря брадичка в шепата си, заслуша се в музиката на водата и си припомни всяка дума.

„Кал, когато четеш това, вече ще си си у дома. Искам да знаеш колко се радвам, че успя. Не смея да твърдя, че разбирам какво преживя, озовавайки се на това място, далеч от всичко познато, разделен от семейството и приятелите си. Ала дълбоко в сърцето си исках да бъдеш там, където ти е мястото.

Не знам дали бих могла да ти обясня какво означава за мен времето, което прекарахме заедно. Толкова много те обичам, Кейлъб. Задушавам се. От сега нататък няма да има и един-единствен ден, в който да не си мисля за теб. Но няма да съм нещастна. Моля те, недей да мислиш за мен, нито ме запомняй по този начин. Това, с което ме дари тези няколко дни, е повече, отколкото изобщо съм си представяла, че е възможно. Щом като погледна небето, ще си представям теб.

Ще продължавам да изследвам миналото, за да се опитам да разбера защо човек е това, което е. Сега, след като те познавам, ще имам надеждата за това, в какво би се превърнал.

Бъди щастлив. Искам да знам, че ще бъдеш щастлив. Не ме забравяй. Исках да ти сложа и едно клонче розмарин, ала се боя, че ще се превърне в прах. Намери си сам и се сети за мен. «Моли се, обичай, помни ме.»

Либи“

— Либи? — Кал се бе облегнал на лопатата и се взираше в нея.

— Кажу.

— Къде си?

— О, не особено далеч оттук. — Погледна надолу и вдигна вежда. — Знаех си, че такъв голям и силен мъж като теб не би се затруднил да изкопае една дупка.

— Май ми излезе мехур.

— Ау. — Тя се наведе, за да целуне зачервеното място между палеца и показалеца. — Хайде да сложим кутията вътре и после можеш да гледаш, докато я закопавам.

— Прекрасна идея. — В мига, в който кутията попадна в дупката, той ѝ подаде лопатата. Либи я изгледа, след което и купчината пръст, която трябваше да се върне в дупката.

— Значи, четири жени президенти, така ли?

Кал изпъна схванатия си гръб.

— Не съм сигурен дали не бяха и пет.

Тя поклати глава и започна да закопава.

— Кал?

— Кажете... — Точно сега обмисляше варианта за една сладка следобедна дрямка.

— Въпросите, които ти зададох преди, бяха сериозни и засягаха може би цялото човечество. Сега бих искала да те попитам някои по-лични неща. Може ли?

— Защо не?

— Ще ми разкажеш ли за семейството си?

— Какво би желала да знаеш?

— Кой са те? Какви хора са? — Направи му впечатление, че тя хвърляше пръстта в дупката доста ритмично. — Ще ми се да си представя, че ги познавам малко, макар и отдалеч.

— Баща ми работи в сферата на изследователската научно-техническа дейност. Лабораторна работа, всичко строго секретно. Посветен е на професията си. В къщи обожаваше да се занимава с градината, сади цветя от семена и ги отглежда с двете си ръце. — Кал си пое дълбоко въздух, изпълнен с мириса на прясно заровената от Либи пръст, и в съзнанието му изплува образа на баща му в градината. — Понякога рисува. Лоши, ама много лоши пейзажи и натюрморти. Татко съзнава, че картините му са ужасни, ала твърди, че изкуството не е задължително да е добро. Постоянно ни заплашва, че един ден ще закачи някое от произведенията си в къщата. Уравновесен човек е.

Съмнявам се, че съм го чувал повече от няколко пъти през целия си живот да повишава глас на някого. Но винаги го изслушваш. Той е онази съединителна тъкан, която сплотява семейството. — Кал се излегна на тревата, за да може да наблюдава небето, докато разказва. — Майка ми е... Какъв беше онзи термин, който ти употреби веднъж? Опъната като струна? Пълна е с енергия и с невероятен интелект, който често стряска хората. Направо ги плаши, което доста я забавлява. Предполагам, защото вътрешно е нежна и мека като масло. Хиляди пъти е повишавала тон и винаги ужасно е съжалявала впоследствие. Джейкъб и аз много я ядосвахме. В свободното си време обожава да чете романи или ужасна техническа литература. Тя е главен прокурор на Министерството на Обединените Нации, така че постоянно се рови из купчини правни документи.

— Министерството на Обединените Нации?

— Мисля, че е нещо като орган на ООН. Създадено е някъде през... По дяволите, не мога да се сетя коя година. Причината да се създаде подобна институция са колониите и безразборното заселване на хората.

— Звучи като много престижна професия. — Либи вече се почувства респектирана от тази жена.

— Да, така е. Тя наистина преуспява — и в работата, и в тревогите си. Има уникален, заразителен смях, който изпълва стаята. Запознали се с баща ми в Дъблин. Тя била студентка в юридическия факултет, а той отишъл на почивка. Толкова се харесали, че в крайна сметка се озовали като семейство във Филадельфия.

Либи продължаваше да зарива пръстта, но улови привързаността в гласа му, бе невъзможно да не усети обичта и топлотата, с които говореше за родителите си.

— Ами брат ти?

— Джейкъб... Той е доста емоционален. Наследил е ума от майка ни, а характера, както казва майка ми, от нейния дядо. Никога не можеш да бъдеш напълно сигурен какво да очакваш от него — дали ще ти се усмихне, или ще получиш юмрук. Първо завърши право, ала когато му се насити, се пренасочи към астрофизиката. Събира проблеми, за да им намери впоследствие разрешението. Типичен майчин син, но от баща ми е наследил безграничната си, неизменна преданост.

— Ти харесваш ли ги? — Кал я погледна, а тя тъкмо довършваше. — Имам предвид, че повечето хора обичат най-близките си, ала невинаги са приятели с тях.

— Да, харесвам ги много. — Не спираше да я гледа, докато Либи върна лопатата на въздухопеда. — Те също биха те харесали.

— Бих могла да се запозная с тях, ако ме вземеш със себе си. — Тя прехапа устни в мига, в който думите се изплъзнаха от устата ѝ. Не можа да се обърне да го погледне. Така и не разбра кога идеята я осени.

— Либи... — Той се озова зад нея, прегърнал я през рамената.

— Досега съм се занимавала само с миналото — бързо заговори Либи, като се обърна към него и го хвана за ръцете. — Ако ме вземеш със себе си, ще ми дадеш възможност да проуча и бъдещето.

Кал пое в шепи лицето ѝ. В очите ѝ имаше сълзи.

— Ами твоето семейство?

— Те биха ме разбрали. Ще им оставя писмо, с което ще се опитам да им обясня.

— Никога не биха ти повярвали — каза той смирено. — Ще прекарат години наред в търсене и ще се чудят дали още си жива. Не разбираш ли, че именно това ме разкъсва и в моя случай. Те не знаят къде съм, нито какво се е случило с мен. Сега вече знам, че само чакат да чуят дали съм жив, или мъртъв.

— Ще ги накарам да разберат. — Тя улови отчаянието в собствения си глас и направи опит да се овладее. — Ако знаят, че съм щастлива, че ще се занимавам с това, с което искам — това ще им е достатъчно.

— Може би. Ала само ако знаеха със сигурност. Но не мога да те взема.

Либи отпусна ръце и се отдръпна.

— Няма да ме вземеш. Разбира се, че няма. Не знам какво ме прихвана изведнъж. Нещо ми стана...

— По дяволите, недей така. — Кал я сграбчи за ръцете и я приближи към себе си. — Да не мислиш, че аз не те искам?! Защото ако така си мислиш, да знаеш, че напротив — искам да дойдеш с мен повече от всичко. Тук не става въпрос за правилен или грешен избор. Ако можех да съм убеден, че няма никакви рискове, щях де те метна на кораба, искаш или не.

— Рискове ли? — Тя блокира на думата и се отдръпна отново. — Какви рискове?

— Нищо не е доказано сто процента.

— Не се отнасяй с мен като с глупачка. Каж ми какви са рисковете?

Той въздъхна дълбоко. Имаше едни изчисления, които ѝ спести предната вечер.

— Факторът на вероятността за успешен скок във времето е 76.4.

— 76.4 — повтори тя. — Не е задължително човек да е гений, за да разбере, че останалите 23.6 спадат към фактора на неуспех. Какво ще се случи, ако не успееш?

— Нямам представа. — Ала можеше да предположи. Една от побезболезнените вероятности бе да бъде притеглен от гравитацията на слънцето. — За това няма да рискувам и теб, без значение колко силно желая да бъдеш с мен.

Либи си каза, че няма да се поддава на паниката, защото тя няма да помогне. Три пъти си пое дълбоко въздух и усети равновесието да се завръща.

— Кейлъб, ако имаше още малко време да направиш по-подробни калкулации, мислиш ли, че щеше да успееш?

— Вероятно, може би. Либи, времето ми е ограничено. Корабът е на открито вече цели две седмици. Това, че успяхме да разубедим семейство Ранкин вчера, бе чист късмет. Какво мислиш, че ще се случи с мен, с нас, ако някой го открие? Ами ако открие мен?

— Сезонът още не е започнал. По тези места надали ще се появят за целия сезон повече от десетина туристи.

— Достатъчен е и един.

Кал беше прав и тя го знаеше. Още от самото начало времето им бе поставено под въпрос.

— Никога няма да разбере, нали? — Либи го погали по заздравяващия белег на челото. — Дали си успял.

— Аз съм много добър пилот. Имай ми доверие. — Той целуна пръстите ѝ. — И да знаеш, че ще ми е много по-лесно да се концентрирам, ако не се тревожа и за теб.

— Трудно е да се спори със здравия разум — съумя да се усмихне тя. — Нали ми каза, че имаш да довършваш още нещо по кораба. Е, аз ще се връщам в къщата.

— Няма да се бавя.

— Недей да бързаш. Свърши си работата. — Тя самата се нуждаеше от собствено време. — Ще направя прощална вечеря. — И потегли с бавна крачка, като му подвижна през рамо: — И, Хорнблоуър, набери ми малко цветя, моля те...

Набра ѝ огромен букет. Не беше лесно да го държи, докато караше въздухопеда. Пътеката под него сякаш бе залята с множество бели, розови и светлосиви цветчета. Миришеха му на нея — свежо и еротично.

През часовете, които прекара в работа на кораба, една мисъл не му излизаше от главата. Либи искаше да замине с него. Да напусне дома си. И не само дома си. Беше готова да изостави живота си.

Вероятно желанието ѝ бе продиктувано от импулс, нещо моментно.

Причините нямаха значение. Кал имаше нужда да се захване за тази единствена мисъл. Тя беше готова да тръгне с него.

Като приближи, видя съвсем слаба мъждукаща светлина от кухненското прозорче. Това го накара да се усмихне, докато паркира въздухопеда и вдигна от земята няколко паднали от букета цветя. Може би в крайна сметка беше решила да си почине или го чакаше пред камината в хола.

Хареса му мисълта да я намери свита на кушетката, завита с някое от произведенията на майка си. Или пък четяща, с очила на носа, зачервен поглед и сънлив вид.

Разнежен от собствените си мисли, той отвори вратата и завари дори още по-умилителна гледка.

Либи го чакаше. Беше запалила свещи. И продължаваше да ги пали. Стотици. Всичките бяха бели. Масата беше сложена с прибори за двама и с бутилка шампанско, охлаждаща се в кофичка отстрани. В стаята миришеше на восък, на подправки от ястието, което беше приготвила, и естествено на нея самата.

Тя се обърна да му се усмихне за добре дошъл, а той усети, че губи дъха си.

Косата ѝ бе вдигната така, че виждаше прекрасната тънка извивка на врата ѝ. Беше облечена в рокля с цвят на лунна светлина,

проблясващ на моменти под движението на тялото. Раменете ѝ бяха оголени, а платът нежно се спускаше по ханша и бедрата.

— Не си забравил... — Либи тръгна към него с разтворени обятия да поеме цветята. Кал не помръдна. — Нали са за мен?

— Кое? Да. — Като изпаднал в транс, той машинално ѝ ги подаде.

— Набрал си повече от необходимото. — Беше подготвила ваза. — Вечерята е почти готова. Надявам се да ти хареса.

— Смайваш ме, Либърти.

Тя се обърна, настръхнала от погледа, който прочете в очите му.

— Такава ми беше и целта. Поне веднъж. — Когато Кал не помръдна от мястото си, а продължи да я съзерцава, срамежливостта ѝ взе превес и тя започна да кърши пръсти. — Купих шампанското и роклята вчера от града. Мислех, че ще е хубаво да направим нещо специално тази вечер.

— Страх ме е, че ако се помръдна, ти ще се изпариш.

Сърцето ѝ се загнезди в усмивката, докато нежно обви ръце около врата му.

— Добре, но само веднъж.

— Няма. — Подаде му ръка, а когато той я прие, го стисна здраво. — Ще си остана, където съм. Би ли отворил бутилката?

Вечеряха. Не усещаха нищо от яденето. Шампанското беше излишно. Те вече бяха пияни един от друг. Свещите догаряха.

Някои качиха със себе си в спалнята, така че светлината в помещението да остане приглушена и мека, за да виждат телата си, докато правят любов.

Между тях имаше сладост, бавна и предизвикателна наслада. Те усетиха неудържима нужда един от друг, засилваща се с всяка секунда. Имаше сила и топлина, настойчивост и щедрост.

Часовете се претопяваха един в друг, ала те оставаха слети в едно. Всеки трепет, всяка въздишка, всеки удар на сърцето щяха да останат запомнени. Свещите изгаснаха, но те оставаха преплетени един в друг.

След това, въпреки че думите оставаха неизказани, осъзнаха, че това бе последният път. Ръцете му сякаш бяха необикновено изкусителни, устните ѝ неустойимо предизвикателни.

Когато всичко свърши, споменът от красотата на изживяното я остави без дъх. За да се предпази, Либи се сгуши в него и започна да се моли сънят да я победи. Не можеше да понесе заминаването му.

Кал лежеше в леглото буден и наблюдаваше как първите признаци на утрото се промъкват в стаята. Благодарен беше, че тя успя да заспи. Нямаше да има сили да се сбогува с нея. Когато се изправи, почувства внезапна остра болка, която едва не го повали. Бързо, старайки се да запази мисълта си бистра, навлече работния гащеризон, който пак тя му беше приготвила.

Притеснен да не я събуди, той я погали само по косата, след което тихо излезе от стаята. Либи отвори очи едва когато чу да се затваря външната врата. Зарови лице във възглавницата и даде воля на сълзите си.

Корабът беше обезопасен, а изчисленията готови. Кал седна и се загледа в избледняващата нощ. Важно бе да потегли преди изгрев-слънце. Обратното броене бе готово за старта. Грешка почти не беше възможна. Животът му зависеше от това.

Мислите му обаче все се връщаха при Либи. Защо не знаеше, че заминаването толкова ще боли? И въпреки това трябваше да го направи. Животът му, времето му не съвпадаха с нейните. Безсмислено бе да се връща и да агонизира отново и отново. Преживял го беше вече десетки пъти.

Стоеше безмълвен, докато спомените му се връщаха като на филмова лента, а времето не спираше.

„Подготовката за стандартен орбитален полет да започва.“

— Да започва — отвърна почти машинално на компютъра. Различните уреди стартираха. С умения, които му бяха станали втора природа, той започна да подготвя излитането. Направи повторна пауза, втренчен в дисплея.

„Системите готови. Двигателите чакат разрешение за запалване.“

— Добре. Разрешавам обратно броене.

„Десет, девет, осем, седем...“

През кухненската врата Либи чу грохота на двигателите. Тя избърса набързо стичащите се сълзи и се взря в прозореца, за да види. Появи се светкавица. За миг ѝ се стори, че видя отблясъци от метал да оставят следа в небесния простор. После изчезна. Гората притихна.

Потрепери. Искаше ѝ се да вярва, че ѝ бе станало хладно заради студения въздух и леката роба, с която се беше наметнала.

— Бог да те пази — промълви тихо. Предаде се и заплака отново.

Животът продължаваше. Птичките запяха отново. Слънцето почти се показва на хоризонта. Искаше ѝ се да умре.

Безсмислено. Разтърси се, за да се разбуди, и сложи чайника на котлона. Щеше да си направи чаша горещ чай, после да измие чиниите, а след това да се върне към работата си.

Щеше да работи, докато можеше да държи очите си отворени. После щеше да заспи. На следващата сутрин щеше да се събуди и да работи пак до пълно изтощение и щеше да прави така, докато дисертацията не бъде завършена. Щеше да стане най-добрият труд, който колегите ѝ някога бяха чели. След това щеше да се отдаде на пътуване.

Щеше да ѝ липсва до последния ден на живота ѝ.

Водата завря, сипа си чай и седна на кухненската маса. След миг го захвърли настрана, подпря главата си с лакти на масата и заплака.

— Либи...

Тя скочи от стола и той се строполи на земята. Кал беше тук, стоеше на входната врата. По лицето му се четяха изтощение и преумора. Освен това излъчваше нещо далеч по-силно. Либи потърка очите си. Не можеше да бъде там.

— Кейлъб?

— Защо плачеш?

Чу го да говори. Замаяна, тя опря ръка на ухото си.

— Кейлъб? — повтори. — Но как е възможно, аз чух кораба, видях го да излита.

— Да не си плакала, откакто съм излязъл? — Той се приближи и докосна с пръст влажната ѝ буза.

Докосването му беше истинско. Ако беше полудяла, лудостта ѝ харесваше.

— Не разбирам. Как е възможно да си тук?

— Аз пръв трябва да ти задам един въпрос. Само един. Обичаш ли ме?

— Аз, аз... Трябва да седна.

— Не. — Кал я хвана за ръката и не й позволи да седне. — Отговори ми. Обичаш ли ме?

— Да. Само идиот би задал подобен въпрос.

— Защо никога не ми го каза?

— Защото не исках — знаех, че трябва да си отидеш. — Либи се хвана за главата. — Моля те, нека седна. — Пусна я и я видя как почти инстинктивно потъна в едно от креслата. — Не съм спала — промърмори тя, сякаш по-скоро на себе си. — Може би имам халюцинации.

Той повдигна главата ѝ и я целуна страстно. Преди да съумее да се спре, едва не я извлече от стола.

— Това достатъчно истинско ли е?

— Да — отвърна едва-едва Либи. — Ала все още не разбирам. Как е възможно да си тук?

— С въздухопеда.

— Не, имам предвид... — Всъщност какво точно имаше предвид? — Стоях на вратата. Чух те как потегляш. Дори видях следата в небето. Видях кораба да отлита.

— Изпратих го обратно. Компютърът ще го управлява.

— Изпратил си го обратно? О, боже мой, Кейлъб, защо?

— Само идиот би задал подобен въпрос.

— Не, недей, не мога да го понеса. Ами семейството ти?

— Оставих им специален диск. Там им разказвам всичко, доста по-подробно от доклада, който е за учените. Къде съм бил и защо съм решил да остана. Ако корабът успее да се върне, а без мен той има значително по-голям шанс, отколкото с мен, те ще разберат.

— Никога не бих те помолила да направиш подобно нещо.

— Ти така и не го направи. — Кал я хвана за ръката, преди да се обърне отново. — Ти би дошла с мен, нали?

— Да.

— Стига да бях сигурен, че ще преодолеем времето, бих те взел със себе си. Чуй ме. Тъкмо започна обратното броене, когато осъзнах, че животът ми принадлежи на мястото, което смятах да напусна. Съществуваха десетки причини да си замина и само една, заради която

да не го правя. Обичам те. Животът ми е тук. Пътувах през времето, за да те открия. Никога няма да си помисля, че съм направил грешка.

Тя поклати глава.

— Страхувам се да не си го помислиш.

— Времето е... Времето е било... Времето е минало. Моето време е в миналото, Либи. С теб.

— Обичам те толкова много, Кейлъб. Обещавам да те направя щастлив.

— На това разчитам. — Той я взе на ръце и я притисна към себе си в дълга целувка. — Сега имаш нужда от сън. От едно голямо напиване.

— Не, не ми трябва.

Кал се засмя. И последната следа от напрежение изчезна. Той си бе у дома.

— Ще видим. По-късно ще поговорим как ще се справим с останалото.

— С останалото?

— С брак, семейство, тия неща, явно ще се оправя.

— Но ти изобщо не си ме попитал.

— И това ще направя. За целта ще са ми необходими нови документи за самоличност. После трябва да си намеря работа. Нещо със средна годишна заплата, така ли беше?

— Нещо, което да ти доставя удоволствие — поправи го тя. — Това е по-важно от заплата и от какво ли още не.

— Какво още?

— Не се тревожи сега за работата. Предполагам, че баща ми ще ти помогне на първо време, докато се ориентираш.

— Не ми се прави чай сега. — Внезапно осенен от някаква идея, Кал спря до леглото. — Каж ми, Либи, тук как се получава разрешително за пилотиране на самолет?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.